DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NICK GÜNLÜKLERİ 1. KİTAP
SONSUZLUK

Sherrilyn Kenyon

Orijinal Adı: *Infinity*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Uğur Mehter
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Emek Fraulan

1. Basım: Şubat 2012
ISBN: 978 - 605 - 4560 - 59 - 2
Sertifika No: 10905

Sherrilyn Kenyon © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

NICK GÜNLÜKLERİ

SONSUZLUK

www.facebook.com/groups/ekitaphane

SHERRILYN KENYON

İngilizceden Çeviren
Uğur Mehter

ARTEMİS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

GİRİŞ

Özgür İrade.

Bazıları, bunun insanlığa bahşedilmiş en muhteşem hediye olduğunu söyler. Onlara göre özgür irade, olacakları ve tam olarak nasıl gerçekleşeceğini kontrol edebilme yeteneğimizdir. Kaderimizi kendimiz belirleriz ve biz izin vermediğimiz sürece, kimse bizi oyuna getiremez.

Bazı insanlar ise özgür iradenin saçmalıktan başka bir şey olmadığını söyler. Buna göre kaderimiz çok önceden belirlenmiştir ve ne yaparsak yapalım ya da ne kadar direnirsek direnelim, alnımıza nasıl yazıldıysa öyle yaşanacaktır. Daha büyük bir gücün piyonlarıyızdır ve kıt insan aklımızla bu gücü ne anlayabilir ne de kavrayabiliriz.

Kankam Acheron, bir keresinde şöyle açıklamaya çalışmıştı: Ona göre kader, sadece kondüktörün nereye gittiğini bildi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ği bir yük treni gibiydi. Arabamızla bir tren kavşağına geldiğimizde ya durup yaklaşmakta olan trenin geçmesini beklerdik ya da trenin önüne atılıp kavşağın karşısındaki kötü kalpli çocukla dövüşürdük.

Bu tercih, bizim özgür irademizdi.

Trenin önüne atıldığımızda, araba bozulup rayların üzerinde kalabilirdi. İşte o zaman da ya denemeyi seçip arabayı çalıştırmaya çalışır ya da trenin gelip bize çarpmasını beklerdik. Başka bir ihtimalle de, arabanın içindeyken, tren çarpmasın diye kendimizi dışarı atabilirdik. Koştuğumuzda ayağımız raylara takılabilir, kendimizi yerde bulabilirdik.

Hatta kendi kendimize "Bir trenle savaşacak kadar aptal değilim," diyerek, koltuklarımızda kaykılıp trenin geçmesini bekleyebilirdik. Sonra bir bakmışsınız, hooop, arkadan bir kamyon arabamıza çarpmış, kendimizi yine rayların üzerinde buluvermişiz.

Tren tarafından ezilmek kaderimizde varsa tren bize çarpacaktır. Değiştirebileceğimiz tek şey, trenin bizi hamburgere dönüştürmesine engel olmaktır.

Ben şahsen, bu saçmalığa hiç inanmıyorum. Bence, kaderimi ve hayatımı kendim kontrol ediyorum.

Beni hiçbir şey kontrol edemez.

Asla.

Bugün ben bensem, bir varlığın sırları ve hayatıma müdahalesi sonucunda böyleyim. Her şey başka türlü gelişseydi, hayatım tamamen farklı bir acılı dürüm olurdu ama yine acılı dürüm olurdu. Her şey farklı gelişseydi, belki de bugünkü ben olmazdım ve bir kabusun içinde olmaktansa yaşamaya değer bir bir hayatım olurdu.

Ama hayır, en karanlık sırlarını sakladığım en sıkı dostum bana ihanet etti ve beni hala alışmaya çalıştığım bir karanlığın içine itti. Çocukken beraber yaşadığımız garip bir olay kaderlerimizin tokuşmasına neden oldu ve şimdi Acheron Parthenopaeus'a dostum dediğim güne lanetler okuyorum.

Benim adım Nick Gautier.

Ve burada okuyacaklarınız bütün hayatımı ve başıma gelenleri anlatıyor... Yani başıma gelmiş olması gerekenleri...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

www.facebook.com/groups/ekitaphane

"Sosyal açıdan tam bir ahmağım ben."

"Nicholas Ambrosius Gautier! Ne biçim söz o!"

Nick, minicik mutfaklarında turuncu renkli Havai gömleğine bakarken, annesinin kınayan sesine, sıkıntıyla iç çekmekle yetindi.

Renk ve desenler yeterince kötüydü, daha doğrusu turuncunun üzerinde pembe, gri ve alabalık (yoksa somon rengi miydi?) renklerinde k-o-c-a-m-a-n desenler vardı ve gerçekten de berbat görünüyordu.

"Anne, bununla okula gidemem. Bu..." -müebbet oda cezası almayacağı ve küfür sayılmayacak bir kelime bulmakta zorlanıyordu- "...bu iğrenç bir gömlek. Çocuklar beni bununla görürse gözümün yaşına bakmadan kafeteryanın köşesine, sinmiş eziklerin yanına gönderir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesi her zamanki gibi Nick'in itirazıyla dalga geçti. "Aman, sus. Gömlek gayet güzel görünüyor işte. Yardım kuruluşundaki Wanda, bu gömleğin Garden bölgesindeki büyük evlerden birinden geldiğini söyledi. Söylediğine göre gömleği oldukça zengin ve namuslu bir adamın oğlu giyiyormuş. Ben de seni öyle yetiştirmeye çabaladığım için..."

Nick dişlerini sıktı. "Kimsenin dalga geçmeyeceği bir asi olmayı tercih ederim."

Tavadaki jambonu çevirmeyi bırakan annesi, boğuk bir kızgınlık sesi çıkardı. "Kimse seninle dalga geçmiyor Nicky. Okulun, zorbalığa karşı çok sert kuralları var."

Ya, ne demezsin! Kağıt üstünde öyle olabilirdi. Üstelik okuldaki zorbaların, zorbalığı yasaklayan kağıdın üzerindekileri okuyamayacak kadar aptal olduğunu herkes bilirdi.

Of ya! Neden annesi onu hiç dinlemezdi ki? Sanki her gün aslan inine giren, okulun amansız mayın tarlasında zikzaklar çizmek zorunda kalan kendisi değildi. Gerçekten de bu durumdan çok sıkılmıştı ama ne yazık ki yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Koca bir ahmaktan, aptal bir ezikten başka bir şey değildi ve okuldaki herkes bunu ona unutturmamak için elinden geleni ardına koymuyordu. Öğretmenleri, okul müdürü ve özellikle diğer öğrenciler...

Niye zamanı ileri sarıp okul kabusunu es geçemiyorum ki?

Çünkü annesi buna asla izin vermezdi. Ona göre sadece serseriler okulu bırakırdı ve bütün zorluklara katlanarak, hayatında beş para etmez başka bir adam olsun diye çalışmıyordu – bu sözler, sürekli tekrar eden nakaratlar gibi beynine işlemişti. Bunu duyunca beyni hemen kelimeleri işleme koyuyor, bağlantıları kuruyordu:

"Uslu bir çocuk ol Nicky. Mezun ol. Üniversiteye git. Bir işe gir. İyi bir kızla evlen. Bir sürü çocuk yap ve dini bayramlarda kiliseye gitmeyi asla aksatma." Annesi bütün hayatının rotasını, hiçbir durağa ya da sapağa yer bırakmaksızın çizmişti.

Ama sonuçta annesini seviyordu ve kendisi için yaptıklarını gerçekten takdir ediyordu. Bir tek, sürekli, "Ne diyorsam onu yap Nicky. Seni dinlememe gerek yok çünkü senden daha iyisini biliyorum," demesine katlanamıyordu.

Aptal değildi ve asla sorun çıkarmazdı. Okulda yaşadığı zorluklara dair annesinin hiçbir fikri yoktu ve Nick ne zaman dertlenmeye kalksa her seferinde dinlemeyi reddederdi. Bu durum çok sinir bozucuydu.

Domuz gribine falan yakalansam? En azından dört yıl sonra mezun olacağı güne ve durmak bilmez aşağılanmanın olmadığı bir hayata başlayana kadar hastalansa? Düşünsenize, domuz gribi 1918 yılında milyonlarca insanın ölmesine neden olmuştu ve yetmişli, seksenli yıllarda tekrar ortaya çıkarak daha fazla can almıştı. Başka bir mutasyonla tekrar ortaya çıkıp birkaç yıllığına onu yatağa çaksa olmaz mıydı yani?

Hiç olmazsa Parvo virüsüne yakalanıp cırcır olsam...

Sen bir köpek değilsin Nick.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Doğru, hiçbir köpek, üzerinde böylesi bir gömlekle kendini ölümün kucağına atmazdı. Böyle bir gömleğin üzerinde ancak ishal olunurdu…

Faydasız bir endişeyle tekrar iç çekerken, üzerindeki berbat gömleğe tekrar baktı ve umutsuzca ateşe atmak istedi. İyi, tamam. Annesi ne zaman alevler saçan bir moron gibi görünmesine neden olsa, yaptığı şeyi yapacaktı yine.

Gömleği benimseyecekti.

Ama ben bunu benimsemek istemiyorum. Ezik aptallara benziyorum.

Erkek ol Nick. Yapabilirsin. Daha beterlerinin de üstesinden geldin.

Peki, tamam! Bırak istedikleri kadar gülsünler. Nasıl olsa gülmelerini engelleyemeyecekti. Gömlek olmasa bile onu aşağılamak için bir sürü başka bir şey bulurlardı nasıl olsa. Örneğin ayakkabıları. Örneğin saçları.

Hiçbir şey bulamasalar bile adıyla dalga geçeceklerdi. Ne söylediği ya da yaptığının hiçbir önemi yoktu. Zorbalar, zorbalık yapmanın bir yolunu bir şekilde bulacaktı. Çünkü bazı insanların beyni tuhaf bir şekilde çalışıyordu ve başka insanlara acı çektirmezlerse yaşayamazlardı.

Teyzesi Menyara her zaman, ancak kendisi izin verdiği takdirde birisi tarafından aşağılanabileceğini söylerdi.

Sorun da buydu ya! İstemediği halde buna izin veriyordu.

Annesi, kenarları kırık mavi bir tabağı, paslı ocağın yanına koydu. "Haydi otur bebeğim, bir şeyler ye. Birilerinin kulüpte

bıraktığı bir dergiyi okuyordum. Sabah kahvaltı eden çocuklar hem sınavlardan daha yüksek puan alıyorlarmış hem de okulda daha başarılı oluyorlarmış." Kadın gülümseyip jambon paketini ona gösterdi. "Hem bak. Bu kez son kullanma tarihi de geçmemiş."

Hiç de komik olmadığı halde Nick güldü. Annesinin çalıştığı kulübe takılan bir market sahibi vardı ve zaten atacağı son kullanma tarihi geçmiş et ürünlerini onlara hediye ederdi.

"Ne kadar hızlı yersek, o kadar az hastalanırız."

Duymaktan nefret ettiği başka bir nakarat da buydu.

Çıtır çıtır olmuş jambonu çatalıyla aldığında, ev dedikleri küçük apartman dairesine bir göz attı. Apartman, harabe haline gelmiş eski binalardan biriydi ve dört daireye bölünmüştü. Üç küçük odası vardı -mutfak/oturma odası, annesinin yatak odası ve banyo- yani öyle büyük bir daire değildi ama en azından başlarını sokacakları bir delikti ve annesi evle o kadar gurur duyardı ki Nick de aynı şekilde gurur duymaya çabalıyordu.

Çoğu gün duyardı da.

Geçen doğum gününde annesinin mavi battaniyeleri tavandan sarkıtıp kendisine oda yaptığı köşeye baktığında irkildi. Kıyafetleri, yerdeki eski bir çamaşır sepetinin içinde dururdu, onun yanında da dokuz yaşından beri sahip olduğu Yıldız Savaşları desenli yatak takımlarıyla kaplı yatağı vardı. Bu yatak takımı da annesinin bit pazarından satın aldığı hediyelerden biriydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir gün, bize çok güzel bir ev alacağım anne." Tabii içinde de çok güzel eşyalar olacaktı.

Annesi gülümsedi ama gözlerinden, tek bir kelimesine bile inanmadığı belli oluyordu. "Biliyorum bebeğim. Haydi yemeğini ye de okula geç kalma. Benim gibi okulu bırakmanı istemiyorum." Yüzü dağlanmış gibi acıyla bir an sustu. "Sonunda ne olduğunu görüyorsun."

Nick'in içi suçlulukla sızladı. Annesinin okulu bırakmasının nedeni Nick'ti. Ailesi, annesinin hamile olduğunu öğrenir öğrenmez, önüne tek bir seçenek koymuştu.

Ya bebekten vazgeçecekti ya da Kenner'daki güzel evinden, eğitiminden ve ailesinden olacaktı.

Açıkçası annesinin neden kendisini seçtiğini hala anlayamıyordu.

Ve Nick bunu kendine asla unutturmuyordu. Bir gün, annesinin kendisini seçerek kaybettiği her şeyi ona geri verecekti. Annesi bunu hak ediyordu ve onun hatırına bu korkunç gömleği de giyecekti.

Gömleği giymek Nick'i öldürse de...

Dahası, Stone ve çetesi dişlerini dağıtırken de acısına rağmen gülümseyecekti.

Nick, kıçına yiyeceği tekmeleri düşünmemeye çalışarak sessizce jambonunu yedi. Belki Stone bugün okula gelmezdi. Belki sıtma, veba, kuduz falan olmuştu.

Evet, keşke o sırnaşık ucube, çiçek hastalığına yakalansaydı da her yeri kabarsaydı.

Pütür pütür pudra şekerli yumurtasını ağzına atıp yutarken, düşündüğü şeyden ötürü gülümsedi. Yumurtanın tadından ürpermemeye çalışıyordu. Ama paraları ancak bu kadarlık kahvaltıya yetiyordu.

Duvardaki saate göz attığında yerinden sıçradı. "Gitmem lazım. Yoksa geç kalacağım."

Kadın koşarak oğlunu anne ayılar gibi kucakladı.

Nick suratını buruşturdu. "Beni taciz etmekten vazgeç anne. Çıkmam lazım, yoksa yine geç kalacağım."

Annesi onu bırakmadan önce kıçına bir şaplak attı. "Taciz etmek mi? Sen daha taciz görmemişsin." Nick çantasını almak için eğildiğinde, annesi saçlarını karıştırdı.

Nick çantasının kayışlarını omuzlarına geçirip kapıya fırladı. Kırık dökük merdiven sahanlığından neredeyse uçarak sokağa indi, paslanmaya yüz tutmuş eski arabalarının ve çöp tenekelerinin yanından geçerek tramvaya doğru koştu.

"Ne olur gitmemiş ol..."

Aksi takdirde "Nick? Seninle ne yapacağız biz ha, seni kenar mahalle çöpü?" diyen Bay Peters'tan azar işitmeye kendini hazırlaması gerekecekti. Yaşlı adam Nick'ten fena halde nefret ederdi ve onun özel bir okulda burslu okumasına gıcık oluyordu. Elinde olsa iyi aile çocuklarını bozmaması için gözünü kırpmadan Nick'i okuldan atardı.

Ahlaklı olarak bilinen insanların, kendisine bir hiçmiş gibi bakmalarını düşünmemeye çalışan Nick'in dudakları küçümsemeyle büküldü. O ahlaklı babaların yarıdan fazlası, annesinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalıştığı kulübün müdavimiydi. Buna rağmen kendisi ve annesi adi insanlar olarak görülürken, o adamlara ahlaklı deniyordu.

Bu ikiyüzlülüğe hiç katlanamıyordu. Ama gerçek böyleydi. Kendisi dışında başka hiç kimsenin düşüncelerini değiştirecek gücü yoktu.

Nick tramvayın durakta durduğunu görünce başını iyice öne eğerek bütün gücüyle koştu.

Haydi koçum...

Hızını artırarak ölümüne koşmaya başladı. Durağa adım atar atmaz da tramvaya sıçradı. Tam zamanında yetişmişti.

New Orleans'ın nemli sonbaharında nefes nefese terlerken, kondüktörü selamlayarak çantasını omuzlarından indirdi. "Günaydın Bay Clemmons."

Yaşını başını almış siyahi adam ona gülümsedi. Bay Clemmons, Nick'in en sevdiği kondüktörlerden biriydi. "Günaydın Bay Gautier." Nick'in soyadını hep yanlış telafuz ederdi. Doğrusu "Go-şey" iken adam "Go-çey" diyordu. Soyadlarının "Go-çey" diye okunması için, orijinalinde "t" harfinden sonra "h" harfinin olması gerekirdi ama annesi hep, soyadlarına ekstra harf ekleyecek kadar zengin olmadıklarını söylerdi. Gerçi annesinin akrabalarından biri olan Fernando Upton Gautier, Mississippi'de ufak bir kasabanın kurucusuydu ve adamın adı da kasaba da "Go-şey" diye okunurdu.

"Yine annen yüzünden mi geç kaldın?"

"Onu bilirsiniz." Nick oturmadan önce cebinden parasını çıkarıp hızlıca bilet ücretini ödedi. Nefesini düzeltmek için

göğsünü şişirip derin bir nefes aldı. Sonunda tramvaya yetişebildiği için kendini mutlu hissediyordu.

Ne yazık ki okula vardığında hala terliydi. Eh, ekim ayında, sabahın sekizinde bile termometrelerin otuz iki dereceyi gösterebildiği bir şehirde yaşamanın güzelliklerinden biri de buydu. Of! Nick, son günlerde yaşadıkları sıcak hava dalgasından iyice sıkılmaya başlamıştı.

Kısa kes Nick. Bugün geç kalmadın. Her şey yolunda.

Tabii ya! Haydi, dalga geçmek isteyenler hemen şöyle sıraya geçsin.

Saçlarını alnına düşürdü, kaşlarının üzerinde biriken teri sildi ve çantasını sol omzuna astı.

Terli gömleğiyle ilgili kıkırdamalara ve fısıldaşmalara karşı başını dik tutup okulun bahçesini geçti ve sanki kendi evinin kapısıymış gibi eşikten içeri girdi. Yapabileceğinin en iyisi buydu.

"İyy! İğrenç! Her yerinden ter akıyor. Bir havlu alamayacak kadar fakir mi bu yahu? İnsan bir duş alır?"

"Pontchartrain gölünde balık tutmaya gitmiş ama balık yerine bu berbat gömleği tutmuş galiba."

"Eh, tutamasa ayıp olurdu. Bahse girerim, karanlıkta bile parlıyordur bu gömlek."

"Bence şu anda bir evsiz, uyuduğu bankta uyanıp gömleğinin nereye kaybolduğunu merak ediyor. Püf, şu ayakkabıları da kim bilir ne zamandır giyiyordur! Babam seksenli yıllarda buna benzer bir ayakkabı giyiyordu sanırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nick kulaklarını söylenenlere tıkayarak konuşanların aslında ne kadar aptal olduklarını düşünmeye odaklandı. Aileleri zengin olmasa, hiçbiri bu okula adım bile atamazdı. Nick okuldaki tek burslu çocuktu. Bursu almak için girdiği sınavda en yüksek puanı almıştı, oysa diğerleri sınav kağıdına adlarını bile doğru dürüst yazamazlardı.

Önemli olan da buydu zaten. Nick para sahibi olmaktansa zeki olmayı tercih ederdi.

Gerçi şu anda bir roketatarı olsaydı fena da olmazdı doğrusu. Aklındaki 'uygunsuz' şeyleri yüksek sesle dile getirmesinin önündeki tek engel, öğretmenlerin polis çağırması ihtimaliydi.

Nick'in cesaret gösterisi, ancak dolabına gidene kadar sürdü. Çünkü Stone ve çetesi, dolabın orada aylaklık yapıyordu.

Harika, işte bu harika! Uğraşacak başka birini bulsalar olmaz mıydı?

Stone Blakemoor, futbol takımındaki öğrencilere kötü isimler takmasıyla bilinen, kabus gibi bir çocuktu. Aslında isim taktıkları çocuklar o kadar kötü değildi. Nick'in futbol takımında bir sürü arkadaşı vardı – henüz acemi olabilirlerdi ama en azından Stone gibilerin yedek kulübesindeki oturakları kıçlarıyla ısıtmalarından çok daha iyi iş çıkarıyorlardı.

Yine de Stone, ukala bir gürültücü olduğu düşünüldüğünde, taş anlamına gelen adının hakkını veriyordu. Ailesi ona kendi kendini olduğu gibi anlatan başka bir isim bulamazdı. Muhtemelen annesi de henüz onu rahminde taşırken, nasıl bir şiddet düşkünü moron doğuracağını hissetmişti.

Nick, dolabını açmak üzere grubun yanına gittiğinde, Stone burnundan soludu.

"Hey Gautier? Dün gece anneni çıplak gördüm – tangasına dolarları tıkıştırsın diye poposunu babamın suratında sallıyordu. Babamın pek hoşuna gitmiş. Annenin çok güzel..."

Nick düşünmeye fırsat bulamadan çantasını Stone'un kafasına savurdu.

Sonrası Mario oyunu gibiydi.

"Vur!" diye bağırdı biri, Nick, Stone'u yumruklarken.

Etraflarını çember gibi saran başkaları da tezahürata katıldı, "Vur, vur, vur."

Stone bir şekilde Nick'ten kurtuldu ve çocuğun göğsüne sert bir yumruk attı. Nick'in nefesi kesildi. Kahretsin, göründüğünden daha kuvvetliydi belli ki. Göğsüne yediği yumruk, balyoz etkisi göstermişti.

Öfkesi iyice artan Nick tam Stone'un üzerine atılıyordu ki aslında öğrencilerin arasında öğretmenlerden birine doğru atıldığını fark etti.

Bayan Pantall.

Nick minyon kadını görünce aniden sakinleşti. Masum birine, hele ki özellikle bir kadına saldıramazdı. Kadın gözlerini kısarak Nick'e baktıktan sonra parmağıyla koridoru işaret etti. "Müdüriyete Gautier. Hemen şimdi!"

Nick içinden küfürleri sıralarken, bej yer karolarının üzerinden çantasını aldı ve en azından dudağını patlatmayı becerdiği Stone'a kızgın kızgın baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözümona başını derde sokmamaya çalışıyordu ama buraya kadardı işte.

Peki, ne yapsaydı ya? O pis sansarın annesine hakaret etmesine izin mi verecekti?

Bezgin bir şekilde müdüriyete girdi ve müdür odasının dışında köşedeki sandalyelerden birine oturdu. Neden hayatın geri sar tuşu yoktu ki?

"Selam."

Nick başını kaldırıp bugüne kadar duyduğu en yumuşak, en tatlı sesin sahibine baktı. Sanki midesine bir yumruk daha yemişti.

İpek gibi kahverengi saçları ve resmen parıldayan gözleriyle, kız baştan ayağa pembe giyinmişti ve muhteşem görünüyordu.

Of! Aman. Tanrım.

Nick bir şeyler söylemek istiyordu ama tek yapabildiği kızın üstüne salyalarını akıtmamaya çalışmaktan ibaretti.

Kız elini uzattı. "Benim adım Nekoda Kennedy ama herkes bana Kody der. Okulda yeniyim ve biraz gerginim. Burada beklememi söylemişlerdi, sonra bir kavga çıktı. Sonra kimse geri gelmedi, sonra... Ay kusura bakma, gergin olduğumda çenem düşer."

"Nick. Nick Gautier." Söylediklerinin kulağa ne kadar aptalca geldiğini ve iş sohbete gelince kız kadar becerikli olmadığını fark edince çekinerek büzüldü.

Kız bir melek gibi güldü. Çok güzeldi, mükemmeldi... Çok fena aşık oldum...

Kendine gel Nick. Kendine gel...

"Eee, sen uzun zamandır mı buradasın?" diye sordu Kody.

Haydi dudaklarım, çalışın. Harekete geçin. Sonunda yutkunarak cevap verdi. "Üç yıl."

"Seviyor musun?"

Nick'in gözü müdüriyete giren Stone ve diğerlerine takıldı. "Bugün sevmiyorum."

Kız bir şey söylemek için ağzını açtı ama Stone ve çetesi kızın etrafını sardı.

"Selam bebek." Stone kıza en ucuz sırıtışıyla baktı. "Sen yeni mi düştün?"

Kody yüzünü ekşitip önlerinden çekildi. "Uzak durun benden hayvanlar. Çok pis kokuyorsunuz." Stone'un vücuduna iğrenerek bakarken dudaklarını büzdü.

"Üstelik kıyafetlerini annene aldırmak için fazla büyük değil misin? Gerçekten yani? Bu yaşta çocuk mağazasından alışveriş ha? Eminim üçüncü sınıftan birileri, son miço tişörtünü kimin aldığını bilmek için yanıp tutuşuyordur."

Nick kahkahasını tutmaya çalıştı. Evet, bu kızdan kesinlikle hoşlanıyordu.

Kody, Nick'in yanına giderek sırtını duvara dayadı, böylece Stone'u bir gözüyle kolaçan edebiliyordu. "Kusura bakma, lafımızı böldüler."

Stone kusacakmış gibi bir ses çıkardı. "Niye Ahmaklar Kralı'yla konuşuyorsun ki? Çirkin mi demiştin? İstersen onun ne giydiğine bir bak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kody, gömleğini incelerken Nick yine korkuyla olduğu yerde büzüldü.

"Değişik tarzları giymeye cesaret eden erkeklerden hoşlanırım. En azından kendine özgü biri olduğunu anlarım. Mesela bir asi olduğunu..." Gözlerinden ateş saçarak Stone'a baktı. "Yalnız takılan bir kurt, başkasının fikirleriyle yaşayan ve sadece emirleri yerine getiren bir sürü hayvanından çok daha seksidir."

Kızın Stone'u alt etmesi üzerine, arkadaşları hep bir ağızdan, "Oooo," dedi.

"Kapayın çenenizi!" Stone arkadaşlarını itti. "Size fikrinizi soran yok."

"Nekoda?" diye seslendi sekreter. "Ders programını son haline getirmemiz gerekiyor."

Kody, Nick'e gülümsedi. "Dokuzuncu sınıftayım."

"Ben de."

Kızın gülümsemesi genişledi. "Umarım aynı dersleri beraber alıyoruzdur. Seninle tanıştığıma sevindim Nick." Sonra yürümeye başladı, bu arada yanından geçerken Stone'un ayağına basmayı da ihmal etmedi.

Stone ciyaklayarak belli belirsiz bir sesle kıza küfretti. Sonra arkadaşlarıyla birlikte Nick'in karşısındaki sandalyelere oturdu.

Bayan Pantall, müdür Peters'la konuşmak üzere yanlarından geçti.

Kavga ettiğim için pestilimi çıkaracaklar...

Kadın odadan çıkar çıkmaz, Stone, Nick'e top haline getirdiği bir parça kağıt fırlattı. "Gömleğini nereden aldın Gautier? Bit pazarından mı yoksa çöpte mi buldun? Hiç sanmam. Bahse girerim evsizin birinden yürütmüşsündür. Böylesi iğrenç bir şeyi bile alamayacak kadar fakir insanlar biliyorum."

Nick, bu kez yemi yutmayacaktı. Hem, doğrudan kendisini hedef alan aşağılamaları kaldırabilirdi. Dövüşecek kadar çıldırmasına neden olan hakaretler, sadece annesiyle ilgili olanlardı.

Kıyafet sorunu yaşanmasın diye özel okullarda önlük ya da tek tip kıyafet olurdu. Ama babası okul dışındaki hemen her şeyin sahibi olduğu için, Stone üniforma giymezdi...

Nick, annesinin uygun ve saygın görerek seçtiği giysiler yüzünden aşağılanmaya maruz kalıyordu. *Niye beni hiç dinlemiyorsun anne? Bir kere olsun dinlesen...*

"Nasıl yani? Verilecek hazır bir cevabın yok mu?"

Nick, eliyle onu savsakladı... Ama aynı anda Bay Peters odasından çıkıp ne yaptığını gördü.

Şans meleğim bugün kesinlikle tatile çıkmış.

"Gautier," diye gürledi Peters. "Odama. Hemen!"

Nick derin bir iç çekerek ayağa kalktı ve evi kadar iyi tanıdığı odaya girdi. Peters hala dışarıdaydı, kuşku yok ki kendisi burada beklerken müdür de Stone'la konuşuyordu. Nick, sağ taraftaki sandalyeye oturarak Peters'ın karısı ve çocuklarıyla çektirdiği fotoğrafa baktı. Bahçeli güzel bir evleri vardı ve fotoğrafta, kızları beyaz bir köpek yavrusuyla oynuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nick fotoğrafı inceledi. Öyle yaşamak nasıl bir şey olurdu acaba? Her zaman bir köpeği olsun istemişti ama kendi karınlarını bile zor doyururlarken, bir sokak köpeğine bile bakmaları söz konusu olamazdı. Üstüne üstlük, harabeye dönmüş apartmanda bir köpeğin herhangi bir zarara neden olamayacağı kesin olsa da ev sahipleri eve köpek aldıklarını öğrense herhalde kalp krizi geçirirdi.

Birkaç dakika sonra Peters odaya girip masasına oturdu. Bir şey söylemeden ahizeyi kaldırdı.

Nick panikledi. "Ne yapıyorsunuz?"

"Anneni arıyorum."

Nick'in içi dehşetle yandı. "Lütfen Bay Peters, lütfen aramayın. Dün gece çifte mesai yapmak zorunda kaldı, bu gece de bir o kadar çalışacak. Bugün sadece dört saat uyuyabilecek ve hiçbir şekilde endişelenmesini istemiyorum." Annesinin kendisini fena haşlayacağını söylemesine gerek bile yoktu.

Adam yine de numarayı tuşladı.

Nick, öfke ve korku bütün bedenini sararken dişlerini sıktı.

"Bayan Gautier?" Bir şey, bundan daha tiksintiyle söylenebilir miydi? Üstelik ses tonuyla, kadının hiç evlenmemiş olmasını ima etmesine ne gerek vardı? Annesi, hiç evlenmediği için ölümüne utanırdı. "Sizi, Nick'in haftasonuna kadar okuldan uzaklaştırıldığını bildirmek için aradım."

Nick, midesine bir yumruk daha yemiş gibi oldu. Eve gittiğinde annesi onu öldürecekti. Keşke Peters doğrudan kafasına bir kurşun sıksaydı da onu bu eziyetten kurtarsaydı?

Peters acımasız gözleriyle ateş saçarak ona baktı. "Hayır, yine kavga ediyordu, buraya gelip ortada hiç sebep yokken düzgün çocuklara saldırabileceğini düşünmesi midemi bulandırıyor artık. Sinirlerine hakim olmayı öğrenmesi gerekiyor. Doğrusunu isterseniz, polisi aramamak için kendimi zor tutuyorum. Bence devlet okuluna gitse daha iyi olur çünkü oralarda, onun gibi bela çıkaran çocuklarla iyi başa çıkıyorlar. Daha önce de söyledim ve bir kez daha söylüyorum: O buraya uygun bir çocuk değil."

Nick, duyduğu her kelimeyle bir kez daha ölüyordu. *Kendisi gibi bela çıkaran çocuklar...* Peters'ın kendisinin ne kadar beş para etmez biri olduğuna dair tiradını duymamak için dikkatini başka yere yöneltip kulaklarını tıkadı. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyordu. Başkasının dile getirmesine gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra Peters telefonu kapattı.

Nick ona boş boş baktı. "Kavgayı ben başlatmadım."

Peters dudaklarını büktü. "Başkaları öyle söylemiyor ama. Kime inanmam gerekiyor Gautier? Senin gibi bir serseriye mi yoksa dört iftiharlı öğrencimize mi?"

Gerçeği söyleyene, yani serseriye inanması gerekiyordu. "Anneme hakaret etti."

"Şiddete başvurmak için yeterli bir mazeret değil bu."

Bunu duyunca içi parçalandı. *Kendini beğenmiş domuz herif.* Nick buna cevap vermeden edemedi. "Öyle mi? Eh, biliyor musunuz Bay Peters, dün gece annenizi çıplak gördüm ve yaşına rağmen gerçekten çok güzel..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu ne cesaret!" diye haykıran Bay Peters, Nick'i gömleğinden yakaladı. "Seni bozuk ağızlı..."

"Annenize hakaret edilmesinin, şiddete mazeret olamayacağını söylediğinizi sanıyordum."

Peters öfkesinden titrerken suratı morardı. Nick'in kolunu daha sert sıktığında, şakağının zonk zonk attığı görülebiliyordu. "Benim annem Bourbon Caddesi striptizcisi değil. Benim annem, tanrı korkusu olan iyi bir kadın." Nick'i hışımla itti. "Eşyalarını topla ve çık git."

Tanrı korkusu ha? Tuhaftı çünkü Nick'le annesi her pazar günü ve haftada en az iki kere kiliseye giderlerdi, oysa Peters'ın annesini kilisede sadece dini tatillerde görürlerdi.

Tabii tabii...

İkiyüzlülüğün son noktasıydı bu. Peters gibi insanları adam yerine koymamak gerekirdi.

Nick çantasını yerden kapıp odadan çıktı. Dışarıda, dolabına kadar kendisine eşlik etmek için bekleyen bir güvenlik görevlisi bekliyordu. Sanki suçluymuş gibi.

Gerçi buna alışsa iyi ederdi. Bazı şeyler insanın kanında olurdu. *En azından beni kelepçelemiyor.*

Henüz.

Başını eğerek, kendisine bakıp kıkırdayan ve birbirleriyle fısıldaşan diğer öğrencilere bakmamaya çalıştı.

"Çöplükten gelirsen olacağı bu."

"Umarım geri gelmesine izin vermezler."

"Bunu hak etti."

Nick dolabına yaklaşırken sinirinden dişlerini sıkıyordu. Hemen dolabının kilidini açtı.

Brynna Addams, iki dolap ötesinde kitaplarını çıkarıyordu. Koyu kahverengi saçları ve uzun boyuyla çok hoş bir kızdı. Üstelik Stone ve çetesine takıldığını bildiği halde Nick'in katlanabildiği birkaç kişiden biriydi.

Nick'i ve güvenlik görevlisini görünce kızın kaşları çatıldı.

"Ne oluyor Nick?"

"Uzaklaştırma aldım." Nick gururunu yine ayaklar altına almadan önce duraksadı. "Bir şey rica edebilir miyim?"

Kız hiç duraksamadı.

"Elbette."

"Ödevlerimi alabilir misin? Hiç olmazsa derslerden geri kalmayayım."

"Tabii ki. Sana e-postayla mı göndereyim?"

Demek kendimi daha kötü hissedebilirmişim. "Evde bilgisayarım yok."

Kızın yanakları kızardı. "Özür dilerim. Şey, nasıl yapalım?"

Nick, onun bu kadar iyi biri olmasına minnettardı – beraber takıldığı ahmaklardan çok farklı biriydi. "Okuldan sonra evine gelip alırım."

Nick kitaplarını çantasına doldururken, kız adresini bir not kağıdına yazdı. "Saat dört gibi evde olurum."

"Teşekkürler Brynna. Gerçekten çok iyisin." Kağıt parçasını cebine tıkıştırdı, sonra güvenlik görevlisinin kendisini okuldan çıkarmasına izin verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesiyle yüzleşmek zorunda kaldığı için kalbi sıkışıyordu, ayakları geri geri gitse de sefil mahallelerindeki evlerine doğru yola koyuldu.

Döküntü dairelerinde annesi kaşlarını sert bir şekilde çatmış, onu bekliyordu. Lime lime olmuş pembe bornozunu üzerine geçirmişti ve Nick'in hayatında hiç görmediği şekilde yorgun görünüyordu.

Çantasını yere koydu. "Uyumalıydın anne."

Annesinin bakışları, Peters'ınkilerden daha can yakıcıydı. "Oğlum kavga ettiği için okuldan atıldığında nasıl uyuyabilirim ki? Seni o okulda tutmanın benim için ne kadar zor olduğunu, en fazla senin bilmen gerekir. Bana kaça patlıyor biliyor musun? Kitapların ve öğle yemeğin için kaç para ödüyorum, biliyor musun? Niye bu şansı tepecek kadar aptalca davranıyorsun? Aklını peynir ekmekle mi yedin?"

Nick bir şey demedi çünkü gerçeği söylese annesi çok üzülürdü ve Nick onun da kendini çaresiz hissetmesini istemiyordu.

Bu evin erkeği benim. Onu korumak Nick'in göreviydi. Tek bildiği buydu.

Annene iyi bak oğlum, yoksa hesabını bana verirsin. Ona dilini uzatırsan, dilini keserim. Onu ağlatırsan, seni kendi ellerimle öldürürüm. Babası beş para etmez adamın tekiydi ama tehdit etmek söz konusu olduğunda üstüne yoktu. Sıkı tehdit ederdi. Ve halihazırda on iki kişiyi öldürdüğü düşünülürse Nick, babasının kendisini gözünü kırpmadan öldüreceğinden

şüphe etmiyordu, üstelik babasının kendisine büyük bir sevgi hissetmediğini de çok iyi biliyordu.

O yüzden kızgınlığını bastırdı ve incinen duygularından bahsetmemek için kendini tuttu.

Ama annesinin onu rahat bırakacağı yoktu. "Bana suratını asma çocuk. Suratında bu ifadeyi görmekten sıkıldım. O çocuğa neden saldırdığını bana anlat. Hemen şimdi."

Nick dişlerini iyice sıktı.

"Cevap ver bana Nick, yoksa yaşına başına bakmam, seni pataklarım."

Annesinin bu komik tehdidine karşılık gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. On dört yaşında olduğu halde, minyon tipli annesinden neredeyse bir kafa daha uzundu ve muhtemelen yirmi kilo daha ağırdı. "Benimle dalga geçti."

"Ve bu yüzden bütün geleceğini tehlikeye atıyorsun, öyle mi? Ne düşünüyordun ki? Sana gülmüş. Eee, ne olmuş güldüyse? İnan bana, başına gelecek en kötü şey bu değil. Artık büyümen lazım Nicky, bebek gibi davranamazsın. Birileri seninle dalga geçti diye kavgaya girişemezsin. Öyle değil mi?"

Hayır, değildi. Kendisine yapılan saldırıları her zaman yutabilirdi. Dayanamadığı tek şey, annesine yönelik saldırılardı. Bunları yutması da gerekmiyordu. "Üzgünüm."

Annesi eliyle onu susturdu. "Oralara hiç girmeyelim. Üzgün falan değilsin. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Beni hayalkırıklığına uğrattın. Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum ama belli ki baban gibi bir serseri olmaya kendini ada-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mışsın. Hem de seni doğru yolda tutabilmek için yaptıklarıma rağmen. Şimdi, ben sakinleşene kadar odana git. Günün geri kalanını odanda geçirebilirsin."

"Öğleden sonra çalışmam gerekiyordu. Bayan Liza'nın deposunu düzenlemeye yardım edecektim."

Annesi kükredi, "İyi. Gidebilirsin ama sonra doğruca eve geleceksin. Beni duyuyor musun? Arkadaşım dediğin o serserilerle boşa zaman harcamanı istemiyorum."

"Peki anne." Nick 'odasına' gidip battaniyeden perdeleri kapattı. İyice bezmiş ve yorulmuş bir halde, eski ve pütür pütür yatağının üzerine oturarak başını duvara dayadı, tavanda rengi atmış ve soyulmaya başlamış bir yer olduğunu görebiliyordu.

Sonra sesleri duydu...

Yatak odasındaki annesinin ağladığını duyabiliyordu. Tanrım, bu sesi duymaktan nefret ediyordu.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadı. Ama içinden, Stone'u boğazlamış olmayı diliyordu.

Bir gün... Bir gün bu sıçan deliğinden çıkacaktı. Birilerini öldürmek zorunda kalsa bile bunu yapacaktı.

Bayan Liza'nın dükkanından ayrıldığında saat dokuz olmuştu. İşe giderken yolunun üzerinde Brynnalar'ın devasa konaklarına uğrayıp günlük ödevlerini almıştı. Sonra 'üniversite birikimi' için beş saat çalışmıştı. Tabii bu şartlar altında, üniversiteye en erken elli yaşında gidebilecekmiş gibi görünüyordu. Ama hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Liza dükkanı kilitlerken, Nick de izleyen birileri var mı diye kadının hemen arkasında durarak etrafı gözledi. "İyi geceler Nicky. Her şey için teşekkürler."

"İyi geceler Liza." Kadın, arabasına binene ve güvenli bir şekilde evine doğru yola koyulana kadar bekledi. En yakın tramvay durağı Jackson Bira Fabrikası'nın arkasındaydı. Ama meydana ulaştığında, annesini görmeye ve okuldan uzaklaştırıldığı için ondan özür dilemeye karar verdi.

Ama annen doğruca eve gitmeni söylemişti...

Evet ama aynı zamanda annesini ağlatmıştı ve bunu yapmayı becerdiği için kendinden nefret ediyordu. Üstelik gece vakti evleri çok ıssız oluyordu. Ne televizyonları vardı ne de yapılacak başka bir şey.

Ve sahip olduğu tek savaş kitabını da artık ezbere okuyabiliyordu.

Belki annesinden özür dilerse bir süreliğine kulüpte takılma iznini kapabilirdi.

O yüzden, sağa döneceğine, Bourbon Caddesi üzerindeki kulübe gitmek üzere sola döndü. Mağazalardan ve restoranlardan hafifçe duyulan caz müziği onu sakinleştiriyordu. Gözlerini yumup Cafe Pontalba'nın önünden geçerken, tatlı tarçın ve bamya çorbası kokusunu içine çekti. Midesi guruldadı. Sabah kahvaltısından beri bir şey yememişti, okuldan gönderildiği için öğle yemeğini kaçırmıştı ve henüz akşam yemeği de yememişti... Ki akşam yemeği de yine o iğrenç yumurtalardan başka bir şey olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemek fikrini kafasından kovarak, dar aralıktaki kulübe vardı ve kapıyı tıklattı.

Dansçılara göz kulak olan kas yığını fedailerden John Chartier, kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatarak kapıyı açtı – sonra Nick'i fark etti. Onu görür görmez, ağzı kulaklarında gülümsedi. "Ne haber dostum? Anneni görmeye mi geldin?"

"Evet. Sahneye çıktı mı?"

"Yok, henüz birkaç dakikası var." Nick içeri girip karanlık koridordan arkadaki yeşil odaya giderken John geri çekildi.

Nick, dansçıların giyinip performans aralarında dinlendiği odanın kapısında bir an duraksadıktan sonra kapıyı tıklattı.

Kapıyı Tiffany açtı. Uzun boylu sarışın kız, insanın aklını başından alacak kadar güzeldi... Ve üzerinde de tangasıyla dantel bir sutyenden başka bir şey yoktu.

Böyle giyinen kadınlarla birlikte büyümüştü ve buna fazlasıyla alışık olduğu halde, bakışlarını yere indirirken yüzünün yandığını hissetti. İnsanın kız kardeşini çıplak görmesi gibi bir şeydi bu.

Tiffany kahkaha atıp Nick'in çenesini avuçladı. "Cherise? Nicky gelmiş." Çenesini sevgiyle sıktı. "Bize bakmaktan utanınca o kadar şeker oluyorsun ki. Daha kapıyı çalmandan sen olduğunu anladım. Kimse senin kadar nazik kapı çalamaz. Bildiğim bir şey varsa, o da annenin seni çok iyi yetiştirdiği."

Nick, kızın yanından geçerken ağzının içinde bir teşekkür mırıldandı ve annesinin tuvalet masasına yöneldi. Annesinin

pembe bornozunu giydiğinden emin olana kadar da gözlerini yerden ayırmadı.

Ama başını kaldırıp çatlak aynada makyaj yaparken kızgın gözlerle kendisine bakan annesini görünce midesi kasıldı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu gece kendisini affedeceğe benzemiyordu.

"Yanlış hatırlamıyorsam sana doğruca eve gitmeni tembihlemiştim."

"Tekrar özür dilemek istedim."

Rimel fırçasını indirdi. "Elbette öyle bir niyetin yok. Gelip cezanı kaldırıp kaldırmayacağımı görmek istedin. Ben yutmam Nicholas Ambrosius Gautier. Ve senin kıytırık özrünün hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmen gerekirdi. Adım atmadan önce düşünmeyi öğrenmen gerekir. Bu öfke patlamaların, bir gün başını fena halde yakacak. Tıpkı baban gibi. Şimdi eve git ve yaptıklarının ne kadar yanlış olduğu üzerine biraz düşün."

"Ama anne..."

"*Bana ama anne deme*. Yürü git!"

"Cherise!" Menajeri, annesine sahneye çıkması gerektiğini haber veriyordu.

Annesi ayağa kalktı. "Çok ciddiyim Nick. Eve git."

Nick arkasını dönüp kulüpten çıktı. Liza'nın yanından ayrıldığı zamankinden çok daha kötü hissediyordu kendini. Annesi ona inanmamakta niye bu kadar inat ediyordu ki?

Onu kandırmaya çalışmadığını niye anlamak istemiyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neyse... Bütün dünyaya, özellikle de annesine, kendisinin beş para etmez biri olmadığını anlatmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü artık.

Sokağa çıkınca, tramvaya binebileceği en yakın durak için Kanal'a doğru yürüdü. Annesinin, kendisine suçlu biriymiş gibi davranmasından nefret ediyordu. Nick babası gibi değildi. Asla o adam gibi olmayacaktı.

Nasıl istersen! Senin onurunu bir daha asla korumaya kalkmayacağım. İnsanlar, istedikleri kadar sana hakaret edip dalga geçsinler. Gör bakalım, bir daha kulak asıyor muyum? Doğru şeyi yaptığı halde annesi kendisine kızıyorsa niye dert etsindi ki?

Kızgındı, incinmişti ve midesi bulanıyordu. Sokakta yürürken birinin ona seslendiğini duydu.

Durduğunda, caddenin karşısındaki hediyelik eşya dükkanının önünde Tyree, Alan ve Mike'ı gördü. Çocuklar ona el salladı.

Nick karşıya geçtiğinde yumruklarını tokuşturarak selamlaştılar. "Ne habersiniz?"

Tyree başını hafifçe geri atarak onu selamladı. "Takılıyoruz. Sen ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum."

Tyree, Nick'in turuncu gömleğinin yakasından tuttu. "Oğlum, bu giydiğin de ne böyle? Bu çok berbat bir şey."

Nick, çocuğun eline vurarak yakasını kurtardı. "Gömlek işte. Senin üzerindeki sanki daha iyi. Hangi çöp arabasından düşürdün?"

Tyree üfleyerek saçlarını geri attı. "Bu benim Romeo kıyafetim. Bunlar sayesinde bütün hanımlar çok zevkli olduğumu düşünüyor."

Nick dalga geçercesine dudaklarını büktü. "Zevkli-deli. Romeo kıyafeti falan değil bu. Ancak Ucube Caddesi modası olur bundan."

Hepsi güldü.

Mike yumuşadı. "Bak, bu gece bir işimiz var ve dördüncü biri iyi gider. Katılmak ister misin? En az iki yüz dolar kaldırabilirsin."

Rakamı duyan Nick'in gözleri büyüdü. İki yüz dolar çok paraydı. Tyree, Mike ve Alan insanları dolandırırdı. Üstelik annesi, bir kez bile olsa, onların turistleri dolandırmalarına yardım ettiğini duysa felç geçirirdi herhalde. "Bilardo, poker, barbut, hangisi?"

Alan ve Tyree, birbirlerine eğlenerek baktı. "Bu iş biraz daha farklı. En azından senin için. Storyville'li büyük patronlardan biri, kendisine borcu olan birkaç kişiyi silkelememiz için bize para ödeyecek. Birkaç dakikalık iş."

Nick şaşkın şaşkın baktı. "Bilemiyorum."

Tyree üsteledi. "Haydi ama Nick. Fazla zamanımız yok ve sokağı gözetleyecek birine gerçekten ihtiyacımız var. Beş dakika karşılığında, o yaşlı hanım için bir ay çalışsan kazanamayacağın parayı kazanacaksın."

Nick, annesinin çalıştığı kulübe doğru baktı. Normalde çocuklara kendisini unutmalarını söylerdi ama şu anda...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Herkes beş para etmez serserinin teki olduğumu düşünüyorsa belki gerçekten öyle biriyimdir.

Çünkü düzgün yaşamak ona bir fayda sağlamıyordu. "Beş dakika olduğundan emin misin?"

Tyree başıyla onayladı. "Kesinlikle. Gireceğiz, çıkacağız ve işimiz bitmiş olacak."

Sonra eve giderdi ve annesinin ruhu bile duymazdı. Bir kez olsun annesini kazıklama düşüncesiyle keyiflendi. "Pekala. Haydi yapalım."

"Aslanım benim."

Nick on dokuz yaşındaki Alan'a baktı. "Sonra beni eve bırakır mısınız millet?"

"Sen iste oğlum! Ne istersen."

Nick başını sallayarak, onların ardından Kuzey Rampart'ın viranelerine doğru yürüdü. Tyree, sokaktaki aralığı gözlemesi için ona durması gereken yeri gösterdi.

"Burada dur, aynasızlar gelirse hemen bize haber ver."

Nick başını sallayarak anladığını belirtti.

Orada durmuş beklerken, diğerleri karanlık gölgelerin içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, yaşlı bir çift kaldırımda yanından geçti. Giysileri ve hallerine bakılırsa geç saatte gezmekten dönen turistler oldukları anlaşılabiliyordu.

"Merhaba," dedi kadın, Nick'e gülümseyerek.

"Merhaba." Nick de gülümsedi. Ama Alan gölgelerin arasından fırlayarak kadını tutup Tyree de adamı duvara yapıştırdığında, yüzündeki gülümseme dondu.

Donakalmıştı. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Kapa çeneni!" diye hırladı Alan, tabancasını çıkarırken. "Pekala dedeciğim. Bütün paranı dökül bakalım, yoksa yaşlı fahişen kurşunu tam kaşlarının ortasına yer."

Nick yüzünün bembeyaz kestiğini hissedebiliyordu. Buna inanamıyordu. Bahsettikleri iş, turist soymak mıydı yani?

Onlara yardım etmiyorum...

Kadın ağlıyor, adam da kendilerine zarar vermemeleri için yalvarıyordu. Nick, tam bir dakika boyunca nefesini tuttuğunu fark etti.

Daha ne yaptığının farkına bile varamadan Alan'ın tabancasını tuttuğu eline vurup silahı düşürdü. "Kaçın!" diye bağırdı yaşlı çifte.

Onlar da öyle yaptılar.

Tyree arkalarından koşmaya yeltendi ama Nick çelme takarak oğlanı yere yapıştırdı.

Alan, Nick'in yakasından tutarak onu kendine çekti. "Sen ne yapıyorsun ulan?"

Nick onu itti. "Birini soymanıza izin veremem. Anlaşmamız bu değildi."

"Seni aptal..." Alan tabancasıyla Nick'in suratına vurdu.

Ağzındaki kan tadını hissettiğinde, Nick'in kafatası acıyla sarsıldı.

"Bunun hesabını vereceksin Gautier."

Üçü birden üzerine öylesine hızlı ve öylesine büyük bir öfkeyle saldırdı ki Nick'in karşı koymaya fırsatı bile olmadı. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anda kendisini yerde, kollarıyla başını sarmış, Alan'ın tabanca kabzasıyla indirdiği darbelerden korumaya çalışırken buldu. Kolları ve bacakları tamamen hissizleşene kadar dayak yedi.

Sonra Alan geri çekilip tabancasını ona doğrulttu. "Son duanı et Gautier. Şehirdeki ölüler istatistiğine dahil olmak üzeresin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 2

Nick saldırmak için yanıp tutuşuyor, intikamın tadını alabiliyordu. *Böyle ölmeyeceğim. Arkadaşım olduğunu sandığım birkaç kişi tarafından bu viranede dövülerek ölmeyeceğim. Bu tipleri hayatım boyunca tanımıştım, onlarla oyun oynamıştım. Buna asla izin vermeyeceğim.*

Yine de yerden kalkamıyordu.

Çaresizdi. Zayıf düşmüştü.

Yenilmişti.

Tat alma duyusu kana bulanmakla kalmamıştı, aynı zamanda kendi kanıyla neredeyse boğulmak üzereydi. İçinden, karşısındakilerle merhamet diletene kadar dövüşmek istiyordu, ayağa kalkıp dişlerini ellerine vermekten başka bir şey düşünemiyordu ama vücudu işbirliğine yanaşmıyordu. Bede-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ninin hiçbir organı ona kulak asmıyordu. Lanet olsun, çocukların ona vurmasına bile engel olamıyordu.

Hiçbir şey yapamadığı halde Alan'a nefret kusarak baktı ve en azından bu son bakışının o sıçan kılıklının peşini sonsuza kadar bırakmamasını umdu.

Alan, parmağı tetikte kahkaha attı.

Hayatını sona erdirecek tabanca sesini duymak için bekleyen Nick nefesini tuttu.

Alan tabancayı ateşlediğinde karanlığın içinden bulanık bir şey aniden ortaya fırladı. Bir saniye önce Tyree, Alan ve Mike hakaretler ederek çektiği acıya kahkahalarla gülüyorlardı ama bir anda her biri havaya uçup yere yapışmaya başlamıştı. Nick kırılan kemiklerin seslerini duyabiliyordu.

Nick kurşunun neresine saplandığını anlamaya çalışırken donakaldı ama bütün bedeni o kadar çok ağrıyordu ki neresinden vurulduğunu kestiremiyordu. *Belki ıskalamıştır...*

Oracıkta yatarken eski arkadaşlarına saldıran siyah kıyafetli sarışın birini göz ucuyla fark etti.

Alan acıyla haykırdığında, tabancasıyla birlikte hemen yanı başına düştü.

Sarışın adam onlara baktı. "Öldüremeyeceğim kadar küçük yaşta olmanız ne kötü. Ama iki yıl içinde hırsızlığa ya da başka bir serseriliğe kalkışırsanız, daha ne olduğunu anlamanıza fırsat bırakmadan sizi yakalarım ve o zaman güzelim hayatlarınıza yazık olur." Bir eliyle Alan'ı kavrayarak, bezden bir bebekmişçesine sokağa fırlattı.

Adam, gümüş gibi parıldayan karanlık gölgesiyle, bir girdabı andıran hareketle yüzünü Nick'e döndü. Niye bilmiyordu ama adamın, sokakların yetiştirdiği çete elemanlarından daha çok, zengin bir borsacıya benzediğini düşünüyordu. Üstelik o kadar yaşlı da değildi. En fazla yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı.

En fazla.

Nick nefes almaya çalışırken, adam hırçın bir yırtıcı edasıyla ona doğru yürüdü. Baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Vücudunu saran, pahalı olduğu belli deri paltosu ölümcül güzellikteydi. Ama Nick'in dikkatini en fazla adamın siyah botlarında parıldayan gümüş çıkıntılar çekmişti.

Adamın botlarından birinin ucunda, çıkıntılık yapan bir bıçak vardı. Nick'e yaklaşırken, bıçak kendiliğinden geri çekilerek botun ucunda kayboldu. Adam yanına çömeldiğinde asık suratındaki kaşları daha da çatıldı. "Seni fena benzetmişler çocuk. Kalkabilecek misin?"

Adam ona dokunmak için elini uzattığında, Nick geri çekildi. Kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu. Hele bir yabancının yardımına hiç ihtiyacı olmazdı.

Kendini zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ama sonra etrafındaki her şey kararardı.

Kyrian Hunter, turuncu renkli korkunç bir gömlek giymiş zayıf çocuğu yere düşmeden yakaladı. Aslında çocuğun hayatını kurtaran, bu korkunç gömleğiydi çünkü karanlıkta bile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

resmen parlıyordu. Yolda yürürken gömleğin rengi dikkatini çekmiş ve hemen yardıma koşmuştu.

Gördüğü kadarıyla, küçük çocuk çetin cevizdi. Hakkını vermeliydi. Ve oğlan, fena dayak yediği halde, kendisine acımaları için kesinlikle merhamet dilememişti. Ağlamamıştı bile – ki büyük adamlar bile böylesi bir durumda salya sümük olurlardı.

Başlı başına bu bile, çocuğa saygı duyması için son derece yeterliydi.

Sanki arkalarından kovalıyormuş gibi, tüm hızlarıyla kaçan diğerlerine göz attı. İçindeki kadim ve yırtıcı savaşçı, peşlerine düşüp bu çocuğa yaptıkları için onları öldürmek istiyordu.

Ama içindeki diğer adam, o yaşlı çifti kurtarmak için hayatını tehlikeye atacak ve kurtaramadığında kahrından ölecek olgunluktaki çocuğu çok iyi anlıyordu. Ödlek serseriler, bir sonraki karşılaşmalarına kadar bekleyebilirdi.

Çocuğun başını kendine çevirerek hasarı inceledi. Kısa kahverengi saçları kana bulanmıştı ve sol kaşının üzerindeki yara iyileşse bile muhtemelen büyük bir iz bırakacaktı. Göründüğü kadarıyla çocuğun burnu, hatta çenesi kırılmıştı. Öyle olmasa bile, fena hırpalandığı belliydi. Vurulduğu omzundansa kan boşanıyordu.

Zavallı çocuk.

Kyrian çocuğu kucaklayarak arabasına taşıdı. Kan kaybından ölmeden önce onu hastaneye yetiştirmeliydi.

Kyrian, birkaç düzine sıkıntılı ve hasta insanla birlikte, bekleme odasında volta atıyordu. Çocuğu görevlilere teslim edeli neredeyse iki saat olmuştu ve henüz hiç kimse bir şey söylememişti.

Çocuk hala yaşıyor muydu acaba?

Saatine bakarak homurdandı. Burada bekleyecek zamanı gerçekten yoktu…

Yerine getirmesi gereken bir sürü önemli işi vardı ve şansı varsa şafağa kadar birkaç hayat daha kurtarması gerekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun Komutan?"

Boğuk ve ağır aksanlı sesi duyduğunda donakaldı. Acheron, on bir bin yaşında, her şeye kadir bir ölümsüzdü ve hastanede onunla karşılaşmak, kırk yıl düşünse Kyrian'ın aklına gelmezdi. Çünkü bu adam ne hastalanırdı ne de kemikleri kırılırdı.

Yavaşça sese doğru döndüğünde eşikte duran Acheron'u gördü. Kapkara deri kıyafetlerine bürünmüş koyu yeşil gözlü, iki metrelik adam, üzerine çivili bir deri ceket giymişti. Kendini gören herkesin korkuyla yutkunmasına neden olacak derecede heybetli görünüyordu. Ama insanların korkuyla duraksamasına neden olan, sadece uzun boyu değildi. Etrafına yaydığı elektrik resmen *senin-kıçını-öyle-bir-tekmeleyeceğim-ki-dedenin-dedesinin-bile-kulakları-çınlayacak* sinyali veriyordu. Bu etkileyici… Varlığın yakınına gelen herkes, onun dünyadışı gücünü hissedebilirdi.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Kyrian.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saatler geceyarısını gösterdiği halde mat bir güneş gözlüğü adamın gözlerini saklıyor, bakışlarına kalkan oluyordu. Acheron, Kyrian'ı ifrit eden çarpık gülümsemesiyle sırıttı. "Önce ben sordum."

Bu ukala dümbeleği cevabı veren, Acheron'dan başkası olsaydı, Kyrian hemen haddini bildirirdi. Ama haddini bildirmek Acheron'a işlemezdi. Kyrian sinirlerinin zıpladığını hissettiğinde, bunun iyiye işaret olmadığını düşündü. "Sokakta fena halde dövülmüş bir çocuk buldum. Kim olduğunu bilmiyorum ama yanında yetişkin biri olmadan onu burada yalnız bırakmak istemiyorum. Kavgada çok hırpalanmış ve henüz yalnız bırakılmayacak kadar küçük."

Acheron, sadece kendisinin duyabildiği sesleri dinliyormuş gibi başını sağa sola salladı. Kyrian, adamın bunu yapmasından nefret ederdi. Bu kadim varlığın kulağına fısıldananları düşünmek bile, tüylerini diken diken ediyordu. Dahası, hiçbir şey anlatmadığı halde, bu adamın kendisi hakkında neler bilebileceğini düşünmek, onu çığırından çıkarıyordu…

"Adı Gautier. Nick Gautier. On dört yaşında bir öğrenci. St. Richard's lisesine gidiyor ve Claiborne Bulvarı üzerinde Lower Ninth'de yaşıyor."

Kyrian etkilenmişti. "Onu tanıyor musun?"

Acheron'ın yüz ifadesi hiçbir ipucu vermiyordu. "Daha önce hiç görmedim."

"Ama ismini biliyorsun?"

Kyrian'ın sinir olduğu ukala sırıtış yine kendini gösterdi. "Ben birçok şey bilirim Komutan." Acheron elini kaldırdığında, parmaklarının arasında birdenbire bir kağıt parçası belirdi. Kağıdı Kyrian'a uzattı. "Annesi Cherise Gautier, egzotik bir dansçı. Ona kağıttaki bilgilerden ulaşabilirsin. Ama dikkatli ol. Oğlu söz konusu olduğunda çok sivri bir dili vardır ve ona senin zarar verdiğini veya olanların senin yüzünden olduğunu düşünürse… Gözünü kan bürüyecektir."

Kyrian, kendisine uzatılan kağıdı aldı. "Şu Jedi zihin hilelerinle ilgili bana bir şeyler öğretmeni istemiştim ama kılını kıpırdatmayacağını biliyorum."

Acheron ellerini, omuzlarından zincir geçen çivili deri ceketinin ceplerine soktu. "Yorum yok. Ama şu kadarını söyleyebilirim." Tekrar konuşmadan önce bir süre sustu. "Nick, Jason değil. Bu farklı bir zaman ve farklı bir yer Komutan. Geçmişinin geleceğini mahvetmesine izin verme."

"Ah, bu da ne demek oluyor şimdi muhteşem bilge?"

Acheron duymazdan geldi.

"Çocukla ilgilen. Bu gece ben devriye gezerim. Biraz nişan talimi yapsam iyi olur."

"Anlayışın için teşekkürler." Ne de olsa Acheron patronuydu ve görevlerini yerine getirmediği için onu kolayca limon gibi sıkabilirdi.

Acheron çıkmadan önce başıyla selamladı, sonra çifte kapıdan çıkıp otoparka doğru yürüdü. O gidince, havadaki güçlü elektriklenme de kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evet, Acheron'un etrafına dehşet saçan bir bela olduğu kesinlikle söylenebilirdi. Bununla birlikte Kyrian'ın içi pek rahat değildi. Kyrian'ı eğiten Acheron'un ta kendisiydi ve özellikle sıradan bir insanı hayrete düşürecek varlıkları öldürürken, ustasının kuklası olmaktan öteye gidememişti.

Elindeki kağıtta yazan numaraya bakarak telefonunu çıkardı ve Nick'in annesini aradı.

Nick inleyerek... Gözünü kırptı. Evet, kırptığı gözü olmalıydı.

Ah, uh, bana ne oldu böyle? Başı patlayacakmış gibi zonkluyordu ve bir gözü, üzerindeki bir şey nedeniyle açılmıyordu. Ne olur bir gözümün çıktığını söylemeyin bana... Gözü çıktıysa annesinin de aklı çıkardı. Kadının en büyük korkusuydu bu.

Şu bulmacayı çözmeyi bırak Nick. Gözün çıkacak. Neye dokunsa annesi hep bunu söylerdi ve şimdi korsanlar gibi tek gözünü kaybettiğini öğrendiğinde Nick'i kesin öldürecekti.

Tanrım, artık hiç kız arkadaşım olmayacak. Kızlar ucubelerden nefret eder.

"Fazla hareket etme çocuk."

Nick, hastane odasında olduğunu anlayınca duraksadı. Oturmaya çalışsa da birisi onu engelledi. Kavga sırasında ortaya çıkan sarışın adamı tanıyınca, içindeki panik hissi daha da arttı. "Neredeyim ben?"

"Hastanedesin."

"Sahi mi? Dalga geçiyorsun? Ben de McDonald's'ta hamburger yediğimizi sanıyordum." Nick, adamın aptal cevabına karşılık kızgın gözlerle baktı. "Burada kalamam. Hastane masraflarını karşılayamayız."

Adam, çocuğun öfkeli imasını duymazdan gelip aşağıdan aldı. "Parayı dert etme. Bendensin."

Tabii, tabii. "Biz yardım kabul etmeyiz." Ağrı kafatasını parçalarcasına arttığında Nick arkaya kaykıldı ve o sırada kolunun da askıda olduğunu fark etti. *Sakın bir yerini kırayım deme Nicky. Doktor masraflarını hayatta karşılayamam. Ne yaparsan yap sakın bir yerini kırma.*

Akşam yaşadıkları aklına üşüşünce Nick kendini iyice hasta hissetti.

"Annem beni öldürecek."

"Hiç sanmam."

Şu yabancı adamın, annesi hakkında hiçbir fikri yoktu... "Eh, ben senin yerine de sanabilirim. O kadını doğduğum günden beri tanıyorum ve kanımın son damlasına kadar beni pataklayacağından adım gibi eminim." Hayatını kurtaran adama bakmak için başını kaldırdı.

Adam dev gibiydi. Muhtemelen bir doksan boyundaydı ve sarı saçları kısaydı. Baştan ayağa siyah giyinmişti. Son derece pahalı kıyafetlerdi. Çok güzel bir pantolon, Ferragamo botlar ve eğer Nick yanılmıyorsa, deri yakası ve bilekleri olan ipekten bir gömlek... En azından annesiyle birlikte giyim alışverişi yaptıkları Ne Alırsan 1 Dolar dükkanlarından satın alınma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dıkları belliydi. Paltosunun derisi o kadar yumuşaktı ki yürürken o bildik deri hışırtısı bile çıkmıyordu.

Bu adam kesinlikle çok zengin olmalıydı.

"Kolumu niye oynatamıyorum?" Nick paniklemeye başlamıştı.

"Vuruldun."

"Neremden?"

"Omzundan."

Nick daha bir şey söyleyemeden annesinin ağlamaklı sesini duydu. Kapalı gözünden dolayı göremediği taraftan, annesi gelip kollarıyla onu sardı.

"Aman Tanrım, bebeğim benim. İyi misin?" Başını ve bir gözünü saran bandajı görünce kadın bir çığlık attı. "Sana ne yaptılar? Niye sana söylediğim gibi eve gitmedin? Kahretsin Nicky, beni niye hiç dinlemiyorsun? Bir kez olsun sözümü dinlesen!"

"Onun suçu değildi."

Annesi onu anında bırakıp odanın köşesinde duran yabancı adama döndü. "Siz de kimsiniz ve burada ne yapıyorsunuz?"

Adam elini uzattı. "Kyrian Hunter. Sizi ben aramıştım."

Kadın kendisine uzatılan eli sıktı. Annesi, yıpranmış yün mantosu, ucuz vinil çizmeleri ve Nick'in, dans kıyafetlerinden biri olduğunu bildiği kırmızı pullu polyester eteğiyle, adamla tam bir zıtlık içindeydi. Minyon vücutlu annesi çok güzel bir kadındı ama yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen, ağır sahne makyajı onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ve Nick, annesinin gösteri için tiftik tiftik edilmiş platin rengi saçlarından nefret ediyordu. Bu saçlarla, hiç de öyle olmadığı halde, çok ucuz bir kadınmış gibi görünüyordu. "Beni aradığınız için teşekkür ederim Bay Hunter. Onu nerede buldunuz?"

Nick panikledi. Kyrian, vurulduğu anda nerede olduğunu söylerse bu kez annesi öteki omzundan vururdu onu.

"Caddede yaşlı bir çifti hırsızlardan koruyordu. Yaşlı çift kaçtı ama hırsızların onu dövdüğünü görünce hemen müdahale ettim."

Kadının gözleri doldu. "Bebeğimi siz mi kurtardınız?"

Kyrian başını salladı.

Annesi hıçkırmaya başlamıştı.

Nick, kendini çok kötü hissediyordu. Babasının burada olmaması iyi bir şeydi. Annesini bu kadar üzdüğünü görse, gözünü kırpmadan boğazını kesiverirdi. "Ağlama anne. Vurulduğum için çok özür dilerim. Söylediğini yapıp eve gitmeliydim... Çok üzgünüm."

Kadın sırılsıklam ıslanmış yanaklarını elleriyle sildi. "Sen yanlış bir şey yapmadın bebeğim. Sen bir kahramansın. Sen benim harika kahramanımsın. Seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Nick, annesinin yalanlarıyla irkildi. Kahraman olduğu falan yoktu. *Ben bir serseriyim... Tıpkı babam gibi beş para etmez adamın tekiyim.*

Kyrian'ın bakışlarını yakalayınca, adamın gözlerinden, her şeyi bildiğini düşündü. Biliyorsa onu ele vermediği anlamına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geliyordu ki bu durum Nick'in kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu.

Annesi perişan halde iç çekti. "Doktor, birkaç gün daha hastanede kalman gerektiğini söyledi. Belki birkaç haftayı bile bulabilirmiş. Bunu nasıl karşılayacağımızı bilmi..."

"Merak etmeyin. Masraflarla ben ilgilenirim."

Kadın gözlerini kısarak Kyrian'a baktı. "Bunu yapmanıza izin veremem."

"Sorun değil. Onun için hiç olmazsa bunu yapabilirim. Onun yaşında, tanımadığı birilerini korumak için göğsünü kurşunlara siper edecek bir çocuk kolay bulunmaz."

Annesi kuşkuyla adama baktı.

Kyrian, kadının bakışlarına küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Param var Bayan Gautier." Vay be, Peters'ın aksine, soyadlarını küçümseyerek söylememişti. Hatta soyadları, sanki annesine saygı duyuyormuş gibi çıkmıştı adamın ağzından. "Param var. Ama harcayacak kimsem yok. Bana güvenin. Masrafları karşılamakla ne ben ne de ailem batar."

Kadın dudağını ısırdı. "Çok iyisiniz. Onu buraya getirmeniz bile yeterli." Annesi, Nick'in yaralı olmayan elini tutup sıktı. "Bebeğimi kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır Bay Hunter. O benim bir tanem. Bu dünyada başka kimsem yok. Ona bir şey olsaydı ben de ölürdüm."

Nick, Kyrian'ın gözlerinde karanlık bir dalgalanma fark ettiğinde, adamın hayalet gördüğünü sandı. Sanki annesinin sözleri, adama geçmişteki acılarını hatırlatmıştı.

Kyrian, cüzdanını çıkarıp açtı. "Bu benim numaram." Annesine küçük bir kartvizit verdi. "Neye ihtiyacınız olursa olsun, beni çekinmeden arayabilirsiniz. Gece, gündüz fark etmez. Fazla uyumam, o yüzden beni rahatsız edeceğinizi düşünmeyin."

Annesi kartı geri itmeye çalıştı ama Kyrian ısrar etti.

"Bakın," dedi ciddi bir ifadeyle. "Beni tanımadığınızı, bana hiç güvenmediğinizi çok iyi anlıyorum. Sizi suçlayamam. Ama dünyada, karşılık beklemeden iyilik yapan insanlar da var. Ben de onlardan biriyim."

Kadın başını salladı. "Ben de hastane masraflarının ne kadar pahalı olduğunu biliyorum. Ne sizden ne de başkasından böylesi yüklü bir parayı kabul edebilirim. Asla alamam."

Kyrian'ın koyu kahverengi gözleri Nick'e dikildi. "Öyleyse karşılığını çalışarak ödesin."

Nick öfkesinden boğulmak üzereydi, itiraz etti. "Pardon?"

Ne annesi ne de Kyrian ona kulak astı.

"Gülünç olmayın," dedi annesi. "Hayatının sonuna kadar çalışsa bu kadar parayı geri ödeyemez."

Hah, şöyle... Nick'in ihtiyacı olan son şey, doktor faturası nedeniyle sözleşmeye bağlanmaktı.

Kyrian, cüzdanını cebine koydu. "Eee, ne yapacaksınız? Daha iyileşmeden, hastanenin onu kapı önüne koymasını mı istiyorsunuz? Bu yaralarla kangren olması, sakat kalması, hatta ölmesi işten bile değil."

Annesinin mavi gözleri umutsuzlukla ıslanmaya başladığında, Nick'in içine oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayan Gautier..." Kyrian'ın çenesi seğiriyordu. "Şu andaki görünüşümden anlamayabilirsiniz ama gerçekten çok zor bir hayatım oldu. Hayatımda önem verdiğim herkesi kaybettim ve düştüğün zaman ardı arkası kesilmeyen tekmelerin tadını çok iyi bilirim. Harika bir çocuğunuz var. İkinci bir şansı hak ediyor. Bırakın, bir yıllığına okuldan sonra benim için çalışsın, o zaman ödeşmiş oluruz."

Annesi Nick'e bir göz attı ama Nick bu fikre pek ikna olmamıştı. "Ne yapacağım?"

"Arabamı yıkarsın. Ayak işlerime bakarsın."

Annesi kaşlarını çattı. "Ne tür ayak işleriymiş onlar?"

"Evet," diye araya girdi Nick, "Ne çocuk bakarım ne de köpek dolaştırırım."

Kyrian gözlerini devirdi. "Ne çocuğum var ne de köpeğim." Bakışlarını Nick'in annesine çevirdi. "Alışveriş yapar. Kuru temizleyiciden kıyafetlerimi alır. Bahçıvana bahçe işlerinde, hizmetçiye ev işlerinde yardımcı olabilir. Tehlikeli ya da yasal olmayan bir şey olmasına izin vermem zaten."

Kulağa fena gelmiyordu ama Nick'in çoğu zaman zevkle yaptığı bir işi vardı zaten. "Bayan Liza ne olacak anne? Dükkanda ona kim yardım edecek?"

Kyrian kaşlarını çatarak ona baktı. "Liza Dunnigan mı?"

"Onu tanıyor musun?"

Kyrian yine dişlerini göstermeden hafifçe gülümsedi. "Elbette. Çok eski tanıdığımdır. Ve eminim, bir süre benim için çalışmanı anlayışla karşılayacaktır."

Annesinin elini sıktığını hissetti. "Bilemiyorum... Sen ne dersin Nicky?"

Nick, kolundaki askıya baktı. Hastane masraflarını karşılayabilmelerinin gerçekten hiçbir yolu yoktu. Kyrian parayı ödeyecekse ve annesi de zorda kalmayacaksa...

"Bir sapık olmadığı ve Liza kabul ettiği sürece, sanırım onun için çalışabilirim."

Kyrian güldü. "Sapık falan değilim."

"Umarım değilsindir çünkü anında istifa ederim."

Kyrian başını salladı. "O zaman anlaştık mı?"

Nick başıyla onaylamadan önce, annesi kararsızlıkla etrafına bakındı.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi izniniz olursa yetişmem gereken bir randevum var."

Nick suratını astı.

"Bu saatte mi?" diye sordu annesi kuşkuyla.

Kyrian başını salladı. "İşim gereği uluslararası bağlantılarım olduğu için, geceleri geç saatlere kadar çalışırım. Dediğim gibi, fazla uyumam." Bunu söyler söylemez de çıkıp gitti.

Yalnız kaldıklarında annesi bütün dikkatini Nick'e yöneltti.

"Aklından ne geçiyor?"

"Sanırım ölmediğim için, vuruldum diye beni öldürmediğin için ve karşılayamayacağımız kadar pahalı bir hastanede olduğum için gerçekten mutluyum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesinin dudakları titredi. "Bebeğim, böyle bir konuda sana nasıl kızabilirim ki? Keşke param olsaydı da karşılığında çalışmak zorunda kalmasaydın. Evde olsaydın..."

"Anne, lütfen." Suçluluk duygusu Nick'i öldürüyordu.

Annesi, Nick'in elini dudaklarına götürüp çürük parmak eklemlerini öptü. "Tamam tatlım. Sen dinlen. İyileşmek dışında hiçbir şey için endişelenme, başka bir şey düşünme." Sonra cebinden siyah saç bantlarından birini çıkarıp saçlarını atkuyruğu yaptı.

Annesinin tiftik tiftik kabarmış saçlarıyla kendisini utandırmak istemediği için bunu yaptığını bilen Nick gülümsedi. Kadın daha sonra lavaboya giderek makyajını çıkarmak için yüzünü yıkadı ve pırıltılar saçan takma kirpiklerini çıkardı. Yüzünde boya olmadığı zaman çok daha güzel görünüyordu ve o yüzden Nick, annesinin çalışırken neden bu kadar çok makyaj yapmak zorunda kaldığını bir türlü anlayamıyordu.

Annesi yine gerçek annesinin görünümüne büründüğünde, Nick'in yatağına uzanarak ona sarıldı.

Normalde bunaldığı için annesini iterek uzaklaştırmaya çalışırdı. Ama bu gece, bu kadar acı çekerken, annesinin sarılması hoşuna gidiyordu.

Bu dünyada birbirlerinden başka kimsecikleri yoktu. Onlar Muhteşem Takım'dı. Kendini bildi bileli annesi böyle söylerdi. Birlikte her şeyin üstesinden gelebilirlerdi.

Annesi, oğlunun alnındaki saçları arkaya itip alnına bir öpücük kondurdu. "Sen benim küçük adamımsın Nickycik.

Seni doğurduğum için her gün şükrediyorum. Bütün hayatım boyunca yaptığım tek doğru şey sensin ve sana bir şey olursa iki mezar birden kazmaları gerekir çünkü bebeğim yanımda olmadan bir gün bile yaşayamam."

Annesinin sözleri, sonunda Nick'in gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu ama ağlamayacak kadar katı bir çocuktu. Onu hiçbir şey ağlatamazdı. Hiçbir şey. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Haydi, şimdi uyu. Çabucak iyileş de kendini bu hale getirdiğin için kıçına birkaç şaplak atabileyim."

Nick, annesinin yalandan tehdidine gülümserken gözlerini yumdu ama uyuyamıyordu. Gözünün önüne sürekli tetiği çeken Alan'ın yüzü geliyordu. Uyuz herif, onu gerçekten öldürmeye çalışmıştı...

O anda karar verdi, yapacağı son şey olsa bile bunun hesabını soracaktı. Babasının hep söylediği gibi: *Bizim kanımızda kaçmak yok. Bazen kaçmak isteriz. Bazen kaçmamız gerekebilir. Ama biz hiç kimseden, hiçbir şeyden kaçmayız.*

Alan ve çetesiyle bir daha karşı karşıya geldiklerinde, Nick Gautier'in hiddeti neymiş göreceklerdi...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Nick, günlerce hastanede yapayalnız yatarken, neredeyse aklını kaçıracak derecede, mutsuzluğun yepyeni bir şeklini de öğrenmiş oldu. Annesi, elinden geldiğince oğlunun yanında olmaya çalışıyordu, Menyara da sık sık geliyordu ama sürekli yanında kalmasının imkanı yoktu. Geceleri Kyrian, gündüz vaktindeyse annesinin kulübünden dansçı kızlar uğruyordu. Yine de zamanın büyük bir bölümünü tek başına geçiriyordu.

En korkuncu ne miydi?

Okul bile gözüne hoş görünmeye başlamıştı. Bunu düşününce tiksintiyle ürperdi.

"Selam... Şey, Nick'ti değil mi?"

Gözünü açtığında görmeyi en son beklediği kişinin, yani Nekoda'nın, kapı eşiğinde durduğunu gördü. Saçlarını başının arkasında kalın bir atkuyruğu olarak bağlamış, üzerine de hastane gönüllüsü önlüğü geçirmişti.

Nekoda'nın, kendisini böylesi harap olmuş halde gördüğü için, Nick yanaklarının yandığını hissetti. Boğazını temizledikten sonra cevap verdi. "Evet, benim ama tekrar karşılaştığımızda daha iyi görünmek isterdim. Çünkü şu anda kendimi bir domuz kadar çirkin hissediyorum."

Nekoda güldü. "Alınma ama evet, ilk karşılaştığımızda bir parça daha iyi görünüyordun, yine de başındaki çılgın sargının sana çok yakıştığını söyleyebilirim. Herkeste bu kadar iyi durmaz." Kız, Nick'e göz kırptı.

Nick, ne kadar kötü durumda göründüğünü ancak gözünde canlandırabiliyordu. Başı hala sargılıydı ve şiş gözleri muhtemelen morarmıştı. Hareket etmesini engellemek için bir kolu askıdaydı, diğer kolu ise seruma ve monitörlere bağlanmıştı. Üzerindeki soluk hastane kıyafeti, çok gerekliymiş gibi baştan aşağı çiçek desenliydi. Ah ah, şu anda turuncu Havai gömleğini giymeye bile razıydı...

Tek eksiği salyaları akan bir aptal gibi görünmekti ki kız onunla konuşmaya devam ederse, bunun da gerçekleşeceğinden korkuyordu.

Nekoda yatağın yanına gelip bipleyen ve hımlayan monitörlere göz attı. "İyi de sana ne oldu?"

"Vuruldum."

Kızın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gözünden mi vuruldun? O yüzden mi gözün sargılı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok. Gözüme bir kabza, bir yumruk, bir ayak ve muhtemelen birkaç başka şey daha yedim. Kaşıma birkaç dikiş attılar. Doktor, bandajı yarın çıkarabileceklerini söyledi. Eminim sargıyı çıkardıklarında daha yakışıklı görünürüm." Alaycı olmaya çalışsa da sesi boğuk çıktı. "Omzumdan vuruldum."

"Ah," dedi kız, Nick'in askıdaki koluna bakarken. "Acıdı mı?"

Yok canım, demek isterdi ama kızla dalga geçmeden önce sağduyusu onu engelledi. Canı yansa da yatağında doğrularak daha sert görünmek istedi.

"Yok ya. Her erkeğin başına gelir."

Kız başını sallasa da Nick'in cesaretiyle ilgili herhangi bir yorumda bulunmadı. "Peki niye vuruldun? İğneleyici sözlerinin kurbanı mı oldun?"

Nick, buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Başarıyla sonuçlandıramadığı bir şey için böbürlenecek değildi – sonuçta başka insanları kurtarmıştı ama kendisi de fena halde zarar görmüştü. O yüzden yuvarlak konuştu. "Yanlış yer. Gerçekten yanlış bir zaman."

"Seni vuranı gördün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Birkaç kere ziyaret edip zorlamış olsalar da polislere bile kendisini kimin vurduğunu söylememişti. Sokakların kanunu böyleydi: Bülbüllerin hayatı kısa olurdu. Bununla birlikte, meseleyi kendisi halletmek istiyordu ve isteyebileceği son şey, harekete geçtiğinde Alan ve çetesinin, hapishanenin güvenlikli duvarlarının ardında olmasıydı. Ar-

kadaşlar arasındaki bir meseleydi bu. "Filmlerde falan söyledikleri gibi, her şey o kadar hızlı gelişti ki …"

Kız kaygıyla ona baktı. "Vurulduğuna üzüldüm. Seni okulda niye göremediğim şimdi anlaşılıyor."

Bunu duyunca Nick'in kulakları dikildi. Nekoda okulda onu mu görmeye çalışmıştı? *Vay be, bunu duymak için her gün kurşun yemeye razıyım.* Tek yapabildiği, aptal aptal sırıtmak oldu.

Nekoda daha yakınına eğildi. "Ama yaşadığına ve iyi olduğuna sevindim."

"Evet ya, ben de öyle. Ölseydim bütün gelecek planlarım mahvolacaktı…" Kızı etkilemek istercesine gülümsemeye çalıştı ama sonra konuyu değiştirdi. "Sen burada mı çalışıyorsun?"

"Gönüllüyüm. Haftada iki kere geliyorum," dedi Nekoda. "Üniversite başvurusunda, bu tür faaliyetlerin etkili olduğunu söylediler."

Vay be, demek daha şimdiden üniversite için endişeleniyordu? Nick, kendini her zamankinden daha tembel hissetti. "Ama daha dokuzuncu sınıftayız."

Kız omuz silkti. "Biliyorum ama liseden mezun olana kadar her yılın önemi var ve yaptığımız her şey, üniversiteye girip giremeyeceğimize ya da hangi üniversiteye girebileceğimize etki edecek. O yüzden işi sıkıya alıyorum."

"Hah, tıpkı annem gibi konuştun."

"Özür dilerim." Nekoda burnunu kırıştırdığında, Nick onun bundan daha şirin olamayacağını düşündü. Neden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilmiyordu ama midesinin hafifleyip yanaklarının yandığını hissetti – böyle yanmaya devam ederse kendisini deniz feneri olarak kiraya verebilirdi.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu Nekoda. "Biraz buz ister misin? Bir şey okumak istersen, dağıtım arabamda dergiler ve kitaplar var."

"Nintendo için cinayet işleyebilirdim."

Kız güldü. "Ne yazık ki Nintendo yok. Kusura bakma."

"Manga var mı?"

"Manga mı?" diye kaşlarını çattı kız. "O da ne?"

Kahretsin! Kendisinin alışılmadık ilgi alanlarıyla, kızın da ilgilendiğini ummak fazla olurdu tabii. "Japon çizgi romanlar. Tiryakisiyim."

"Hayır, maalesef öyle bir şey de yok. İlgini çekerse Batman ve Spider-Man var."

"Ah, harika." Mangalar daha uzun olurdu ama bunlarla da en azından birkaç dakika kafası dağılmış olurdu. "Bilim kurgu ya da fantezi türü bir şey var mı?"

"Birkaç Dune kitabı var."

"Bak onlara kesinlikle hayır diyemem."

Kız gülümsedi. "Hemen getiriyorum."

Nick, odadan çıkarken kızın yasal olamayacak bir şekilde sallanan kalçalarını seyretti, böylesine kalça sallamak, muhtemelen bazı eyaletlerde yasaklanmış bile olabilirdi. Müthiş güzel bir kızdı. Onda ne bulduğunu tam olarak kestiremiyordu. Tek bildiği, sadece ona dokunabilmek için yanıp tutuştuğuydu. Öylesine yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu ki... Muhtemelen cildi de çok güzel kokuyor olmalıydı.

Sen neler düşünüyorsun öyle? Siz ikiniz ayrı dünyaların insanlarısınız...

Onun gibi kızlar, turistleri soymaya çalışan serserilerden hoşlanmazdı. Onun gibiler, okulun sporcu çocuklarıyla çıkar, sonunda bir avukat ya da bir cerrahla evlenirlerdi.

Kızın, hizmetçiler ve dadılarla büyüdüğünü, alışveriş torbası yerine özenle paketlenmiş hediyelerle doğum günü partileri kutladığını gözünde canlandırabiliyordu. Kızın annesiyle babası, kendisi gibi bir pislikle konuştuğunu bilse herhalde kalp krizi geçirirdi.

"Al bakalım," diyen Nekoda, elindeki kitap ve çizgi romanlarla birlikte geri döndü.

Nick gülümsedi.

"Çok sağol."

"Ne zaman istersen."

Nekoda yatağın yanından uzaklaştı. "Eh, ben gitsem iyi olur. Ziyaret etmem gereken başka hastalar var. Bayan O'Malley'e, kendisiyle bugün iskambil oynayacağıma söz vermiştim."

Of, daha tatlı bir kız olabilir miydi? "Tamam. Uğradığın ve kitap verdiğin için teşekkürler."

Kız başıyla Nick'i selamladı.

"Kendine iyi bak."

"Sen de."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra kız gitti. Nick, içini basan sıkıntıyla iç çekti. Yatağa çakılı olmaktan nefret ediyordu ama onu en çok üzen, Nekoda gibi bir kız arkadaşı olamayacak kadar değersiz biri olmasıydı. İstediği kadar böbürlenebilir, kendini olduğundan daha iyi biri olarak gösterebilirdi. Eninde sonunda kız kendi güzel evine gittiğinde, o da doğduğu mezbeleliğe kös kös geri dönecekti.

Değiştiremeyeceği şeylerle kafasını meşgul etmekten vazgeçip bir kitap açtı ve okumaya başladı.

Nick yatağında yan dönerken bir iç çekti, sonra kendini yataktan düşecekmiş gibi hissettiğinde sıçrayarak uyandı. Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı ama yine hastane odasında yapayalnız olduğunu gördü.

Of, işte bu çok can sıkıcıydı. İki saatten daha fazla uyumuş olmayı dileyerek, başka bir kitap almak için komodine uzandığında donakaldı. Komodinin üzerinde, daha önce orada olmayan küçük bir kutu vardı.

Kaşlarını çatarak kutuya uzandı, sonra açtı. İçinde pembe bir Nintendo ve kısa bir not vardı.

Renk için kusuruma bakma. Pembeye bayılırım. Ama en azından can sıkıntısından delirmezsin, böylece kimseyi öldürmek zorunda kalmazsın. Akıl sağlığına faydası olacaksa sanırım birkaç gün onsuz idare edebilirim.

Çabuk iyileş,
Kody

Notta yazanlara bakarken duyguları altüst oldu. Bugüne kadar kendisi için yapılan en güzel şeydi bu. Kutunun içinde klasik oyunlardan FPS'ye kadar bir sürü oyun vardı.

Ne kadar da incelikli bir davranıştı. Nick gözlerine inanamıyordu. Kızın bu davranışından çok etkilenmişti.

Oyun konsolunu kutudan çıkarıp elinde tuttu. Her nedense bu aleti elinde tutarken, kendini garip bir şekilde Nekoda'ya yakın hissediyordu. Özellikle küçük oyun konsolları kişisel eşyalardan sayılırdı. Bir anlamda, elinizin uzantısı gibi bir şeydi. Renginden üzerindeki çıkartmalara kadar, çok kişisel bir eşyaydı. Özenle kendi zevklerine göre seçer ve süslersin, üstelik sürekli yanında taşır, başına bir şey gelmemesi için üstüne titrersin.

Ve Nekoda bu değerli eşyasını ona ödünç vermişti.

Herkesin yapabileceği bir şey değildi bu. Özellikle Kody kadar güzel bir kız asla yapmazdı. Çıldırmış olmalıydı.

Belki senden hoşlanıyordur.

Bu düşünceyle, damarlarındaki kan deli gibi akmaya başladı. Gerçekten hoşlanıyor olabilir miydi?

O tehlikeli biri. Onu aklından sil.

Kafasının en derinlerinden gelen bu korkunç sesi duyunca kaşlarını çattı. Ses, neredeyse şeytani bir tınıya sahipti. Nasıl yani?

"Sıkıntıdan kafayı yemeye başladım." Kody kadar iyi ve güzel bir kızı, sadece kafayı yiyen biri aklından silebilirdi.

"Aldı mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nekoda, etrafını saran havanın titreşimiyle sinirlerinin gerildiğini hissetti. Titreşen güç çok barizdi ve aslında çok yakından tanıdığı bir şeydi.

Sraosha. Rehberi ve akıl hocası.

Nekoda, birisi kazara odaya girip Sraosha'yı görmesin diye deponun kapısını kilitledi. Sraosha uzun boyu ve ihtişamıyla o kadar etkileyiciydi ki insan ona doğrudan bakmakta zorlanırdı. Adamın büyük güçleri vardı ve cildi, parlak bir sarı renkle ışıldıyordu. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülen Sraosha, gözlerini kısıp Nekoda'ya baktı... Ama bu bakışların arkasında gözler yoktu. Acayip olduğu kadar korkunç görünen gözleri, dumanlı kara oyuklardan ibaretti.

"Yanına bıraktım," diye fısıldadı Nekoda. Komodinin üzerine bıraktığı Nintendo sayesinde oğlanı sürekli gözetim altında tutabileceğini Nick bilemezdi elbette. Sraosha başıyla onayladı. "Onunla ilgili ne düşünüyorsun?"

Nick, daha önce savaştığı diğer Malachai'lardan daha genç ve masumdu. Hatta Nekoda onun çok tatlı olduğunu bile söyleyebilirdi.

Seni etkilemesine izin verme.

Başına gelebilecek en kötü şey bu olurdu.

"O biraz..." Nekoda sözcükleri dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Farklı."

"Aradığımızın o olduğundan emin misin?"

"Bilmiyorum." Zamanın başından beri doğru Malachai'yı bulmanın peşindeydiler. Karanlık güçlere sahip atalarına sırtını dönüp onlarla birlikte Kaynak'a karşı savaşacak, böylece kardeşlerini özgürlüğe kavuşturabilecek o özel Malachai'yı arıyorlardı.

Ama bugüne kadar, kurtarmaya çalıştıkları tüm Malachai'ları kaybetmişlerdi. Her birinin içindeki kötülük, karşı koyabileceklerinden çok daha güçlü olmuştu. İçlerinde olan bir şey yüzünden onları kim suçlayabilirdi ki?

Hepsi sadece ve sadece acı vermek için dünyaya gelmişti. Hayal bile edilemeyecek karanlık güçlere sahiptiler. Nekoda ne kadar ışığa doğduysa onlar da o kadar karanlığa doğmuşlardı.

Nick, kim ya da ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüktü henüz. Ama Nekoda, çocuğun içindeki şiddeti çok iyi biliyordu.

Ve bu yüzden, aslında ondan ödü kopuyordu.

"Menyara onu kurtarabileceğimize yemin ediyor."

Sraosha kaşlarını çattı. "Bu seferkiyle akraba olduğu için, gerçekte kim olduğu konusunda körleşmiş olabilir."

Söylediği doğru olabilirdi ama Nekoda'nın çocukla hiçbir bağı yoktu. "Korkma. Ben kör değilim. Cazibesi beni etkilemiyor."

"Cazibesinin kurbanı olma yeter. Unutma. Cazibe, onun sahip olduğu güçlerden sadece bir tanesi. O güçler, hem ölümlüler hem de ölümsüzler üzerinde fazlasıyla etkili olabilir. Sen de gördün, içindeki kötülük halihazırda onu etkilemeye başladı ve yaşını aldıkça daha da kötüleşecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nekoda, Nick vurulmadan önce olanları gözünün önüne getirdiğinde yutkundu. "Onlara zarar vermeden kendini geri çekti."

"Bu seferliğine. Şiddete fazlasıyla yaklaştığı bu olay, içindeki Kimmeryalı Büyücü'nün ortaya çıkışını hızlandırdı. Karanlık güçler onu eğitebilmek için toplanmaya başladı. Hissetmiyor musun?"

Evet. Aslında her şeyde bunu hissedebiliyordu ve bu durum tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu. Her Malachai'ın öğrenmesi gereken on ders vardı. Nick de her dersle birlikte daha da güçlenecekti.

Hatta çok daha kötü biri olacaktı.

Sonunda kötülüğün neferi olarak Nekoda'nın ve onun ırkından olanların peşine düşecek, karşısına çıkan herkes, onun acımasız hışmından payını alacaktı.

İlk ders, ölülerle iletişim kurmaktı. Ama sadece iletişim kurmakla da kalmayacaktı. Ölüleri canlandırıp onlara hükmedebilecekti.

Yine de Nekoda kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, Nick'in diğerleri gibi olacağını gözünde canlandıramıyordu. Çocuğun, böylesine soğuk bir gücü mutlulukla karşılamayacağından neredeyse emindi.

Daha önce de böyle düşünerek yanıldığın olmuştu.

Babasını hatırlayınca irkildi, o zaman da yanılmıştı. Ona söylediklerinde hemen harekete geçseydi, sayısız hayatı kurtarabilecekti.

İnsanların içindeki iyiliğe inanmak isteyen, içindeki ışıktan başka bir şey değil. Malachai'ların bile iyi olabileceğine inanmak istiyorsun. Yaşlı Malachai'ya merhamet etmişti ama o, yüzüne tükürüp anında kötü tarafı seçmişti.

Ne olursa olsun, bir daha o kadar aptal olmayacaktı.

"Endişelenme Sraosha. Hatalarımdan dersimi aldım. Bu kez yanılmayacağım. Onu kendi yanımıza çekemezsek, kendi ellerimle *öldüreceğim.*"

"Bunu aklından çıkarmasan iyi olur. Çünkü babasından çok daha güçlü ve Karanlık Avcılar tarafından eğitilmeyi kabul etti bile. Onu dönüştüremezsek, sonunda bizi yok eden o olacak."

Ve o zaman, insanlığın sonunun gelmesi tamamen Nekoda'nın suçu olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

www.facebook.com/groups/ekitaphane

"Eve hoşgeldin Nicky!"

Nick gözlerini açtığında kendini döküntü oturma odalarında buldu. Menyara Teyzesi hemen önünde durmuş, üzerinde eve girdiğinde söylenen coşkulu sözlerin yazılı olduğu gerçek bir çikolatalı pastayı ona doğru uzatıyordu. Teyzesiyle koro halinde onu karşılayan küçük kalabalığı görünce şaşakaldı.

Vay canına...

Menyara Teyzesi, annesi gibi minyon bir kadındı ve pasta mumlarının titrek ışığında, çikolata renkli cildi parıldıyordu. Kıvırcık saçlarını büyük sarı bir eşarpla geriye yatırmıştı, eşarbın altından alnındaki saçlar azıcık görünüyordu. Aynı sarı renkten, otantik desenler taşıyan bluzunu, ayak bileklerine kadar uzanan parlak turuncu eteğinin içine sokmuştu.

Kolları ince gümüş bileziklerle doluydu ve pastanın üzerindeki yazıyı okuyabilsin diye Nick'e doğru tutarken, bilezikler minik çanlar gibi şıngırdıyordu. "En sevdiğinden cicim. Eve döndüğün için çok mutluyuz."

Nick, Menyara Teyzesi'nin arkasına dizilmiş, annesinin kulüp arkadaşlarını görünce iyice kızardı, hepsi onun eve dönüşünü kutlamaya gelmişlerdi. Kulübün iki fedaisi John ve Greg bile buradaydı.

Bir kahraman gibi davrandığını düşündükleri için Nick'i alkışlıyor, ona gülümseyerek bakarken çocuğun kendini daha da rahatsız hissetmesine neden oluyorlardı.

Komikti, aslında kendini daha çok bir sahtekar gibi hissediyordu.

Menyara, pastayı tezgahın üzerine koydu.

"Haydi cicim, gel de pastan mahvolmadan önce mumları üfle."

Nick, Menyara'nın melez aksanına her zaman bayılırdı. Bir vudu rahibesi ve ebe olan Mennie Teyze (Nick ona bu adla seslenirdi), aynı zamanda hem ciciannesi hem de annesinin en iyi arkadaşıydı.

Nick'i dünyaya getiren ve ailesi evden kovduğunda annesini yanına alan da oydu. Kulübe gidemeyecek kadar küçükken, ona Mennie bakardı. Sadece bunun için bile Mennie Teyzesi'nin ayaklarına dünyaları serebilirdi.

"Herkese teşekkürler," diye mırıldandı pastaya gidip mumları üflerken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesi elini oğlunun yaralı omzuna koymuş, hemen arkasında duruyordu. "Seninle gurur duyuyoruz bebeğim."

"Kesinlikle." Greg, çiçek bozuğu yüzü ve uzun kahverengi saçlarıyla dev bir ayıya benziyordu. Nick'e doğru bir adım atıp ona bir kutu uzattı. "Kulüpte para birleştirip sana bir hediye aldık. Umarım beğenirsin."

Bu ince davranış, Nick'in yüreğine dokundu. Sanki hastaneden eve gelmemişti de doğum günü kutlanıyordu.

Kutuyu yırtarak açtığında içinde bir Street Fighter oyunu ve üzerinde, NICK GAUTIER. GÜNÜN KAHRAMANI! yazan bir tişört buldu.

Nick onlara oyun konsolu olmadığını söylemeye cesaret edemedi. Daha da kötüsü, onlara aslında bir kahraman falan olmadığını hayatta söyleyemezdi. Sadece, düzeltmeye çalıştığı bir hatasını yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

"Herkese çok teşekkür ederim. Gerçekten çok iyisiniz."

Tiffany, Greg'in arkasından geçerek kutunun içinden bir zarf çekti. "Bunu unuttun."

Nick elindeki kutuyu annesine verip zarfı aldı. Ama sol kolu hala askıda olduğu için zarfı açması mümkün değildi.

"Dur çocuğum." Menyara zarfı alıp onun için açtı.

Teyzesinin zarfın içinden çıkardığı yirmi beş doları gördüğünde, Nick'in nefesi kesildi. "Bu ne için?"

Tiffany gülümsedi. "Üniversite fonun için. Çok olmadığını biliyoruz ama hastanede yatarken çalışamadığın günlerin en azından bir kısmını karşılar sanırım."

Nick, şükranla gülümseyen annesine baktı. Ama kendisi öyle hissetmiyordu. Bu insanların para kazanmak için nelere katlandığını bildiğinden, yaptıklarının çılgınlık olduğunu düşünüyordu. "Bunu alamam."

John burnundan soludu. "Alacaksın. Alacaksın yoksa fena pataklayıp yine hastanelik ederim, seni gidi sümüklü kibar. Parayı şükranla kabul et ve sakın ola uyuşturucuya ya da ucuz kadınlara harcama çünkü senin yaşındayken bu kadar para alsam neye harcayacağımı çok iyi biliyorum ve seni hepimizden daha iyi yetiştirmeye çalışıyoruz."

Nick ne diyeceğini bilemiyordu. "Teşekkürler millet. Hepiniz çok iyisiniz."

Sonra birisi teybin düğmesine basıp Aerosmith'ten "Walk This Way" şarkısı duyulduğunda, o kadar insanın hareket edemeyeceği kadar küçük evlerinde parti başladı. Dansçı kızlar daracık podyum üzerinde dans etmeye alışık olduklarından bütün maharetlerini döktürüyor, onlar dans ettikçe Nick fena halde kızarıyor, sonunda kıpkırmızı neon ışıklar gibi parlamaya başlayacağından korkuyordu.

Nick, hediye edilen parayı mutfak lavabosunun altında sakladıkları kavanozun içine koyarken, annesiyle Menyara da herkese kestikleri pastadan birer dilim uzatıyordu.

"Sen iyi misin çocuk?"

Menyara plastik bir çatalla birlikte pastasını uzatırken, Nick başını salladı.

"Sadece yorgunum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadının bakışlarındaki bir şey, aklından geçenleri okuyup okuyamadığını merak etmesine neden olmuştu. Tuhaftı.

"Annen, Kyrian Hunter adında bir adam için çalışacağını söyledi. Doğru mu bu?"

"Evet. Hastane masraflarını ona geri ödemem gerekecek."

"O zaman dikkatli olmanı istiyorum Nicholas. O adam, o bir..."

Teyzesi cümlesini bitiremeyince, Nick onun yerine bitirdi. "İblis mi?"

Kadın kahkaha atıp Nick'in saçlarını karıştırdı. "Hayır, iblis değil. Ama sanırım onun için çalışmak sende değişikliklere neden olacak. Umarım iyi yönde olur. Ben sadece, hayatına kattığın insanlar ve onlardan öğrendiklerin konusunda dikkatli olman gerektiğini söylemeye çalışıyorum."

Teyzesinin duygularını belli etmeyen ses tonunu algılayan Nick duraksadı. Mennie hep bilirdi, bir sürü şeyi henüz olmadan bilirdi. Sağgörüsü kimselere benzemezdi. "Yine müthiş psişik güçlerin mi devreye girdi?"

"Belki seni koruma içgüdüm desek daha doğru olur." Nick'in alnına bir öpücük kondurdu. "Benim için uslu bir çocuk ol Nicholas. Hep öyle kal."

"Peki, tamam."

Son seferinde başına gelenlerden sonra kötü biri olmaya hiç niyeti yoktu. Sonuçta omzu ateşler içindeydi ve tekrar çalışabilecek duruma gelene kadar aylarca sürecek eziyetli bir terapi süreci geçirecekti.

İnan bana, bu kadarı yeter. Alan ve çetesiyle bir daha karşılaştığında, acıyla kıvrananlar onlar olacaktı. *Çünkü kıçlarına öyle bir tekme atacağım ki ayakkabımdaki lastiğin yanık kokusu genizlerini yakacak.*

Menyara, annesiyle Tiffany'nin yanına giderken Nick'in suratı asıldı. Havadaki soğuk bir şey, ensesinin ürpermesine neden oluyordu.

Yine de aldırmadan pastasını yerken diğerlerine katıldı. Şimdi herkes yetmişlerin dans parçalarıyla dans ediyordu. *Peh, müziği bir on yıl ileri sarabilir miyiz? Yaşlı insanlar ve ayılıp bayıldıkları bu müzik de neydi böyle?*

Neyse ki en azından disko şarkıları çalmıyorlardı.

Annesi, Nick'in yorulmasından endişelenmeye başlayınca parti kısa kesildi. Herkes teker teker çıktıktan sonra, annesi ve Mennie teyzesiyle evde baş başa kaldılar.

Onlar etrafı toplarken, Nick de annesinin ısrarıyla yatağına gitti. Bir süre sonra annesi yanına geldiğinde, Nick neredeyse uyumak üzereydi.

"Yarın okula gidebilecek misin?"

Zordu. Tekrar okula gitmek ve o mutant gerzeklerle yeniden yüzleşmek için birkaç yıl geçmesini tercih ederdi...

Ama bunu annesine söylemedi. *Kendine gel Nick, bir erkek gibi davran.* "Sanırım."

"Pekala ama kendini gidemeyecek gibi hissedersen bana söyle, olur mu? Hala iyileşme sürecindesin ve ne okulu ne de başka bir şeyi dert etmeni istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle olmasını çok isterdi ama daha şimdiden derslerinden o kadar çok geri kalmıştı ki arkadaşlarına yetişebilmek için kitaplarını eve taşıyabileceği kadar büyük bir çantayı nereden bulacağını merak ediyordu. Birkaç gün daha okulu asarsa muhtemelen sınıfta kalacaktı.

Sınıfta kalmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Annesi Nick'in alnındaki saçları eliyle itip ateşine baktı. "Bay Hunter, yarın okuldan sonra seni bir arabanın alıp evine götüreceğini söyledi. Sadece evi görmeni istediğine ve hiçbir şekilde seni zorlamayacağına dair bana söz verdi. Sence de uygun mu?"

Nick, standart cevaplarından birini verdi. "Sanırım."

"Peki o zaman. Haydi sen dinlen. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen. Ah, bir de arkadaşların Bubba ve Mark'ın gönderdiği çiçekleri kapının önüne koydum. Evde koyacak yer yoktu. Büyükçe bir şey göndermişler."

Annesi az bile söylemişti. Bubba resmen, bir not iliştirdiği koca bir ağaç göndermişti.

Hastaneler tüylerimi diken diken ediyor. Gelemediğimiz için kusura bakma çocuk. Geçmiş olsun. Bir dahaki sefere unutma... Çifte ateş.

Bubba ve Mark

Nick, annesi çıkıp kapıyı arkasından kapatırken onu seyretti. Uykulu gözlerini ovuştururken Menyara ile konuştuklarını

duymamaya çalıştı, ancak kendisi hakkında konuştuklarını anladığında kulak vermeden edemedi.

"Sence bu mezbelelik onun büyümesini engeller mi Mennie?"

Menyara güldü. "Hayır şekerim. Oğlun bir gün boy atıp gerçek bir erkek olacak. Sana söz veriyorum."

"Bilemiyorum. Babam da çok kısa boyluydu. Bir altmış beş bile değildi. Nick'in şu haliyle bile ondan daha uzun olduğunu biliyorum ama büyümesi duracak da benim gibi cüce kalacak diye ödüm kopuyor."

"Cajun kökenli olduğunuz için kısa boylusunuz çocuğum. Senin kısa boylu olman gerekiyordu zaten. Olmasan tuhaf kaçardı. Ama Adarian uzun boylu ve yakışıklı bir adam, oğlun da tıpkı ona benzeyecek. Güven bana."

Bu sözler Nick'in kanını dondurdu.

Babası Adarian Malachai, canavarın biriydi. Daha adını duyar duymaz, bütün vücudu dövmelerle kaplı, hapishane parmaklıklarının arkasındaki dev gibi adam gözlerinin önünde canlandı. Devamlı etrafa hırlayıp yanına yaklaşanları iterdi – buna Nick'in annesi de dahildi.

Her zaman öfkeli, huysuz ve son derece kaba biri olan babası tam bir pislikti ve annesi onunla evlenmediği için, babasının soyadını taşımak zorunda kalmadığı için çok mutluydu. Gautier ailesi, ne annesinin ne de Nick'in adını duymak istiyordu ama yine de Adarian'ın soyadındansa onlarınkini kullanmayı tercih ederdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Malachai. Peh! Söylenişinden bile hoşlanmıyordu. Böğğğ.

Nick, sesini duyurabilmek için seslendi. "O adama benzemektense kısa boylu, şişko ve çirkin biri olmayı yeğlerim."

Annesinin sıkıntıyla iç çektiğini duydu. "O adam dediğin baban ve senin şu anda uyuyor olman gerekirdi genç adam. Sen bizim özel konuşmalarımızı mı dinliyorsun?"

Aralarında sadece mavi battaniyeden bir duvar varken ne bekliyordu ki? "Eh, senin de duyabileceğim bir mesafede benim hakkımda konuşmaman gerekirdi. Bunun ne kadar kaba bir davranış olduğunu bana öğreten sensin."

Hep birlikte güldüler.

"Haydi uyu Nick."

Haydi uyu Nick. Sadece dudaklarını oynatarak annesinin taklidini yaptı, sanki uyu deyince uyunabiliyordu. Özellikle ağrı kesicilerin etkisi geçmeye başlayıp omzu ateşten bir nabız gibi atmaya başlamışken uyumak mümkün müydü? Ama daha fazla ilaç almak istemiyordu. İlaçları aldığında hem aptallaşıyordu hem de kendini daha hasta hissediyordu. Bir zombi gibi yaşamaktansa acı çekmeyi tercih ederdi. Hem zombiler gibi davranmaya başlarsa Bubba gözünü kırpmadan onu vurabilirdi.

Kural Bir: Önce ateş et, sonra sorularını sor.

Kural İki: Emin olmak için iki kere vur. Güvende olmak, üzülmekten daha iyidir.

Bubba'nın kuralları aklına gelince Nick gülümsedi, sonra tavandaki çatlağa bakarak, ertesi gün okulda başına kim bilir neler geleceğini merak etti.

Gözlerini kırpıştırarak okulu aklından savdıktan sonra, cebinden Nekoda'nın Nintendo'sunu çıkardı. Neden bilmiyordu ama bu taşınabilir oyun konsoluna dokunmak bile kendini iyi hissetmesine neden oluyordu. Sanki sonunda dünya üzerinde onu gözetleyen, onunla ilgilenen birini bulmuştu.

Böyle düşünmesi aptalca değil miydi?

Aleti açıp sesini kapalı tuttu. Annesinin bundan haberi yoktu. Haberi olsa ortalığı ayağa kaldırırdı. Üstelik tek elle oyun bile oynayamıyordu. Yine de aletin yanında olması hoşuna gidiyordu. Kendini özel hissediyordu. Sanki hayatla yeni bir bağı daha olmuştu.

Bir kızın, ona arkadaşlıktan daha fazlasını hissedebileceğini düşünmek gerçekten içini ısıtıyordu.

Kıza kendisiyle çıkıp çıkmayacağını soracak cesareti olsun, okuldan sonra öylesine takılsınlar istiyordu. Ama hastaneye ziyarete geldiğinde en fazla teşekkür etmeyi becerebilmişti – kız, her gönüllü gününde odasına uğramayı ihmal etmemişti. Nick, bir süre sonra kızın gelişini dört gözle bekler olmuştu.

Öte yandan, kıza böylesine kişisel bir teklifte bulunmak gerçekten yürek isterdi. Nick reddedilmeyi hiç istemiyordu ve yıldızlara ulaşmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu – ki Nekoda da onun yıldızıydı. Yanına yaklaştığında onun içini ısıtan parlak, mükemmel bir yıldız...

Oysa kendisi sefil herifin tekiydi. Yıkılmak istemiyorsan çeneni sıkı tut, ona sakın açılma. Sınıf arkadaşları tarafından yeterince eziliyordu zaten, Kody'nin de onu ezmesine izin ver-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meyecekti. Şu aşamada, kızın hastanede kendisiyle konuşması bile büyük şanstı. Kuşkusuz o da okuldaki havalı zengin çocuklar gibi davranacak, Nick'i görmezden gelecekti.

Kıza çıkma teklif etmeyi düşünebildiği için kendi aptallığına gözlerini devirdi, sonra Nintendo'yu kapatıp cebine koydu. Yarın iblis suratlı müdür ve okulun şapşallarıyla karşı karşıya gelecekti. Bunu yapabilmesi için dinlenmesi lazımdı.

Belki yanına bir de alev makinesi alsa işe yarayabilirdi.

Nick kahvaltı niyetine akşamdan kalan pastayı bitirmeye çalışırken birisi kapıyı sarsarcasına yumrukladı. Annesi ve Menyara dahil tüm tanıdıkları sabahlara kadar çalıştığından, sabahın erken saatlerinde ziyaretçilere alışık değillerdi.

Annesi kapıyı açmaya gitti. Oturdukları semtte, bu saatte, polisler ancak uyudukları sırada bir şeyler olduysa kapıya dayanır, bir şeyler sorarlardı.

Oysa kimin geldiğini görünce Nick acayip şaşırdı.

Pembe elbisesinin üzerine krem rengi bir kazak giymiş Brynna Addams eşikte duruyordu. Koyu renk saçlarının üzerine dantel bir bant takmıştı ve bu haliyle bir meleğe benziyordu. Kız, bu fare deliği gibi eve hiç yakışmıyordu.

"Merhaba Bayan Gautier. Benim adım Brynna – Nick'in okuldan arkadaşıyım, hastanedeyken ödevlerini danışmaya ben bırakıyordum. Bugün ilk günü olacağı için ağabeyimle birlikte onu okula arabamızla götürebiliriz diye düşündük... Tabii siz de izin verirseniz?"

Annesi de en az Nick kadar teklife şaşırmış, ağzını açıp kapatıyor, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Arkasına döndüğünde, Nick'in de şaşkınlığını gördü. "Brynna'yı tanıyor musun?"

Nick'in suratı alev alev yanıyordu çünkü Brynna'nın döküntü evlerini görmesinden utanıyordu – kız muhtemelen hayatı boyunca böyle bir eve adımını atmamıştı. Üstüne üstlük annesinin de kapıda neredeyse çıplak bir halde, suratındaki şapşal ifadeyle durması ayrı bir utanç kaynağıydı. "Şey, evet."

"Onlarla birlikte okula gitmek ister misin?"

"Sanırım." Ne zaman bir şeyden emin olamasa cebinde bu cevabı hazır tutardı.

Yerden sırt çantasını aldı ama yaralı omzuna atmaya fırsat bulamadan Brynna çantayı elinden almaya çalıştı.

"Ben taşırım. Sen daha iyileşiyorsun."

Nick, çantayı kıza vermemek için daha sıkı tuttu. "Hayır, teşekkürler. Bir kızın eşyalarımı taşımasına izin veremem. Bu doğru olmaz." İşte o zaman, pısırıkların en büyüğü gibi görünürdü.

Kızın tartışmaya hazır olduğunu görebiliyordu ama başını eğerek yamalı ve ucuz çantanın sapını bırakarak geri çekildi.

Annesi yanına gelerek, sabah üzerine giydirdiği cicili bicili mavi renkli Havai gömleğinin yakalarını indirdi – en azından bu gömlek, gece karanlığında parlayan cinsten değildi. "Günün güzel geçsin bebeğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii ne demezsin... Bari başlamışken bir de sırtını pışpışlayıp gazını alsaydı. Bu kadın, arkadaşının önünde çocuk gibi görünmesi için elinden geleni yapıyordu.

Erkeklik onuru halihazırda zarar görmüş olduğundan, annesine hızlıca sarılmakta sakınca görmedi ama bir şey söylemedi, sonra Brynna'yı takip etti. Brynna'nın ağabeyi, yepyeni siyah Lexus cipin içinde onları bekliyordu.

Nick arabayı görünce elinde olmadan bir ıslık çaldı. Acayip güzel bir arabaydı. "Sizi bu arabayla bu semtte görenler, uyuşturucu satıcısı olduğunuzu düşünüyorlardır, biliyorsun değil mi?"

Brynna gülerken arabanın ön kapısını açarak, binmesi için Nick'e yol verdi. Ama Nick, kızın ön koltuk davetini görmezden gelip arka kapıyı açtı.

"Ön koltukta oturmak istemez misin?" diye sordu Brynna.

Nick arka koltuğa tırmanıp ancak kapıyı kapattıktan sonra cevap verdi. "Kimse alınmasın ama ağabeyini tanımıyorum ve birilerinin, aramızda bir şeyler olduğunu düşünerek dalga geçmesini istemiyorum. Beni almaya niye geldiğinizi bile anlamış değilim. Burada oturduğumu nereden öğrendiniz?"

Brynna, ağabeyinin yanına oturup emniyet kemerini taktı. "Bize Kyrian söyledi. Derslerinden geri kalmaman için ödevlerini hastaneye getirmemi isteyen de oydu."

Nick donakaldı. "Nasıl yani?"

"Kyrian Hunter?" dedi kız. "Yeni patronun. Çok eski bir aile dostumuzdur ve onun evinde zaman zaman bizimle kar-

şılaşacaksın. Seni okula götürmek için almamızı ve göz kulak olmamızı söyledi, o yüzden geldik. Bu, ağabeyim Tad. Tad, Nick'e merhaba de."

"Merhaba." Tad gaza basarak yola çıktı.

Nick emniyet kemerini bağlarken bir Brynna'ya (koltuğunda dönmüş Nick'i seyrediyordu) bir ağabeyine (diğer ikisi sanki arabada yoklarmış gibi navigasyon aletinden sabah trafiğini kontrol ediyordu) bakıyordu. Kahretsin, Tad'le Brynna ikiz gibi görünüyordu gözüne, sadece Tad, biraz daha uzun boylu ve kıllıydı.

Brynna'nın gözleri sıcak bir gülümsemeyle parıldıyordu ama o kadardı. Kody'nin tırnağı bile olamazdı. Brynna güzel bir kızdı. Kody ise kalp sızlatan cinstendi. "Kyrian'la çalışmak çok hoşuna gidecek. Harika bir adamdır."

"Öyle diyorsan öyledir."

Kız gülümsedi. "Omzun nasıl? Okula döndüğün için heyecanlı mısın? Fizik terapi seni zorluyor mu? Sana bıraktığım ödevlerin hepsini yapabildin mi? Matematik ödevi gerçekten zordu ama ihtiyacın olursa sana yardımcı olabiliriz."

Nick, kızın ardı arkası kesilmeyen soruları ve yorumları karşısında kendini saldırıya uğramış gibi hissetti. Soruları sıralamıştı ama cevap vermesine fırsat vermek aklına bile gelmemişti. "Sabahları hep böyle geveze misindir?"

Tad kendini tutamayarak bir kahkaha attı.

Utançtan yüzü kızaran Brynna, ağabeyinin koluna bir şaplak attı. "Kes şunu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tad sırıttı. "Sabahları şen şakrak cıvıldamalardan rahatsız olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzelmiş. Sana söylemiştim, bir erkeğin kaldırabileceğinden daha gevezesin."

Nick, yine yanaklarının kızardığını hissetti. Brynna'ya hakaret etmek istememişti. "Senden rahatsız olmadım Brynna." Aslında kızdan çok hoşlanıyordu. "Ben sadece, karşımdaki insanın benimle bu kadar ilgili konuşmasına alışık değilim. O yüzden şaşırıp ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki alternatif bir gerçekliğe adım atmışım gibi geliyor. Böyle konuşmaya ve davranmaya devam edersen, gözlerim Raccoon City kamyonlarını falan aramaya başlayacak."

Brynna kaşlarını çattı. "Racoon ne?"

Tad kıkırdadı. "Resident Evil oyunundan şapşal." Dikiz aynasından Nick'e baktı. "Onun kusuruna bakma Nick. Pek oyun oynamaz. Tek yaptığı, sadece kendini düşünen tembel arkadaşlarıyla telefonda gevezelik etmektir."

Brynna ağabeyine alınmış gibi baktı.

Nick, içinden kendini tekmelemek istedi. Nasıl söyledim ben bunu? Tam bir boşboğazım. Hayatında gördüğü en güzel arabaya binmiş, sınıfın en güzel -ve gerçekten en düzgün- kızıyla okula gidiyordu ve onu bir şekilde gücendirmeyi becermişti.

Benim hiç kız arkadaşım olmayacak. Çünkü fazlasıyla aptalım.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi Tad, güzel bir evin önünde durup kornayı çaldı.

Üç saniye sonra evin ön kapısı açıldı ve Casey Woods koşarak arabaya geldi. Casey, siyah ve altın renklerinden oluşan amigo kız kıyafetlerini giymişti. Kıyafetleri bütün vücudunun kıvrımlarını ortaya koyuyordu... Ve on dört yaşındaki bir kız için, vücudunda çok fazla kıvrım vardı – vücudu, sınıftaki diğer kızlardan çok daha önce gelişmişti. Koyu renkli uzun saçlarını, yine siyah ve altın renklerinde bir bantla toplamıştı.

Onlara doğru koşarken bembeyaz gülümsedi.

Ah, lanet olsun...

Casey, Brynna'nın en iyi arkadaşıydı ve Nick'in, Kody'yle karşılaşmadan önce, çıkabilmek için ruhunu satabileceği tek kızdı. Ne yazık ki Casey, Nick'in varlığından bile haberdar değildi.

Kız kapıyı açtığında arabanın içi bir anda buz kesti ve sonra Nick, kızın güzel kaşlarını çattığını gördü.

Brynna hemen atıldı. "Günaydın Case. Nick'i tanıyorsun, değil mi?"

Casey hafifçe başını döndürüp göz ucuyla Nick'e baktı, sanki hatırlamaya çalışıyordu. "Tanımalı mıyım?"

Tabii ya, niye tanısın ki? Sadece üç yıl birlikte okuduk... Üstelik sınıfta hemen iki sıra önünde oturuyordu.

Sanırım gerçekten görünmezim.

Nick, dikiz aynasına baktığında, Tad'in gözlerini devirdiğini gördü. "Geç kalacağız Case. Ya bin ya da in ve kapıyı kapat."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tad'in düşmanca ses tonu Nick'i şaşırttı. Kızın bakışlarına karşı böylesi kayıtsız kalabilmesi için hangi sihirli ilaçtan içmişti acaba?

Tad'e ateş saçan gözlerle bakan Casey bir omuz silkişiyle Prada sırt çantasını indirip arabanın içine attı, sonra cipe tırmanıp Nick'in yanına oturdu.

Niye arabanın önünde Tad'le oturmadım ki?

Neden Tanrım, neden?

Casey kaşlarını çatarak Brynna'ya baktı. "Eee, yeni öğrenci falan mı? Dilimizi biliyor mu?"

Brynna'nın gözleri, şaşkın bir şekilde Nick'e doğru kaydı. "Nick son üç yıldır bizimle aynı okula devam ediyor."

"Ah... Eh, ben hep ileri düzey dersler alıyorum."

Nick kızın kendini beğenmiş yorumunu duyunca az daha kıkırdayacaktı. *Ne sanıyor bu kız beni? Özel ilgi isteyen çocuklardan biri mi?*

Bununla birlikte, bindiği arabanın cehenneme giden servis otobüsü olduğunu ve rezervasyonu bile isteye yaptığını düşünmeden de edemiyordu.

Brynna bir şey söylemek için ağzını açtı ama Nick elini kaldırarak Casey'nin yanlışını düzeltmesine izin vermedi, kızın kendini daha da değersiz hissettirmesini istemiyordu. "Eee Tad, Saints'e ne diyorsun?"

Tad, Nick'in konuyu değiştirmesine güldü. "Biliyor musun Gautier, giderek senden daha çok hoşlanıyorum."

"Evet ya, o benim işte. Kudzu Gautier."

Casey anlamadı ama Brynna anlamıştı. Casey'lerin ön bahçesi, kudzu denen Japon sarmaşığı tarafından esir alınmıştı.

"Kudzu da ne?" diye sordu Casey.

Tad onu duymazdan geldi. "Bu da ne böyle?"

Araba yavaşlarken Nick camdan dışarı baktığında, okulun önünde bir sürü polis arabası olduğunu gördü. Üstelik iki ambulans ve bir itfaiye aracı da vardı. "Neler oluyor?"

Tad başını iki yana salladı. "Emin değilim..."

Casey'nin gözleri parladı. "Yani okul tatil mi oldu? Ah! Tanrıya şükürler olsun, dün sosyal bilgiler ödevimi bitirememiştim."

Polis, okul otoparkına girmelerine izin vermedi. Memurlar elleriyle, devam etmelerini ve kalabalıktan uzaklaşmalarını işaret etti. Tad, Royal Caddesi'ne kadar gitti ve Fifi Mahoney'nin önüne park etti. "Neler olduğunu öğrenmem lazım."

Nick onunla hemfikirdi. Sırt çantasını arabada bırakıp Tad ve kızlarla birlikte okula doğru yürüdü.

Birçok öğrenci grubu, koyun sürüsü gibi biraraya toplaşmıştı ve birkaçı da gazeteciler tarafından abluka altına alınmıştı. Brynna ve Casey, arkadaşlarına katılmak için koştu.

Tad, üç öğretmenle birlikte duran Bayan Pantall'a doğru yöneldiğinde, Nick onu takip etti.

"Merhaba, Bayan P," diye seslendi Tad, "neler oluyor?"

Kadın cevap vermeden önce uzun bir soluk koyverdi. "Buna inanamayacaksın... Brian Murrey, Scott Morgan'ı yemeye çalıştı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu beklenmedik açıklamayı duyunca, Nick'in gözleri büyüdü. Kadın gerçekten böyle mi söylemişti?

Tad yutkundu. "Anlamadım?"

Öğretmen kadın, çenesiyle okul girişini işaret ederken doğrularcasına başını sallıyordu. "Zil çalmadan önce kantindeymişler, her şey gayet normalmiş, sonra Brian ortada hiçbir neden yokken çocuğa saldırıvermiş. Sonra, kuduz bir köpek gibi çocuğun kolunu ısırarak derisini parçalamış. Böylesini hayatım boyunca görmedim. Çok iğrenç bir olay."

Tad sonuna kadar açtığı gözleriyle, inanabiliyor musun dercesine Nick'e baktı. "Scott iyi mi?"

Scott, sanki adını duymuş gibi iki sağlık görevlisinin taşıdığı bir sedyeyle okuldan dışarı taşındı.

Nick, onlardan hafifçe uzaklaşarak başkalarının neler konuştuğunu duymaya çalıştı. Kadın bir gazeteci cep telefonuyla konuşuyordu.

Bayan Pantall'ın Tad'e anlattıklarından daha fazlasını, bu gazetecinin konuştuklarından öğrenebilirdi.

"Sana söylüyorum Bob, bir şeyler oluyor. Dün geceki saldırıları biliyorsun, şimdi de bu... Son on iki saattir kaç şehirde buna benzer yamyam saldırıları oldu?"

Eh, 'Büyük Rahatlık' unvanını kazanmış New Orleans'ta yaşıyorlardı, bu tür şeylere pek şaşırmazlardı. Ama en karnı geniş New Orleanslı bile, insan eti yeme söz konusu olduğunda genellikle kırmızı çizgiyi çekerdi.

En azından çoğunlukla...

Bununla birlikte Cadılar Bayramı'na şurada birkaç gün kalmıştı. Polisler olmasa Nick bunun bir eşek şakası olduğunu düşünürdü.

"Şu anda çocuğu sorguluyorlar. Çocuk tamamen kendini kapatmış gibi görünüyor. Hiçbir şey söylemiyormuş. Beyin sarsıntısı falan geçirmiş sanki. Ama kurbanın kolunu görmen lazımdı. Neredeyse kemiğine kadar parçalamış ve sınıf arkadaşları, çocuğun aç bir hayvan gibi koldan ısırdığı eti, gözlerinin önünde yediğini söylüyorlar. Vuduyla alakalı bir şey olabilir mi sence?"

Tabii ya, ne zaman buna benzer acayip bir şey olsa hemen vampirler ya da vudu kabileleri suçlanırdı – çünkü normal insanlar asla kafayı sıyıramazlardı. Belki gazeteciyle konuşup kadına yamyam seri katil Jeffrey Dahmer'in vuduyla hiçbir alakası olmadığını hatırlatmalı, kantinde dehşet yaratan Brian'ın bugüne kadar, futbol takımındaki diğer sporcular gibi gayet normal bir çocuk olduğunu söylemeliydi. Gerçi Brian genellikle çoğundan daha aptal görünürdü ama normalliğin temsilcisi sayılırdı.

Ta ki Scott'u yemeye çalışana kadar...

Nick kadından uzaklaşarak Scott'un bindirildiği ambulansa yanaştı. Çocuğun kolu beyaz bir bandajla sarılmıştı ama yarası hala kanadığı için, bandaj kırmızıya boyanmıştı.

Scott hıçkırarak ağlıyordu. "Tek yaptığım, sütüne elimi uzatmak oldu. Olmaz, demesi yeterliydi. Kolumu yemek zorunda değildi... Tanrım, bir daha asla top atamayacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bursumu da elimden alacaklar, çok iyi biliyorum. Artık eyalet şampiyonluğu bizim için hayal. Terry iyi bir atışçı değil. Of, bu yıl işimiz bitti. Neden? Neden böyle yaptı?"

İşte asıl sorulması gereken buydu: Neden?

"Hey çocuk! Barikatın arkasına çekil."

Nick, memura başını sallayarak onun sözünü dinledi.

"Selam Nick!" Frank McDaniel koşarak yanına geldi. "Olanları duydun mu? Brian, Scott'u yemiş. Çok acayip değil mi? Dostum, keşke orada olsaydım da görseydim. Okula sürekli geç kalırsam olacağı bu işte. Okulda olanları hep kaçırıyorum."

Jason gülerek ona katıldı. "Brian'ın içine ne girdiyse umarım bulaşıcı değildir. Birilerinin gelip kolumu kemirmesini istemiyorum, başkalarının etinin peşinde koşmak da istemiyorum. Iyyy. Annem vejetaryen. Geçen yaz McDonalds'ta cheeseburger yedim diye bana altı ay oda cezası verdi. Çocuklardan birini yediğimi öğrense kaç ay oda cezası yiyeceğimi düşünebiliyor musunuz?"

Frank, aç gözlerle Brynna ve Casey'nin de aralarında olduğu gruba doğru baktı. "Of be oğlum, eğer bulaşıcıysa umarım Casey Woods kapar da peşime düşer. Öleceksem, amigo kızların lideri tarafından yenmekten daha iyi bir ölüm yolu düşünemiyorum."

Jason ve Frank neşeyle ellerini havada birbirlerine vurdu. "Evet ya. Senden sonra da beni yesin. Onun oyuncak kemiği olmak için ruhumu satabilirim."

Nick, laboratuvar arkadaşı Madaug Keaton'ı görünce diğerlerinin yanından ayrıldı. Madaug, ambulansın öbür yanında kendi kendine söyleniyormuş gibi görünüyordu. Okulun tipik inek öğrencilerinden sayılan çocuk, siyah bir tişört giymişti ve üzerinde bir bilgisayar oyununun resmi vardı. Tişörtünün üzerine giydiği gömleğin önünü açık bırakmıştı. Kirli sarı saçları kısacık kırpılmıştı ve kocaman mavi gözleri, her zamanki gibi ince telli gözlüklerinin ardından bakıyordu.

Nick çocuğun adının "Mağ-dag" diye okunduğunu bilse de sınıftaki herkes gibi ona genellikle "Kuduz Köpek" anlamına gelen "Mad Dog" diye seslenirdi. Madaug bundan hiç hoşlanmazdı. Üstelik şu anda yeterince altüst olmuş görünüyordu, o yüzden Nick özenle yaklaştı.

"Selam dostum. Sen iyi misin?"

Madaug soruyu duyunca donakaldı. "Ah, evet. Çok korkunç, öyle değil mi?"

"Bana sorarsan dehşet diye buna denir."

Madaug başıyla onayladı. "İnanamıyorum. Bu olanlara inanmam mümkün değil."

Nick de inanamıyordu. "Eh, en azından bugün beden dersinde Scott ya da Brian'ın seninle dalga geçemeyeceğiyle ilgili rahatlayabilirsin sanırım?" Nick, hastaneye yatmadan önce bir keresinde, Brian terli olduğu halde Madaug'un şortunu giymiş, sonra terden sırılsıklam olmuş şortu zorla Madaug'a giydirmişti.

Çok iğrenç ve edepsizceydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

li olduğu belliydi.

Kalabalığın içinden aniden yükselen bir ses, diğerlerini bastırdı. "Size söylüyorum millet, bu bir zombi saldırısı. Z-O-M-B-İ. Zombi. Zaman geçmeden, birileri sizi yemeye başlamadan önce gözlerinizi açın, uyanın. Şu anda aranızdan herhangi biri, Zombi Kıyameti Menüsü'ndeki yeni kurban olabilir. Sözümü dinleyin ve silahlarınızı kuşanmaya başlayın! Bugün yeni mallar geliyor!"

Nick bu sesi tanıyordu. Sadece, sabah saatlerinde duyduğu için şaşırmıştı.

Koca Bubba Burdette, Triple B dükkanının sahibiydi.

Vay canına! Demek sabah güneşi üzerine vurduğunda Bubba alev alıp patlamıyordu. Kim bilebilirdi ki? Nick'e kalsa adamın yarı vampir olduğuna yemin edebilirdi.

Bubba, neredeyse iki metrelik boyuyla enteresan bir kızıl ve iskandinav meleziydi. Duruma gayet uyan Ölülerin Şafağı tişörtünü, üzerine de kırmızı oduncu gömleğini giymişti. Belinden düşecek kadar bol duran kot pantolonuna, kırmızı kurukafa desenli siyah Doc Martens çizmeleri çok yakışmıştı. Kısa siyah saçları ve keçi sakalıyla ona bakanların ürpereceği kesindi. Ama ağzını açıp da güney aksanlı gür sesi duyulduğunda, tehlikeli birinden çok, devasa bir pandaya benzerdi.

Tabii öğleden sonraları Oprah seyrederken onu rahatsız ederseniz iş değişirdi. Bubba, buna cesaret edecek kadar aptal olanların, bağırsaklarının deşilmesini hak ettiklerini söylerdi.

Adamın ağır ağır konuşması bazılarına aksini düşündürtse de IQ'su fazlasıyla yüksekti. Aslında Bubba hem bilgisayar mühendisliği hem de robot mühendisliği dallarında sınıfının birincisi olarak MIT üniversitesinden mezun olmuştu. Şimdilerde Triple B adında bir dükkanı vardı. Silah ve bilgisayar satılan dükkanda, aynı zamanda Bubba'yı bilgisayar korsanı olarak kiralayabiliyordunuz. İster yasal olsun ister yasa dışı, bilgisayarlarla yapamayacağı şey yoktu ve hala canınızı sıkan bir durum varsa gözünü kırpmadan harekete geçer, hedefi vururdu.

Gazeteciler daha çok öğrenciyle konuşabilmek için Bubba'nın yanından ayrıldı.

Bubba, çiğnediği tütünü kaldırıma tükürdü. "Gidin bakalım sizi gidi ahmaklar, neler olup bittiğini bilen tek adamın yanından kaçın. Beş para etmez, sıradan hayatlarınızı ancak ben kurtarabilirim. Açgözlü politikacıların martavallarına inanacağınız medyatik komalarınızdan aman ha çıkmayın, gidin de o ahlaksız politikacıların tüketim odaklı beceriksiz yalanlarıyla sizi kontrol altında tutmalarına izin verin."

"O tüketim odaklı yalanlar senin de işinin bir parçası değil mi Bubba?" diye sordu Nick, onun yanına yaklaşırken.

Bubba, Nick'e kara gözlerini kısarak bakarken yüzünü tiksintiyle ekşitti. "Bana ukalalık yapma Nick. Sabahları hiç sevimli değilimdir, acısını senden çıkarmayayım."

"Evet, biliyorum. Bu saatte burada ne yapıyorsun ki?"

"Uyumadım. Fingerman sabahın köründe arayıp zombilerin ortalıkta dolaştığını ve desteğe ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben de silahımı kapıp nehir kenarında ava çıktım." Normal insanlar bu tür bir sohbeti garip karşılardı ama Bubba ile bütün konuşmalar ister istemez garip olurdu ve zombi avı, dükkanında sunduğu hizmetlerden sadece biriydi.

"Mark'ı zombiler mi yedi?"

"Yok, küçük ödlek dükkana dönerken uyuyakaldı. Ceketini yastık yaparak arabanın ön koltuğunda kıvrılmış, küçük kız çocukları gibi parmağını emerek uyuyor. Onunla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Nick bir yorum yapmak için ağzını açtı ama Bubba'nın bir şey görerek sohbeti kestiğini fark etti. Ensesindeki bütün tüyler ürperdi. Başını çevirdiğinde, Brian'ın, elleri kelepçelenmiş halde okuldan çıkarıldığını gördü.

Kana boyanmış okul ceketi haricinde gayet normal görünüyordu. Tamamen. Baştan aşağı. Normal. Eh, cildi biraz soluktu ve sanki iyi uyuyamamış gibi gözleri içine çökmüştü. Ama onun dışında...

Onun, arkadaşını yemeye kalktığını kimse söyleyemezdi.

Brian, futbol takımının kaptanına yaklaştığında yavaşladı. Gözleri birbirine öyle bir kilitlenmişti ki sanki hiçbir şey söylemeden konuşuyorlardı.

Polisler, devam etmesi için Brian'ı itekledi.

Yine de Brian, polis arabasına bindirilene kadar kaptandan gözlerini ayırmadı.

Nick, Bubba'ya baktı. "Ben mi yanlış gördüm, yoksa gerçekten tuhaf bir şeyler mi oldu?"

Bubba ona komik bir şey söylemiş gibi baktı. "Sence bugün tuhaf olmayan bir şey var mı etrafta?"

Doğru söylüyordu.

"Eee, sence olanların sebebi ne?" diye sordu Nick.

Bubba başını kaşıdı.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Normal zombi saldırıları..."

Nick, normal olmayan zombi saldırılarının nasıl olabileceğini merak etti.

"...genelde mezarlarından kaldırılmış ölü insanlar kullanılarak gerçekleştirilir. Efendilerinin kontrolü altındadırlar ve kana susadıkları için insanlara saldırırlar. Ama bu... Bu çocuk ölü bile değil. Çok anlamsız."

"Belki birisi kahvaltı gevreğine bir şeyler katmıştır?"

Bubba başını iki yana salladı. "Eh, bazı kimyasallar, insanların zombi semptomları göstermelerine neden olabilir. Ama hiçbir kimyasal, bir insanın başka birini yemesine yol açmaz. Belki hükümetin üzerinde çalıştığı bio-terörizm deneylerinden biridir. Ben test etmeden, sakın deniz ürünlerinden ya da musluktan su içme."

Nick sırıttı. "Normalde deniz ürünlerinden su içmem Bubba ama..."

"Bana ukalalık yapma Gautier. Dün geceden beri silahım hala dolu."

Nick konuşmak için ağzını açtı ama isterik bir çığlık duyduğunda susmak zorunda kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aman Tanrım! Basketbol hocası, Bay Peters'ı yemiş! Birisi yardım etsin! İmdat!"

Sekreter dehşete düşmüş halde çığlıklar atıp elini kolunu sallayarak telaşla dışarı fırlarken polisler koşarak okula girdi.

Nick, Peters ile ilgili söylenenler beynine ulaşınca donakaldı. Bir yandan adamın yenmiş olması onu dehşete düşürüyordu. Öte yandan...

Bir şekilde mutlu olmuştu. Kendini beğenmiş domuz herif bunu hak etmişti.

Nick, böyle düşünmen çok yanlış. Kafasının içinden annesinin sesini duyabiliyordu. Evet, belki yanlıştı ama adamın başına gelenin ilahi adalet olduğunu düşünmekten de kendini alamıyordu.

Fotoğraf ve röportaj için çırpınan medyacılar okula doğru atılırken, polisler kalabalığı geri püskürttü.

Müdür yardımcısı bir anda okuldan dışarı çıktı, elinde bir megafon vardı.

"Bugün okul tatil edildi. Öğrenciler, evlerinize gidin. Gün içerisinde sizleri telefonla arayarak bilgilendireceğiz. Şimdi lütfen... Dağılın ve evlerinize gidin. Okul civarında görülen tüm öğrenciler, uzaklaştırma cezası alacaktır. Şimdi evlerinize gidin ve bugün geri gelmeyin."

"Umarız yarın da gelmek zorunda kalmayız," diye bağırdı öğrencilerden biri.

Bubba yine yere tükürdü. "Bugün okuldan kovulduğuna şükrediyorsundur ha?"

"Evet ya! Takım arkadaşlarıma öğle yemeği olmayayım da... Seninle dükkana gelip biraz konuyu araştırabilir miyim acaba?"

Bubba başıyla onayladı. "Tabii ki. Ama dükkanı benim yerime açman lazım çünkü ben gidip biraz Z avlamaya çalışacağım."

Öneri Nick'e makul geldi. "Sırt çantamı alayım da hemen dükkana gideyim." Tad'i bulmak için Bubba'nın yanından ayrıldı. Çocuk, üst sınıftakilerle birlikte kalabalık bir grubun arasındaydı.

Bütün dikkatlerini kendi sohbetlerine verdikleri için, Nick'in yanlarına geldiğini kimse fark etmedi.

"Size söylüyorum, konseyi ve Karanlık Avcıları'nı hemen bilgilendirmemiz lazım. Bu kesinlikle bir İblis'in işi."

"Gün ışığında mümkün değil. İblisler gün batmadan saldırıya geçmez, bunu sen de biliyorsun. Şu saniye dışarı adım atsalar, anında küle dönüşürlerdi."

"Ama dün gece birçok saldırı oldu, hala da yayılmaya devam ediyor. Ben bu işte İblisler'in parmağı olduğuna bahse girebilirim. Bir işler çeviriyorlar. Bu söylediklerimi bir kenara yazın."

Üst sınıftaki çocuklardan biri gözlerini devirdi. "İblisler, insan kılığına giremez. Hepimizin ilk öğrendiği şeylerden biridir bu."

"O zaman sence ne? İblisler'le bir alakası olması lazım. Başka bir açıklama gelmiyor aklıma."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tad gözlerini kısarak başından beri hiçbir şey söylemeyen arkadaşı Alex Peltier'e baktı. "Avcımsılar, insanları ısırarak yaratığımsılara dönüştürebilir mi?"

"Avcımsı da ne demek?" Nick kendini tutamayarak sormuştu.

Nick'in aralarında olduğunu fark eden grup hemen sustu.

Elebaşları olduğu belli olan Russell Jordan, ondan tiksiniyormuş gibi Nick'e baktı. "Senin burada ne işin var kenarın dilberi?"

Tad boğazını temizleyerek araya girdi. "Artık Kyrian için çalışıyor. Nazik ol Russ, yoksa Kyrian hiç memnun kalmaz." Sonra Nick'e baktı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Arabandan çantamı almak istiyordum."

"Hemen dönerim," diyen Tad, Nick'le birlikte arkadaşlarının yanından ayrıldı.

Nick, Tad'in arkasından giderken kaşlarını çattı. "İyi de Avcımsı nedir?"

"Şey... Bir oyun terimi. Hayvanları avlayan biri."

Hiç mantıklı değildi, üstelik böylesi bir oyun terimini hiç duymamıştı. "Bir oyundan bahsediyorsanız, niye insanları dönüştürüp dönüştüremeyeceğini sordun?"

Tad cevap vermedi. Bunun yerine Nick'i cipe götürüp çantayı verdi. Sonra Nick arkasından bakarken, arkadaşlarının yanına döndü.

Cevap için teşekkürler. Tad, bir gün harika bir baba olacaktı.

Ama bu arada, kesinlikle tuhaf bir şeyler oluyordu.

Ve öyle görünüyordu ki okulun yarısı, neler olduğunun farkındaydı. Yapacağı son şey olsa bile, Nick bu sırrın ne olduğunu bulacaktı.

Hayatı pahasına bulacaktı.

Her şeyden öte, kendini korumanın bir yolunu da bulması gerekiyordu çünkü beyninden geri kalanı da kimseye yedirmeye niyeti yoktu.

New Orleans kesinlikle zıvanadan çıkıyordu ve Nick hiç kimsenin menüsünde yer almak istemiyordu.

Nekoda hariç... Oysa onu da kalabalığın arasında görememiş olması tuhaftı.

Yoksa kızı zombilerden biri kapıp yemek menüsüne mi eklemişti?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Nick, yılgın bir şekilde başka bir kelime yazarak, ara butonuna bastı. Tek kanatlı kuş gibiydi – kanadı kırık kuşlar da ancak Nick'in klavye kullanma hızında uçabilirdi. Üstelik muhtemelen bir duvara çarpıp beyin sarsıntısı geçirirlerdi... Ve büyük ihtimalle canları çok yanardı.

Sürekli dağılan dikkatine kızgınlıkla kükreyerek, yaptığı işe odaklandı. Zombi saldırılarıyla ilgili bilgi arıyordu.

Çıldırmış olmalıyım... Etrafta hiçbir yetişkin olmamasını fırsat bilerek, aslında fıstık gibi kızların resimlerine bakabileceği siteleri araştırmalıydı, zombileri değil.

Yanlışlıkla 'kemyisal zmobiler' yazdığında sinirle tısladı.

Of ya, tek elli insanlar hayatlarına nasıl devam edebiliyordu acaba? Yazarken sürekli hata yapıyordu ve klavyeyi kullanmak resmen işkence haline dönüşmüştü.

Daha da beteri, ağrı kesiciler damarlarında eriyip gitmişti. Üstelik okula Tylenol ya da Advil dahil, ilaç götürmesi kesinlikle yasak olduğundan ve Peters'ın odasında üzerinin aranmasını istemediğinden, yanına fazla ilaç almamıştı. Sanki acısı yetmiyormuş gibi, ne kadar araştırırsa araştırsın, insanları yamyama dönüştüren herhangi bir hastalık da bulamıyordu. Gerçi, kurtadamlar vardı. Et yiyen iblisler. Şeytani parazitler...

Hı hı! Sanki filmler dışında bunlar gerçek olabilirmiş gibi...

Bubba'nın teorilerini dinlemek için içi gidiyordu ama adam gayet net konuşmuştu: "Çocuk, beni uyandırırsan seni olduğun yerde vururum."

Çoğu insan, bunun öylesine savrulmuş bir tehdit olduğunu düşünebilirdi. Ama bunu söyleyen adam, terörist eğitim kamplarındakinden çok daha fazla silahla uyuyorsa ve psikopat bir katilin mizacına sahipse, söylediğini gerçekten yapacağına ve bunu yaparken de şeytani kahkahalar atacağına inanmak daha akıllıca olurdu.

Şu sözler sıklıkla Bubba'nın dilinden düşmezdi. "Bir tüfeğim ve bahçeyi kazmak için bir kepçem var. Üstelik ceset aramak için kimse foseptik çukuruna bakmaz." Nick, Bubba'nın kaç düşmanının fotoğrafının, kayıp ibaresiyle süt kartonlarının üzerine basıldığını hep merak etmişti.

Ama bu başka bir hikayeydi...

Kapı açıldığında, üzerindeki zil çınladı. Zaten bezmiş ve sinirleri tepesine zıplamış olan Nick, bilgisayarın başından kalkıp kimin geldiğini anlamak için ön tezgaha yöneldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç adım atmıştı ki gözleri pörtledi.

Aman Tanrım...

New Orleans'ın en seksi fıstıklarından birinin karşısında durduğunu gördüğünde, vücudundaki tüm erkeklik hormonları fişek gibi ateş aldı. Kız kendisinden birkaç yaş büyüktü ama inanılmaz güzeldi. Kızı görür görmez bütün ağrılarını ve acılarını unutması da kayda değerdi.

Kız, vücudunu saran deri pantolonunun üzerine, kırmızı renkte kolsuz bir bluz giymişti. Boynuna, tıpkı bileklerindeki gibi çivili deriden bir bant takmıştı. Yine çivili, upuzun bir deri kemer, beline dört kez sıkıca sarılmıştı. Kemerinden, üzeri parlak taşlarla kaplı gümüş bir haç sarkıyor, yürürken baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarına çarpıyordu. Nick, kızı gören birkaç yaşlı erkeğin, aşırı hormon yüklemesinden ötürü kalp krizi geçirmiş olabileceğinden adı gibi emindi. Kızın simsiyah saçları kısacık kesilmişti. Saç renginin matlığına bakılırsa muhtemelen bu rengi kendisi seçmişti. Kedi gözlerine benzesin diye kalın siyah kalem çekilmiş gözleri, gerçekten de kedi gözlerini andırıyordu. Gözleri gibi dudakları da siyaha yakın koyu renkli bir rujla boyanmıştı.

Normalde gotik kadınlarından pek etkilenmezdi ama bu kız...

Kesinlikle. Bu kız tam bir F-I-S-T-I-K-tı. Daha da iyisi, kızla öpüşse ve dudak boyası yakasına bulaşsa, annesi motor yağı olduğunu düşünürdü. Böylece ceza almaktan da kurtulurdu.

Utan kendinden Nick. Kody'yi aldatacak mısın?

Eh, pek öyle sayılmazdı çünkü Kody'yle aralarında henüz bir şey yoktu. Teknik açıdan aldatmak sayılmazdı. Yine de içinden, tam tersini hissediyordu.

Deliceydi. *Kafayı sıyırmışım da beni ihbar eden yok.* Kahretsin, niye her şey bu kadar zor olmak zorundaydı?

Kız, tembel adımlarla tezgaha gelip sanki göğüslerini cam yüzeye yerleştirmek istercesine eğildi, sonra Nick'in geldiği ofis yönüne doğru baktı. "Bubba nerede?"

"Uyuyor. Yardımcı olabilir miyim?" Aslında başka yerlerine bakmak istese de gözlerini kızın yüzünden ayırmamak için kendini fena halde zorluyordu. Gözü başka yere kayarsa anında tokadı yiyebilirdi, üstelik kızın yüzükleri bile çiviliydi...

Canı çok fena yanabilirdi.

Kız eğleniyormuş gibi onu üstünkörü süzüp sakızını patlattı. "Peki ya Mark?"

"O da uyuyor."

Kız doğruldu. "Sen yeni eleman mısın?"

"Sadece bu sabah yardıma geldim. Dün gece, sabaha kadar çalışmışlar."

"Eminim öyledir." Kız omzunu silkeleyerek sırt çantasını yere indirip açtı.

Kız çantasının içini araştırırken, Nick de onun şekilli kalçalarını daha iyi görebilmek için parmaklarının üzerinde hafifçe yükseldi. Kahretsin, çok güzeldi...

Benden daha yaşlı kadınlarla çıkabilirim...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Kody'yi düşün. Kody'yi düşün...

Kız, az sonra elindeki çelik kazıklarla ayağa kalktı.

"Bubba'nın bunları sivriltmesi gerekiyor. Ha, bir de Bubba'ya söyle, yeni bir takım Ninja yıldızına ihtiyacım var. EN KISA ZAMANDA. Hatta daha önce."

Kazıkların üzerinde kan olduğunu gören Nick'in gözleri büyüdü. "Bunun ne olduğunu sorayım mı?"

"Bence öğle yemeğine kadar yaşamak istiyorsan hiç sorma. Adım Tabitha Devereaux, ya seninki?" Süper, kız da kendisi gibi Cajun kökenliydi.

"Nick Gautier."

"Tanıştığımıza sevindim Nick. Bubba'ya söyle, güneş batınca geleceğim. Kazıklarım iyice sivrilmiş olsun. İşini bitiremediğim vampirlerin, peşime düşmelerini istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Of ya... Neden bütün seksi kadınlar, hep kafayı üşütmüş oluyordu acaba?

"Evet efendim."

Kız kalçalarını ölümcül bir şekilde ortaya çıkararak eğildi ve sırt çantasını yerden alıp omzuna attığında, Nick beynindeki bütün kanın çekildiğini sandı. "Hangi okula gidiyorsun?"

"St. Richard's."

"Hani şu takım koçunun müdürü yediği okul mu? Süpermiş ya. Keşke bizim St. Mary'de de öyle şeyler olsa. Ama ne yazık ki okuldaki en korkunç şey benim." Nick'e göz kırptı. "İyi günler çocuk."

Nick, ağzından salyalar akıtmadığını umarak kız[illegible] kandan çıkıp kapının önündeki Nighthawk marka motosikletine binişini seyretti. Kız bir bacağını motorun üzerinden atarken aleti çalıştırdı, sonra kaskını taktı.

Offf!

Kız gözden kaybolana kadar Nick nefes almayı unutmuştu.

Vay canına... Az önce, hayatının en müthiş deneyimini yaşamıştı.

"Biliyor musun Bubba, burada çalışmak için üstüne para bile verebilirim." Eğer dükkanın müşterileri bu kadar güzelse -çatlak olmaları umurunda bile değildi- burada çalışmayı kesinlikle isterdi. Anneleriyle gelen küçük kızlardan başka müşterisi olmayan Liza'nın dükkanını gözünü kırpmadan unutabilirdi. Testosteron zehirlenmesinden ölene kadar Fıstıklar Cenneti'nde çalışmak istiyordu.

Aklı hala kızdayken alçak sesle bir ıslık çalıp kazıkları tezgahın üzerinden aldı ve üzerlerindeki kanın kime ait olabileceğini merak etti. Bubba ve arkadaşları söz konusu olduğunda, bilmek pek mümkün değildi.

Teslim edilen eşyaları Bubba'nın kullandığı plastik torbalara koydu ve kızın istekleriyle birlikte adını yazdığı notu üzerine iliştirdi.

Tam bilgisayarın başına dönüyordu ki kapının zili yine çındöndü.

İşi kesildiği için sinirlenmemeye çalışarak tekrar tezgaha döndü.

Okul arkadaşı Madaug gelmişti.

"Selam kanka, ne haber?"

Madaug da gelir gelmez arka ofisi görmek için tezgahın üzerine eğildi – tabii onun eğilmesi Tabitha'nınki kadar etkileyici değildi. Nick bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu düşündü. "Bubba buralarda mı?"

"Yok, yukarıda uyuyor. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım yok."

Nick, çocuğun huzursuzca kıvrandığını fark etti. Sanki kafasında çok önemli bir şeyleri tartıyordu. "Okulda olanlara mı kafayı taktın?"

"Ne... Yo... Pek değil. Eh, belki. Yani, öyle de denilebilir. Bak, Bubba uyanır uyanmaz, onunla gerçekten konuşmam gerekiyor. Bu çok önemli!"

Nick, hafifçe yaralı kolunu kaşıdı. "Peki, tamam. İstersen numaranı bırak, uyanınca seni arasın."

Madaug, kasanın yanındaki not defteri ve kaleme uzandı. Hızla numarasını karaladıktan sonra, kağıdı Nick'e uzattı. "Lütfen unutma. *Bu gerçekten çok önemli!*"

"Tamamdır."

Madaug, parmaklarının arasındaki kağıdı bırakırken bir anlığına duraksadı, sonra geriledi. Dalgın bakışlarla etrafına bakındıktan sonra da dükkandan çıktı.

Madaug, Tabitha'dan daha garip davranmıştı. Kimya sınıfında fazla formaldehid koklayıp beynini turşuya döndürmüş olması Nick'i şaşırtmazdı. Ya da Stone, çocuğun başını dolaba

o kadar çok çarpmıştı ki artık geri dönülmez bir beyin sarsıntısının eşiğindeydi.

Her neyse...

Nick, not kağıdını cebine sokup yine bilgisayar masasına doğru yürüdü.

Neredeyse sandalyeye oturuyordu ki kapı yine çaldı.

"Hay, ben senin..."

Şimdi kim gelmişti? Boğazından alçak sesli bir hırlama salarak tezgaha doğru ilerledi. Bakalım bu kez Bubba'ya kimin ihtiyacı vardı? Bubba'nın bu kadar aksi bir adam olması şaşırtıcı değildi. Eğer Bubba'nın sıradan bir günü böyle geçiyorsa neden bu kadar ters bir adam olduğunu anlamak kolaydı.

Nick, futbol takımından üç çocuğun dükkanın içinde sanki bir şey aranıyorlarmış gibi dolaştığını görünce durdu. Stone gibi onlar da yedek oyuncuydu ve okulun 'inek' öğrencilerine karşı, Stone'dan çok daha saldırgan davranırlardı. Nick, bu çocuklarla okulda karşılaşmamak için sürekli yolunu değiştirirdi. Bir keresinde zavallı Madaug'u okul dolabına kilitlemiş, sonra kahkahalarla gülmüşlerdi.

Ama daha da tuhafı, şu anda sanki av peşindeki köpekler gibi havayı koklamalarıydı. Görüntüleri tüyler ürperticiydi.

"Yardım edebilir miyim çocuklar?" diye sordu Nick.

Kahverengi saçlı ve diş macunu reklamlarındaki kadar beyaz bir gülümsemesi olan en uzun boylusu öne çıktı. Ceketinin üzerine adını işletmişti: Biff.

Nick, çocuğa adıyla seslenmemek için dilini ısırdı. Ailesi böylesine salak bir adı verdiği için, ondan gerçekten nefret ediyor olmalıydı. *Ben buraya Bubba'ya yardım etmeye geldim, birkaç sersem kıçımı tekmelesin diye değil.*

Biff daha yakınına geldi.

"İnek oğlan? Nere?"

Tamam... Zavallının doğru dürüst bir cümle bile kuramıyor olması gerçekten üzücüydü. *Steroid kullanmayı abartırsan başına gelenleri görüyor musun?* Bu ahbaplar, etiketin üzerindeki uyarıları da okuyamıyorlardı galiba. Önce penis küçülür, sonra cümle kurmak zorlaşır. Sonra bir bakmışsın Kingkong gibi gökdelene tırmanarak, dev gibi yumruklarınla gelip geçen uçaklara saldırmaya başlarsın. Hele yanında bir de acayip çekici bir sarışın götürürsen, canavarlığının ikramiyesi olur...

Ama şimdi, bütün bunların konuyla alakası yoktu.

"Bubba'ya mı yoksa Mark'a mı bakmıştınız?" diye sordu Nick. Sonuçta bu çocuklar inek birisini arıyorlarsa her ikisine de uyuyordu – her ikisi de bilgisayarların, aksiyon filmlerinin, video oyunlarının ve bilimin krallarıydı.

"İnek oğlan!" Biff, Nick'i yakasından kavrayarak onu tezgahın üzerinden çekti ve önüne dikti.

Yaralı koluna bir ağrı saplanırken küfreden Nick, çocuğun suratına sıkı bir yumruk savurdu ama pek etkili olmuşa benzemiyordu. "Bırak beni hayvan herif. Bırak da seni..."

İriyarı sporcu çocuk burnunu Nick'in boynuna dayayıp kokusunu derin derin içine çekti.

Nick, başını tiksintiyle çevirdi. "Bu ne be? Sapık mısın nesin? Çek şu hastalıklı ellerini üzerimden." Bu kez, çocuğun kasığına sıkı bir tekme attı.

Biff iki büklüm oldu. "İnek oğlan gibi kokuyor. Yakalayın!"

Diğerleri harekete geçti.

Nick tezgahın üzerinden zıplayıp arka odaya koştu, Bubba acil durumlar için orada bir balta saklardı. Gerçi Bubba, acil durumun ne olabileceğinden hiç bahsetmemişti ama şu an işe yaramaması için hiçbir sebep göremiyordu. Üstelik koca dükkanda, Nick'in tek elle kullanabileceği yegane silah baltaydı.

Futbolcu çocuklardan ilki üzerine doğru koşarken, baltayı havaya kaldırdı – ceketinde yazılana bakılırsa bunun da adı Jimmy'ydi. "Dostum... Geri bas çünkü seni fena doğrarım. Demedi deme."

Jimmy duraksadı.

Onu bu kadar kolay durdurabildiği için Nick daha da dikkendi. "Evet ya. Dedim mi yaparım. Beni yemek istemezsin. Benim çok kötü... Ah!"

Hepsi birden üzerine atıldığında Nick'in cesaret gösterisi sona erdi.

Hay bin zombi...

Baltayı havaya kaldırarak, ilk yakınına gelene doğru savurdu. Balta, yolunu şaşırarak cam vitrinlerden birini patlattı. Cam parçaları henüz havada uçuşurken, Nick baltayı geri çekip yeni bir saldırıya hazırlandı.

Ama henüz baltayı kaldıramadan, Biff sağlam kolundan ısırdı. Isırığın acısıyla haykıran Nick, Biff'e kafa attı. Sonra baltanın tepesiyle Biff'i arkadaşlarının yanına itti. Ardından müthiş bir hareketle dönüp baltayı havada savurdu.

"Burada neler oluyor böyle?" Bubba, Nick'in elindeki baltayı yakalamıştı. Nick'in kendisine saldırmasından endişelenmiş gibi baltayı ona doğru tuttu. "Sen aklını mı kaçırdın oğlum ya? Dükkanımı mahvediyorsun. Eşyaları parçalıyorsun... Seni bu baltayla parçalamadığıma şükret."

Nick, çenesiyle diğerlerini işaret etti. "Bubba, bunlar zombi!" Sonra kanayan kolunu ona gösterdi. "Beni yemeye çalışıyorlar!"

Bubba küfretti. "Niye daha önce söylemiyorsun?"

Biff dişlerini Bubba'nın eline geçirdi – böyle bir şey yapmak, başını çıngıraklı yılanların yuvasına sokmakla aynı şeydi.

Bubba oğlana öyle bir yumruk attı ki Nick, hissiz bir zombi olmasına rağmen, onun bu kez acıyı hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Biff geriye sendelerken, diğer ikisi ağızlarını açıp tıslamaya başladı.

"Ucube zombiler!" Bubba baltayı Nick'e vererek duvardan tüfeğini kaptı. Silaha mermi sürdükten sonra en yakındakinin kafasına doğrulttu.

Bubba'nın onları bir sonraki hayatlarına göndermeye hazırlandığını gören futbolcu oğlanların gözleri sonuna kadar açıldı. Ciyaklayıp çığlıklar atarak, insani olamayacak bir hızda koşup dükkandan kaçtılar.

Resident Evil gibiydi ama araya zombi şempanzeler karışmıştı sanki.

Bubba onlara ateş edebilmek için kapıya koştu.

Nick daha düşünmeye fırsat bulamadan, Bubba'nın ateş etmesini engellemek için tüfeği itti. Namlu hedeften şaşınca, zombiler yerine, duvardaki fotoğrafı asılı olan Bubba'nın annesi, tam iki kaşının ortasından kurşunu yedi.

Nick dehşetle fotoğrafta açılan deliğe baktı. *Aman Tanrım. İşte şimdi öldüm.*

Bubba, annesini çok severdi.

Ve Nick resmen onun, annesini iki kaşının ortasından vurmasına neden olmuştu...

Bubba'nın yüzündeki şeytani öfkeyi gördüğünde midesi kasıldı. "Bubba... Çok özür dilerim."

Nick geri geri kaçarken Bubba da avını kovalayan aslanlar gibi onu takip etti.

"Sen ne dediğinin farkında bile değilsin. Daha üzülebileceğinin yarısı kadar üzülmüş sayılmazsın. Annemi vurdurdun bana. Aklını mı kaçırdın çocuk? Senin neyin var yahu?"

Nick geri geri giderken duvara yaslanınca köşeye sıkıştı. Bubba'nın saldırısına karşı kendini koruyabilmek için ellerini havaya kaldırdı.

"Onları öldürmene izin veremezdim."

"Niyeymiş o?"

"Her şeyden önce yasal değil... Anlıyor musun? Polisler, onların zombi olduğu hikayesine inanır mı sanıyorsun? Hiç sanmı-

yorum. Dahası, bu çocuklar okul arkadaşlarım. Canları cehenneme ama yine de arkadaşım sayılırlar. Zaten okulda insanlarla aram yeterince kötü. Bir de tam şampiyona zamanı, takımdan üç üyenin öldürülmesine izin veremem. Birazcık itibarım varsa onun da sonsuza kadar yok olmasını istemiyorum."

Bubba burnundan soludu. "Eee, ne olmuş? Farkında mısın bilmiyorum ama sınıf arkadaşların resmen zombiye dönüşmüştü. Zamanında gelmesem, bağırsaklarını deşmiş seni öğle yemeği niyetine yiyor olurlardı. O yüzden annemi başından vurdurmak yerine, bana teşekkür etmen gerekir."

Nick, Bubba'nın henüz kendisini boğazlamadığını fark edince, paniğini bastırmaya çalıştı. En azından henüz boğazına atılmamıştı…

"Biliyorum. Ama… Onlar ölü değildi. Henüz ölmedilerse nasıl zombiye dönüşmüş olabilirler ki? Zombileşmenin ilk adımı ölmek değil midir?"

Bubba duraksadı. "Eh, teknik açıdan bir ikilem olduğu doğru… Ama sadece geleneksel açıdan."

"Ne demek istiyorsun?"

Bubba, yanaklarından sarkan bıyıklarını kaşıdı. "Bir Bokor tarafından kontrol edildiklerini..."

"Bir ne, bir ne?" Nick, Bubba'nın bu tüyler ürperten kelimelerinden nefret ediyordu.

"Lanet olsun, okulda size faydalı bir şeyler öğretmiyorlar mı çocuk? Bokor. Zombileri yaratan ve onlara hükmedenlere denir. Köyden falan mı geldin sen? Bunu nasıl bilmezsin?"

Başkası olsa, köy yerine muhtemelen "gerçek dünya" derdi ama Nick yaşamayı sevdiği için dilini tuttu. Gerçi bir şey söylememek için kendini zor tutuyordu… Ama Bubba'nın annesini vurduktan sonra, şu anda kendisini affettirebileceği her tür fırsata ihtiyacı vardı.

Bubba açıklamaya devam etmeden önce bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Bokorlar çoğunlukla ölüleri kullanır. Ama ölü kullanmak zorunluluk değildir. Henüz ölmemiş insanlar üzerinde, bir sürü kimyasalla zombi araştırması yapıldı."

Söyledikleri belki doğruydu. Ama Nick hemen ikna olmayacaktı. "İyi de ya şu anda yaşadığımız, *Resident Evil* gibi bir şeyse? Ya Ana Virüs hepimizi ele geçirmeye çalışıyorsa? O zaman ne olacak? Ha?"

Nick ne söylediğinin farkına varınca kolundaki ısırığa baktı ve bir anda paniğe kapıldı. Virüs, her zaman ısırıkla yayılırdı… İlk Zombi. İlk ısırık, kıyameti başlatırdı.

Ve işte şimdi kendisi de ısırılmıştı.

"Of ya, önce vuruldum, şimdi de lanet olası bir zombiye dönüşeceğim. Artık ne bir kızla çıkabileceğim ne de ehliyet alabileceğim. Lanet olsun! Yürüyen bir bakire olarak öleceğim. Bubba, ölmeme izin veremezsin… On sekizinci yaş günüme sadece on yedi ay ve üç hafta var!"

Bubba, Nick'in başının arkasına bir şaplak patlattı. "Kendine gel çocuk! Bana Hollywood martavalları okuma. Zombilik bulaşıcı değildir. New Orleans'ta yaşadığının farkında değil misin Nick? On yıllardır bu yaratıklarla savaşıyorum. Zombi

olmanın tek yolu, bir Bokor tarafından dönüştürülmektir." Bubba, aklına başka bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Ama iblisler ısırır... Böylesi de meseleyi tamamen farklı şekillendirir. Gerçi buraya gelenler iblis değildi. Zombi oldukları belliydi. Çok açıktı bu. O yüzden seni vurmamı istemiyorsan, salak salak konuşma."

Nick, deli gibi atan kalbini yavaşlatmak için derin derin soludu. "Bana bulaşmayacağından emin misin?" Bunu sorduğuna bile inanamıyordu. Başına gelen onca tuhaf şeyden sonra -Menyara genellikle manyaklık derdi bunlara- böylesi, hayatı boyunca yaşayacağı en korkunç dönüşüm olurdu.

"Kesinlikle. İnan bana, zombilerimi iyi tanırım."

Nick dudak büktü. *Sanki cinlerinden ya da perilerinden bahsediyormuş gibi. Ne diyor bu yahu?* Bubba'nın kendisini öldürmeyeceğini bilse, bunu yüksek sesle söylerdi.

"Yine de ısırığı dezenfekte etsek iyi olur. Dua edelim de ordu için tasarlanmış biyolojik bir silah olmasın."

"Dezenfekte mi? Kaçırdığım bir şey mi var?"

Nick, arkasına bakınca Mark'ın ofise girdiğini gördü. Mark bir taraftan esneyip bir taraftan kaşınırken yanlarına geldi. Genellikle Bubba'nın yukarıdaki dairesinde, kanepenin üzerinde uyurdu.

Nick acıyla iç çekti. "Bu saatlere kadar uyursan, dünyadan haberin olmaz tabii. Bubba'yla beni zombiler ısırdı. Bence bulaşıcı. Bu sabah okulda sadece bir çocukta vardı. Az önce üç tanesi bana saldırdı. Yayılıyor ve sonunda bize de bulaşacak.

Bütün güzel kadınlar zombileşip bizi birbirimizle bırakmadan önce bir şeyler yapmamız lazım. Ulusal güvenliği ya da CBC'yi arayalım. Bir şeyler yapalım."

Bubba kaşlarını kaldırarak ona baktı. "CBC mi? Bu da şu çizgi kahramanlarından biri mi?"

Nick gözlerini devirdi. "Hayır. İnsanların hastalıklarla ilgili bilgi aldığı ve virüs kaptıklarında karantina altına alındıkları yerlerden bahsediyorum."

"Nick, Atlanta'daki CDC'yi söylemek istiyor Bubba."

Bubba, boğazının en derinlerinden tiksinti dolu bir hırıltı savurdu.

Nick'ten en fazla bir kafa daha uzun olan Mark'ın üzerinde, hala zombi avında giydiği kıyafetleri vardı. Nehir kenarında kamuflaj niyetine orasına burasına soktuğu yapraklı dallar her yerinden sarkıyordu. Yüzünü de kamuflaj boyasıyla boyamış, gözlerini kanlandıran sarı renkli kontak lensler takmıştı.

Zombi gözleri.

Onlar da kamuflaj içindi.

Ama en kötüsü bu değildi. Mark iğrenç kokular saçarak yanına geldiğinde, Nick'in nefesi kesildi. Kusmamak için burnunu tıkadı. "Bu koku da ne böyle?" Sanki üç günlük kedi kusmuğuna çürük maydanoz eklenmişti.

Mark, bunu sorduğu için delirmiş gibi ona baktı. "Ördek idrarı. Zombilerin, benim insan olduğumu düşünmelerini engelliyor."

Nick burnundan soludu. "Peh, ben de senin insan değil, kafadan çatlak olduğunu sanıyordum."

"Boşver Mark. Oğlanın, hayatta kalma savaşının ne olduğuna dair hiçbir fikri yok. Düşünsene, dükkanda onu yemeye çalışan zombileri vurmamı bile engelledi."

Mark da Nick'in başına bir şaplak attı. "Sen aklını peynir ekmekle mi yedin çocuk?"

"Uff!" Nick, şimdiye kadar iki şaplak aldığı başını ovaladı. Bir daha vururlarsa beyni ciddi hasar görecekti. "Hayır, aklımı falan yemedim. Bubba'nın ağır suç işlemesini engellemeye çalışıyordum. Alınmayın ama O bir zombiydi sayın yargıç, ne olur beni elektrikli sandalyeye oturtmayın, savunması, mahkemede geçerli sayılacak bir açıklama değil. İnanın bana çünkü biliyorum. Babam cinayet işlediği için üç kere müebbete hüküm giydi ve sadece şöyle demişti: Lanet olasıca iblisler beni öldürmeye çalıştı ve onları öldürmeseydim, bütün şehri ele geçirip sizin gibi zavallı insanları esir alacaklardı sayın yargıç. Mahkemelerde bu mantık iş görmüyor arkadaşlar. Üstelik babam sırf böyle konuştuğu için, akıl hastası olarak değerlendirilmesini özellikle engellediler. O yüzden bana güvenin, zombileri öldürmek zorundaydım savunması geçerli bir savunma değil."

Mark, Nick'in söylediklerine hiç katılmıyordu. "Ama öyle sayılmalı."

"Hey, Bubba? Burada mısın, yoksa mezarı mı boyladın?"

Dükkana birilerinin girdiğini duyan Nick, olduğu yerde sıçradı.

Bubba tüfeği Nick'e vererek ikisine fısıldadı. "Polis memuru Davis bu. Sesinizi çıkarmayın."

Boğazını temizledikten sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi ağır adımlarla ön taraftaki tezgaha gitti.

Nick bir yandan tüfeği perdenin arkasına saklarken, öte yandan Bubba'nın rol yapma yeteneğine şaşırıyordu. Mark'a göz attığında, onun kamuflaj kıyafetini çıkardığını gördü. Mark, Nick'ten yedi yaş büyüktü. Kabarık, açık kahverengi saçları ve parlak yeşil gözleri vardı. Yüz hatları düzgündü, ancak çenesi fazla sert ve köşeliydi. Üstelik şu anda üç günlük sakalıyla, olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Ama Nick'in en çok kıskandığı, Mark'ın vücuduydu. Ne kadar çalışırsa çalışsın, Mark'ın hiçbir şey yapmadan edindiği kaslara kavuşması mümkün değildi.

Böylesi, en büyük haksızlıktı.

"Isırık yarana bakabilir miyim?" diye sordu Mark.

"Önce bir duş alsan?"

Mark, ateş saçan gözlerle Nick'e baktı.

Sıkıntıyla içini çeken Nick, kolunu uzatarak Mark'ın incelemesine izin verdi.

Mark halihazırda nabız gibi atan yaraya dokunduğunda, alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bubba haklı, dezenfekte etsek iyi olur."

Nick korkuyla büzüldü. "Zombiye dönüşeceğim, değil mi?"

"Bilemem ama insan ağzı vücudun en mikrobik yeridir. Parvo, kuduz ya da başka bir hastalık kapabilirsin."

Beklenmedik cevap karşısında Nick kaşlarını çattı. "Parvo, köpek hastalığı değil mi?"

"Öyle ama okulda neler olup bittiğini kim bilebilir ki? Ortalıkta bir kurtadam dolaşıyor olabilir ve şu kadarını söyleyeyim dostum, öyleyse kesinlikle bulaşıcıdır."

Nick korkuyla kolunu çekti. "Kurtadama dönüşecek falan değilim Mark."

"Durma, dalganı geç sen! Ama sana söylüyorum, nehir kenarında onları gördüm. Bir gece çok sayıda kurtadam gördüm. Koca bir kurt sürüsü, gözlerimin önünde insana dönüştü. Gündüz vakti, tramvayda yanında oturan adam bile bir kurtadam olabilir ve senin ruhun duymaz."

Nick, bu tür saçmalıklara inandığı için Mark'ı neredeyse küçümseyecekti ama kendini zor tuttu. Mark'ın bu tür şeyleri böylesine rahatça dile getirmesi mi, yoksa canı kadar sevdiği arkadaşının bu saçmalıklara gerçekten inanıyor olması mı daha kötüydü kestiremiyordu.

İkinci düşüncesinde karar kılıp Mark'la birlikte banyoya gitmeye razı oldu. Bubba, alkol ve oksijenli suyu banyoda tutuyordu.

Mark yarayı temizleyip sararken Nick alkolün yaraya değmesiyle canı yanınca dişlerini sıktı. "Of ya! İki kolum da sargılıyken tam bir sakar gibi görünüyorum."

"Yok ya, dert etme. Savaş yarası onlar. Kızlar yara izlerini çok sever. Onları koruyabilecek kadar güçlü olduğunu düşünürler."

Nick, kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "İyi de o zaman niye ikinizin hiç kız arkadaşı yok?"

"Başımda yeterince dert var zaten. Sonuncusu, bütün kıyafetlerimi özel üretim viskimle yakıp CD'lerimi fırlatarak kafamı koparmaya çalıştığından beri, biraz ara vermeye karar verdim. Bubba'ya gelince... Onun yerine konuşmak olmaz. Muhtemelen aynı şeyleri yaşamak istemiyordur diyelim ve geçelim."

Nick biraz daha detay duymak istiyordu. "Neyi yeniden yaşamak?"

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi Bubba, yanlarına geldiğinde. Bu arada gözlerini tehdit edercesine kısmış, Mark'a bakıyordu. "Bazen çeneni tutmayı öğrenmen gerekiyor."

"Eh, evliliğin başkalarına göre olduğunu söylerim hep. Ama sonunun nereye vardığını unutmamak gerekir."

Nick sırıttı. "Çıplak partiler mi?"

"Hayır çocuk. Nafaka." Mark, alkolü yerine koymak için ayağa kalktı.

Vay be! Şu ikisi, en karanlık bulutların içinden süzülen ışık huzmeleri gibiydi...

Tabii Nick o anda cehennemdeki bulutları düşünüyordu.

Nick, Bubba'ya döndü. "Eee, polisler ne dedi?"

"Dükkanda ateş edildiğine dair bir komşu şikayeti daha alırlarsa ruhsatımı elimden alacaklarını ve beni içeri atacaklarını söylediler. Meraklı kocakarılar şikayet etmiş yine."

Nick kafası karışarak kaşlarını kaldırdı. "Onun doğrusu meraklı tazeler değil miydi?"

Bubba, komik bir şey duymuş gibi ona baktı. "Sen yan tarafta oturan Bayan Thomas'ı hiç gördün mü? Dünya üzerindeki en çirkin cadıdır. Bir Gorgon olduğuna bahse girerim."

"Bir ne?" diye sordu Nick, bir kaşını kaldırarak.

Bubba kızgınlıkla söylendi. "Başını şu çizgi romanlardan kaldır da biraz Yunan mitolojisi oku. Gorgonlar... Çirkinlikleriyle onlara bakanları taşa çeviren kadınlardır."

"Ah... Okulda bunun karşılığı, İngilizce öğretmenimiz Bayan Richard olurdu herhalde."

Yerdeki cam parçalarını toplamaya başlayan Bubba konuyu değiştirdi. "Anlamadığım şey şu: Zombiler niye buraya geldi?"

"Onlar şeyi arıyorlardı..." Nick bir önceki ziyaretçiyi hatırladığında, bütün taşlar yerine oturdu.

Madaug ödü kopmuş bir halde dükkana gelmişti.

İnek oğlan...

Hay bin inek. Nick başını kaldırıp Bubba'ya baktı. "Madaug Keaton. Onu tanıyor musun?"

"Hani şu Mark'a benzeyen bilgisayar kurdu ufaklıktan mı bahsediyorsun?"

"Hey!" diye itiraz etti Mark.

Bubba onu duymazdan geldi. "Ne olmuş ona?"

"Gelip seninle mutlaka konuşması gerektiğini söylemişti. O çıktıktan sonra da diğerleri, onu aramak için geldiler."

Mark, Bubba'ya göz attı. "Sence onun bu olanlarla bir ilgisi var mı?"

Nick, cebinden telefon numarasının yazılı olduğu kağıdı çıkardı. "Bilmiyorum. Ama onu aramakla iyi bir başlangıç yapabileceğimizi düşünüyorum." Bu konuda haklı olduğuna giderek daha emin oluyordu.

Bütün bunların arkasındaki isim Madaug olmalıydı. Aklına başka hiçbir açıklama gelmiyordu. Eğer öyleyse, Nick gerçekten de onun yüzünden zombiye dönüşüyorsa çocuğun ne söyleyeceğini duymak ilginç olacaktı. Açıklamasını duyduktan sonra da onun beynini ortalığa dökebilirdi

Madaug'la birlikte beynini patlatacaklarının listesinde birçok isim daha vardı. (Gerçi okuldan atılabileceği ve hapse gireceği için bir gerçek liste tutmuyordu. Ama şu anda gerçek bir düşman listesi olsaydı, Madaug kesinlikle liste başında yer alırdı.)

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 6

Sonraki birkaç saat boyunca Madaug'u kaç kere aradılarsa da bıraktığı numaradan ona ulaşamadılar.

Hay bin telefon...

Nick, ahizeyi yerine bırakan Mark'ı seyrediyordu. "Sana söyledim Bay İyimser, Madaug'u o çocuklar çoktan yemiştir. Birkaç dakika kalmış olsa da dükkandaki kokusunu almışlardır. Onu ele geçirmek için cehennem zebanileri kadar ısrarlıydılar. Bence peşine düşüp onu açık büfe niyetine mideye indirdiler."

Mark yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Zombilerin koku duyuları yoktur Nick. Av köpeklerine ya da kurtadamlara benzemezler. Hareket etmezsen, seni görmezler, yanından geçip giderler. İnan bana, peşime düşüp altıma ettiren korkunç canavarlar listemde zombiler en sonda yer alır. Vampir ya da kurtadamlardansa zombileri tercih ederim."

"Ördek idrarı ne oluyor o zaman?" diye hatırlattı Nick. "Bataklığın ortasında terliyordum ve rüzgar da kokumu her yere taşıyordu. O başka."

Nick tartışmaya girişecekti ki sonra susmaya karar verdi. Zombilerin koku alıp alamayacağı üzerine tartışmak, fazlasıyla saçma bir konu değil miydi? Gerçekten? Kurtadamların gerçek olmadığını biliyordu ve bu zombi hikayesini de henüz yutmuş değildi.

Futbol takımından çocuklarda bir şeyler vardı, su götürmez bir gerçekti ama Nick, doğaüstü yaratıklara inanmıyordu. Hayatı boyunca inanmamıştı. Bütün bunlar, anneler çocuklarını korkutsun, Hollywood da karlı filmler yapsın diye uydurulan şeylerdi. Dünya üzerindeki gerçek canavarlar babası gibiydi ve bal gibi de hepsi insanoğlu insandı. Zaten tam da bu yüzden bu kadar tehlikeliydiler.

Gerçek yüzlerini ortaya çıkarana kadar, onların nasıl bir canavar olduğunu anlamak imkansızdı.

Bir süredir onları duymazdan gelen Bubba, yerden kalkıp tepelerine dikildi. Kapının üzerindeki saati gösteriyordu. "Saat dört oldu millet. Ben gidip Oprah seyredeceğim. Dükkan ateş almadığı ya da zombiler tarafından istila edilmediği sürece, beni önümüzdeki bir saat unutun." Bir adım attıktan sonra durdu. "Bir daha düşündüm de zombi istilası olursa bile beni rahatsız etmeyin. Onlarla daha sonra ilgilenirim. Bugün programda, tepeni attıran insanlarla nasıl barışabileceğin konusu işleniyor. Ve benim artık kesinlikle Zen'e ulaşmam gerekiyor."

Mark kıkırdadı. "Sen Zen'e ancak bir şeylere ateş ederek ulaşabilirsin Bubba. İçindeki şiddeti kabullen artık."

"İyi o zaman. İçimdeki şiddet, Oprah bitmeden önce beni rahatsız ederseniz boğazlarınızı kesmemi söylüyor, o yüzden çekin gidin başımdan."

Nick güldü. Ama sonra saati düşününce jeton düştü. "Ah, benim hemen gitmem lazım."

Mark kaşını kaldırarak sordu. "Niye?"

"Yeni patronum beni okulun önünden aldıracaktı." Ki bu otuz beş dakika önceydi ve Nick tamamen unutmuştu. "Hay Allah... Umarım ilk günümde kovulmam."

Bubba duraksadı. "Sana bir mazeret notu yazmamı ister misin?"

Nick başını iki yana salladı. "Yok. Hemen çıksam iyi olur. Sonra görüşürüz çocuklar. Madaug'u bulursanız bana haber verin." Yerden sırt çantasını kaptığı gibi kapıya koştu.

Neyse ki tramvayları yakalayabilmek için koşmaya alışkındı ve okul, en fazla beş sokak ötedeydi. Rekor sürede buluşma yerine vardı.

Okulun ön bahçesi hala polis kordonuyla çevriliydi ve birkaç polis nöbete bırakılmıştı. Sanki kendilerini ısıracakmış gibi Nick'i dikkatle süzdüler.

Onları görmezden gelen Nick, yavaşlayarak caddenin karşısında sıralanmış araçları inceledi. Sadece bir arabanın içinde biri vardı ve kesinlikle Kyrian değildi.

Tamam, kesinlikle kovuldum...

Kahretsin.

Annem beni öldürecek. Dahası, muhtemelen hastane masraflarını da kendi cebinden ödemek zorunda kalacaktı ki bu da iki yıllık üniversite fonundan kat kat fazlaydı.

Keşke Alan o gece başımdan vursaydı da bütün bu işkenceye son verseydi, diye düşündü.

Doğduğum gün lanetlenmişim ben. Hayatı boyunca başına hiç iyi bir şey gelmeyecek miydi? Düşüncesiyle bile midesi bulandığından, başını omuzlarının arasına gömüp Bubba'nın dükkanına dönmeye hazırlandı.

"Nick Gautier?"

Tanımadığı sese dönüp baktığında siyah BMW'den çıkan adamı gördü. Adam, herhalde otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Adamın siyah saçlarının çok kısa ve düzgün kesimi (başka bir deyişle gerçekten zengin görünümü), Nick'e birini hatırlattı ama kim olduğunu kestiremiyordu. "Sizi tanımıyorum."

Adam gülümsedi. "Evet, tanımıyorsun. Oğlum Kyl Poitiers..." -ah, bunu nasıl da asil söylemişti, damarlarını kessen muhtemelen mavi akardı: Pua-tii-yaa- "Onunla sınıf arkadaşınız. Kyrian seni okuldan alıp evine götürmemi rica etti. O yüzden seni bekliyordum."

Tabii, tabii... "Bu söylediklerinizin doğru olduğunu neredeyse bileceğim?" Adamın söyledikle göre, Kyl meselesi doğru olmalıydı. Çünkü Nick, adamın neden bu kadar tanıdık geldiğini sınıf arkadaşının adını duyunca anlamıştı. Buna rağmen, adamın güvenilebilir biri ya da arkadaşı olduğu anlamına gelmezdi.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu Bay Poitiers.

"Ben kimseye güvenmem. Annem beni aptal biri olayım diye yetiştirmedi. Tanımadığım insanların arabalarına binmem. Asla. Bir psikopat, bir sapık, ne bileyim, bir sürü şey olabilirsiniz. Lütfen üstünüze alınmayın."

Bay Poitiers güldü. "Alınmadım. Bak, ne diyeceğim..." Cebinden cüzdanını çıkardı. "Sana elli dolarla birlikte Kyrian'ın adresini vereyim, sen de taksiyle git. Sonra Kyrian'ın evinde görüşürüz. Olur mu?"

Nick duraksadı. Adamın teklifi, kuşkularını hafifletmeye yetmemişti. "Beni onun evine değil de başkasının evine gönderip göndermediğinizi nereden bileceğim? Belki de bütün kurbanlarınızı götürdüğünüz evin adresini vermişsinizdir."

"Tanrım, umarım oğlum da senin kadar bilinçlidir." Adam bu kez cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Birkaç saniye sonra da konuşmaya başladı. "Merhaba Kyrian. Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Çocuk yanımda ama arabama binmek istemiyor. Söylediğinden çok daha şüpheci bir çocukmuş." Telefonu Nick'e uzattı.

Adam telefonu Nick'in kulağına tuttuğunda çocuk gözlerini kuşkuyla kıstı. "Evet?"

"Selam Nick. Phil'den sana bir zarar gelmez. Arabaya binersen, birkaç dakikaya kalmaz buraya gelirsiniz."

Nick hala ikna olmamıştı. Ses tanıdık geliyordu ama... "Sizin Bay Hunter olduğunuzu nereden bileceğim?"

"Arkadaşlarına turistleri soymak için yardım ederken fikrini değiştirip onları kurtarmaya karar verdiğini senden başka bir tek ben biliyorum. Yeterli mi?"

Nick bu sözler karşısında neredeyse yere yapışacaktı. Bunları başka hiç kimse bilmiyordu çünkü Nick şimdiye kadar başka kimseye bahsetmemişti. Kilisedeki rahibe bile anlatmamıştı. O bilgi sadece kendisiyle Tanrı arasında kalması gereken bir sırdı, başka kimsenin bilmemesi gerekiyordu. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sandığından daha uzun bir süre oradaydım ve her şeyi gördüm. Şimdi arabaya bin."

Nick telefonu kapatıp Bay Poitiers'ye geri verdi. "Pekala, size inanıyorum." Adamın verdiği parayı da geri verdi.

Phil parayı almadı. "Sende kalsın."

Nick başını iki yana salladı. "Bunu gerçekten alamam."

"Elbette alabilirsin. Akıllı bir çocuğa verdiğim bir ödül yerine sayabilirsin."

İnsanların kendisine sinirlenmemesi ya da kızmamasına alışık olmayan Nick, parayı kabul etme konusunda hala emin değildi. "Bana kızmadınız mı?"

"Kendini korumaya çalıştığın için mi? Hiç kızmadım. Kyl'a her zaman, sokaktayken aynen senin gibi davranmasını söylerim. Akıllı bir çocuk gördüğümde seviniyorum. Haydi, şimdi bin."

Nick duraksadı. Phil gibi kendisini aşağılamayan insanlara da alışık değildi. Bütün bunlar gerçekten tuhaf geliyordu.

Sonunda arabaya binip emniyet kemerini taktı.

Phil kaldırımdan uzaklaşırken, konuşabilmek için radyonun sesini kıstı. "Seni daha kolay ikna etmek için keşke Kyl'ı da getirseydim."

"Hiç işe yaramazdı. Annem, sapıkların kurbanlarını ele geçirmek için çocukları yem olarak kullandığını söyler." Kyl'ın, Nick'in arkadaş çevresine pek uymadığını söylemesine gerek yoktu. Çocuk öyle büyük burunluydu ki Nick'i en az Stone kadar sinir ediyordu.

Oysa konuşma biçimine bakılırsa babası gayet düzgün bir insana benziyordu. Nick, Kyl'ın kendini beğenmişliğini kimden aldığını merak etti.

Phil arabayı sürerken başka bir şey konuşmadılar. Garden bölgesinde bulunan Kyrian'ın evine varmaları çok uzun sürmedi. Kyrian'ın evi savaş öncesi konaklardan biriydi ve şehrin en gözde bölgesiydi. Sıra sıra uzayan evler, bugünlerde insanların artık pek takmadığı nezaketin ve kibarlığın devasa yaratıkları gibi görünüyordu.

Nick'le annesi zaman zaman buralarda yürüyüşe çıkardı... Çünkü annesinin en sevdiği yazarlardan biri bu civarda yaşıyordu ve kadın onu bir kerecik olsun görmek için can atıyordu.

İyice yaklaştıklarında arabanın hayatı boyunca gördüğü en büyük evin karşısında durduğunu fark eden Nick'in neredeyse çenesi düşecekti. Antik Yunan tarzındaki devasa yapının önündeki sonsuz verandayı Dor tarzındaki sütunlar destekliyordu. Üstelik hem altta hem üstte.

Phil, arabayı merdivenlerin önüne çekti. "Geldik." Ama motoru kapatmadı.

Nick kaşlarını çattı. "Gelmiyor musunuz?"

"Bana seni kapıya kadar bırakmam emredildi. Görev tamamlanmıştır."

Garipti ama diyecek bir şey yoktu...

Nick, niye bu kadar çekindiğini bilmiyordu ama evin kendisi bile ürkütücü görünüyordu ve hiç davetkar değildi. Aslında Kyrian'ın zengin olduğunu daha önceden biliyordu ama bilmek ve görmek, kesinlikle birbirinden çok farklı şeylerdi.

Böylesi bir zenginlik nasıl bir şey acaba?

Nick, McDonalds'tan hamburger alırken bile kuruşları sayardı.

Cesaretini toplayarak arabadan çıktı, sırt çantasını aldı ve ön kapıya ulaşmak için merdivenlere yöneldi. Maun ve kabartma cam kapı, Nick'e kristal kadehleri hatırlatıyordu. Zili çalmak için elini kaldırmıştı ki kapıyı minyon tipli İspanyol bir kadın açtı. Kadın, Nick'i hapishaneye yeni gelen bir mahkumu inceleyen bir gardiyan gibi süzüyordu. Mercan kırmızısı bir gömlek ve kot pantolon giymişti, koyu renk saçları ise beline kadar uzuyordu.

"Nick?" Kadının söyleyiş biçimiyle "Niik" demiş gibi geliyordu ama duymaya alışık olduğu versiyonlardan çok daha güzeldi.

"Evet efendim."

Kadın, Nick'in içeri girebilmesi için geri çekildi. "Bay Kyrian, yukarıdaki ofisinde seni bekliyor." Sırt çantasını almak için uzandı.

Nick ürkerek kadından kaçtı.

"Bana güvenmiyor musun?" Sesinden alındığı anlaşılıyordu.

"Saygısızlık yapmak istemedim efendim ama adınızı bile bilmiyorum."

Kadın soğukkanlı bir şekilde cevap verdi. "Benim adım Rosa ve Bay Kyrian'ın evinde çalışıyorum. Şimdi, sen buradayken çantanı almamı ister misin?"

Nick çantayı kadına vermediği için kendini kötü hissetti. Ne kadar değersiz olursa olsun, kötü bir alışkanlıkla, bir şeyini başkasının almasına izin vermeden önce hep kavga ederdi. Daha önce çantasını Brynna'ya vermemesinin bir sebebi de buydu. "Sanırım." Omzunu silkerek çantayı bıraktı.

Kadın çantayı kaldırmaya yeltendiğinde ağırlığıyla ofladı pufladı. "Tanrım, göründüğünden daha güçlü olmalısın. Kamburun çıkmadan bunu nasıl taşıyorsun?"

Nick omuz silkti. "İçinde okul kitaplarım var."

Kadın, ikinci kata doğru kıvrılan maun merdivenleri gösterdi. "Sağdan üçüncü kapı. Kapıyı çalmana gerek yok. Geldiğini duyacaktır."

Nick ağır ağır ilerlerken bu mükemmel saraydaki her şeyi dikkatle inceledi. Siyah demirden tırabzanların tam ortasındaki madalyonların altın olduğundan adı gibi emindi ve cilalanmış mermer, seramik ya da... Her neyse işte, yer döşemeleri çok pahalı görünüyordu. İçinden, evden kaçmak istedi.

Buraya ait değilim ben.

Kendini bir tür sahtekar ya da beş para etmez biri gibi hissediyordu. Sonra aslında kendini rahatsız eden şeyin ne olduğunun farkına vardı.

İçeride hiç gün ışığı yoktu...

Evdeki bütün pencereler, panjurlar ve ağır perdelerle kapatılmıştı. Hem de hepsi. İçeriye hiç güneş sızmıyordu. Peki, buna ne demeliydi? Çok tuhaf değil miydi? Evde gündüz vakti elektrikleri yaktığı için, annesi onu sürekli azarlardı.

Güneşi gücendirme oğlum. Işıkları söndür. Kaç parayı sokağa attığın hakkında hiç fikrin var mı?

Annesinin söylediklerini kafasından atıp Rosa'nın bahsettiği kapıya ulaştı ve açtı.

Kyrian bilgisayarının başında oturuyordu. Adamın başındaki kulaklık, bir kulağını açıkta bırakıyordu. "Bak Pençe, ne söylediğini duyuyorum. Ama seni dinlemiyorum. Bak, çocuk geldi. Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra, başındaki kulaklığı çıkarıp çalışma masasına koydu.

"Pençe mi?" diye sordu Nick.

Kyrian, hafifçe gülümsedi – Nick, hastanede gördüğünden beri adamın dişlerini hiç göstermeden gülümsediğinin farkındaydı. "Bir arkadaş. Yakında tanışacağınızdan eminim." Gözleriyle, Nick'in askıdaki kolunu inceledi. "Nasılsın?"

"Keyifsiz. Ağrı kesicilerin etkisi azaldı ve içine ettiğim şey, canımı çok yakıyor."

Kyrian, onun aksi ve küfürlü konuşmasını duymazdan geldi. "Bugün okulda sorun çıktığını duydum."

"Okulda hiçbir sorunum olmadı çünkü bizi içeri bile almadılar. Bana sorarsan, hiç de fena bir gün değildi."

Kyrian gözlerini devirdi ama Nick'in hırçın ses tonuna bir yorumda bulunmadı. "Anneni aradın mı?"

"Hayır. Neden?"

"Sence okuldaki saldırıları duyunca endişelenmemiş midir?"

"Niye endişelensin ki?"

"Nick... O senin annen. Tabii ki merak edecek. Aslını istersen, başına bir şey gelmedikçe ailenin seni ne kadar sevdiğini anlamakta zorlanırsın ama sonra çok geç olur." Kyrian'ın sesinde hafif bir acılık vardı ama Nick neye yoracağını bilemiyordu. Tatsız bir hatıranın derinlere gömülmüş acısı, adamı hala rahatsız ediyor gibiydi...

Ama önemli değildi. Sonuçta Nick ne aptalca davranıyordu ne de saygısızlık yapıyordu. "Duymuş olsa endişeleneceğini ben de biliyorum ama henüz bir şey duymadığından eminim. Evde televizyonumuz falan yok. Kahrolasıca evimizde bir telefonumuz bile yok. Aramak isteyenler Menyara'yı arar, ona not bırakırlar."

Kyrian'ın yüzündeki şok ifadesi Nick'i iyice çileden çıkardı.

"Bize acımana ihtiyacımız yok," diye gürledi Nick. "Telefonsuz ve eksik bir sürü şeyle de gayet güzel idare ediyoruz.

Yaşamak için elektronik zımbırtılara gerek yok. İnsanlar binlerce yıl bu aletler olmadan yaşamış. Almak istediğin ve ihtiyaç duyduğun şeyler arasında koca bir fark vardır."

Kyrian, teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Sakinleş Nick. Size acımıyorum. Küçükken benim de o tür eksiklerim vardı ve inan bana, insanların daha önce nasıl yaşadığını herkesten iyi bilirim."

Nick, adamın sözlerini yalanlayan pahalı eşyalara baktı. Kyrian'ın bunlar olmadan yaşadığını hayal bile edemiyordu. "Demek bayağı yol kat etmişsin ha?"

"Öyle de denebilir."

"Başka nasıl denir ki?"

Kyrian omuzlarını silkti. "Şöyle söyleyeyim... Para bütün sorunları çözmüyor. Dahası, yeni sorunları kapına getiriyor."

"Yani?"

"Yani, umarım benim yaşadığım ihanetleri sen hiç yaşamak zorunda kalmazsın. Babam bir keresinde, sahip olduklarım nedeniyle hiçbir arkadaşımın bana sadık olmayacağını söylemişti."

Nick'in babası da kelimesi kelimesine aynı şeyi ona söylemişti. Kimseye güvenmemeliydi çünkü insanların tek bildiği hainlikti. Ve ihanet ederken, genellikle arkandan gülerlerdi.

Ama ukalalık yapmak istemiyordu. "Haklı çıktı mı?"

"Kesinlikle hayır. Bana son derece sadık olan bir arkadaşım vardı. Ama o öldükten sonra, yaşlı babamın ne kadar bilge biri olduğunu kanıtlayan arkadaşlarla kaldım. Bu yaşta bunları an-

lamanın senin için zor olduğunu biliyorum. Tanrılar biliyor ya, ben hiç anlayamamıştım ama..."

"Tanrılar mı?"

Kyrian, yine dişlerini göstermeden kıkırdadı. "Çok afedersin. Bazen tuhaf konuşabiliyorum."

"Bütün pencereler bu yüzden mi kapalı?"

Kyrian bir kaşını kaldırdı. "İyi gözlemcisin. Etkilendim. Çoğu insan farkına bile varmaz."

"Evet, öyleyimdir, benden çok az şey kaçar. Genellikle gölgelerin arasından sessizce etrafımı incelerim. İnsan bu şekilde çok daha fazlasını öğreniyor."

"Bunu aklımın bir köşesine yazayım o zaman." Kyrian çalışma masasının arkasından çıkıp Nick'e telefonu uzattı. "Haydi, ara da annen için mesaj bırak. Okulda olanları duyduysa endişelenmesini istemiyorum."

Nick yüzünü buruşturdu. "Vay be, bu kadar düşünceli bir çocuk olduğun için ailen seni gerçekten çok seviyor olmalı." Bay İyi-Aile-Çocuğu.

Kyrian, cevap vermeden önce duraksadı. "Annemle babam öleli çok uzun zaman oldu. Ve asıl üzücü olan ne biliyor musun? Onları hala çok özlüyorum, hem de her gün. Gençliğim boyunca en ufak şeyler yüzünden babamla sürekli tartışırdım ve şu anda onu bir kez daha görüp söylediğim son sözlerden ötürü özür dilemek için lanet olasıca ruhumu bile satabilirim. Asla geri alamayacağım o sözleri hiç söylememeliydim. O yüzden anneni ara. Annen ve babanla ne tür

bir iletişimin olursa olsun, sana yemin ederim, gittiklerinde onları çok özleyeceksin."

Nick bundan pek emin değildi. Babasını neredeyse hiç tanımıyordu. Gerçi annesi başka bir konuydu – annesini kasten üzmek hiç istemezdi. Mennie Teyzesi'nin numarasını tuşlayarak, ahizeyi kulağına götürdü.

"Alo?" Mennie'nin aksanı normalden daha koyuydu.

"Merhaba Mennie Teyze, ben Nick. Rica etsem..."

"Çocuğum? Sen nerelerdeydin? Zavallı annen meraktan ölüyordu. Şu anda yanımda oturmuş, içi kıyılana kadar ağlıyor. Sabah okulda olanları duyduğundan beri gözüne bir damla uyku girmedi. Onu bu kadar endişelendirdiğin için kendinden utanmalısın. Okula gidip seni her yerde aradık ama hiçbir yerde izini bulamadık. Kimseden bir şey öğrenemedik ama bakıyorum da senin keyfin gayet yerinde. Utan kendinden!"

Annesi telefonu aldığında, Nick kendini en aşağılık köpek dışkısı kadar kötü hissetti. Menyara genellikle bu kadar azarlamaz, paylama işini annesine bırakırdı. Böylesi bile, annesinin ne kadar endişelendiğini gösteriyordu.

"Bebecik?" Nick bu kelimeyi duyunca boğazı düğümlendi. Annesi, küçüklüğünden beri Nick'e böyle seslenmemişti.

"İyi misin?"

"Evet anne. Ben iyiyim. Seni aramadığım için gerçekten çok özür dilerim. Ben... Ben olanları duymadığını sanıyordum."

"Sorun değil bebecik. İyi olduğuna çok sevindim. Sesini duymak çok güzel. Polis, kurbanlarla ilgili bana hiçbir şey söy-

lemedi. Kurbanların ailelerini bilgilendirmeye başladıklarını söylediler, o yüzden kapıma gelmelerini bekliyordum, sonra..." Annesi yine hıçkırıklara boğuldu.

Nick, kendini hasta gibi hissederek iki büklüm oldu. "Seni korkutmak istememiştim anne."

"Tamam canım. Sorun değil. Sen güvendesin ya, başka hiçbir şeyin önemi yok. Neredesin şimdi?"

Başını kaldırıp "Ben sana söylemiştim" gibisinden bakan Kyrian'a göz attı. "Bay Hunter'ın evindeyim şu anda. Okul iptal edildiği için, sabah Bubba'nın dükkanında yardıma gittim. Çifte mesai ödeyeceğini söylemişti."

"Ama güvendesin değil mi?"

"Evet, güvendeyim."

"Oh, Tanrı'ya şükür."

Kyrian telefonu Nick'in elinden aldı. "Bayan Gautier? Ben Kyrian. Eğer sizin için de uygunsa Nick'e bir şeyler yedirdikten sonra, saat yedi gibi eve göndereceğim." Bir süre telefonu dinledi.

"Evet efendim. Ona kesinlikle çok iyi bakarım ve başına bir şey gelmesine izin vermem. Söz veriyorum." Sonra telefonu kapattı.

Nick, adama soran gözlerle baktı. "Annem senden daha genç olduğu halde, ona niye efendim diyorsun?"

"Saygının ifadesidir."

Nick bunu anlayamıyordu ama yine de adama karşı minnet hissetti. "Anneme hak ettiği saygıyı çok az insan gösterir. O yüzden gerçekten teşekkür ederim."

Kyrian telefonu cebine soktu. "İnsanları görünüşleriyle, konuşmalarıyla ya da kıyafetleriyle yargılamamam gerektiğini çok uzun zamanlar önce öğrendim. Bir evin dışarıdan güzel ve pırıl pırıl görünmesi, içindekilerin çürük olmadığı anlamına gelmez. Annen iyi kalpli, iyi bir kadın ve onun için en iyisini isteyecek kadar olgun olmana çok seviniyorum."

Nick, adama saygıyla bakıyordu. "Biliyor musun? Sanırım senin için çalışabilirim."

Kyrian dudaklarını aralamadan gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi sana biraz çevreyi dolaştırmamı ister misin?"

Nick, Kyrian'ın arada sırada böyle resmi bir tarzda konuşmasından hoşlanıyordu. Üstelik zaman zaman Nick'in bir türlü nereden kaynaklandığını anlayamadığı aksanıyla, oldukça eski kelimeler kullandığı da oluyordu. "Memnuniyetle."

Kyrian, Nick'in kötü asalet taklidini duymamış gibi gözlerini ovaladı. "Buradaki işlerin çok hafif olacak. Yorucu bir iş yapmayacaksın, kolun iyileşene kadar seni zorlayan bir şey olursa sakın yapmaya yeltenme. Şu anda fizik terapine zarar vermek, olmasını istediğimiz en son şey."

Nick onu merdiven sahanlığına kadar takip etti. "İyi de bütün bunları benim için neden yapıyorsun? O gece ne yaptığımı biliyorsun, yine de beni evine almaktan çekinmiyorsun. Bir şey çalmamdan korkmuyor musun?"

Kyrian, sahanlıkta Nick'e dönüp sert bir şekilde baktı. "Benden, yerine yenisini koyamayacağım hiçbir şey çalamaz-

sın. Eşyaların benim için anlamı yoktur." Bir adım atarak Nick'in önüne geldi.

"Sana neden yardım ettiğime gelirsek... Sana inanıyorum Nick. Bana bir zamanlar tanıdığım bir çocuğu hatırlatıyorsun. Kimsenin karşında duramayacağı kadar dik başlı bir çocuktu. Kimseyi dinlemezdi ve hayata meydan okur, bütün dünyaya ne kadar güçlü ve sert olduğunu göstermek isterdi. Sözüm ona kimseye ihtiyacı yoktu, kimse onun için bir şey yapamazdı. Her şeyi kendisi öğrenmeliydi... Hem de en zor yoldan."

"Sonra o çocuğa ne oldu?"

"Babasının isteklerine asice karşı gelerek orduya katıldı ve orada hayatını değiştiren adamla tanıştı. Adam, kendince sebeplerden dolayı sabırlıydı. Ve o kendini beğenmiş büyük burunlu çocuğu, tavırları nedeniyle öldürse yeri vardı ama çocuktaki potansiyeli gördü. O adam çocuğun hayatını değiştirdi ve ben de senin nezdinde borcumu ödemek istiyorum."

Nick'in söylenenleri iyice anlaması için birkaç saniye geçti. "Çocuk sen miydin?"

Kyrian başını eğdi.

"Peki, hayatını değiştiren adama ne oldu?"

Kyrian tırabzana dayadığı elindeki yüzüğe baktı. "Adamın adı Julian'dı."

Nick bu ismi duyunca şaşırdı. "Julian kız ismi değil mi?"

Kyrian'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnan bana Nick, o adam savaşta görebileceğin en sert adamdı. Hiç

bir dövüşte yenilmezdi. Asla. Jackie Chan ve Chuck Norris, onun yanında poster çocuğu gibi kalırdı."

"Hmm... Beni kurtardığındaki gibi dövüşmeyi ondan mı öğrendin?"

"Evet."

Nick, hakkını vermek zorundaydı. Kyrian, kesinlikle kendi başının çaresine bakabilirdi ve bu halinden memnun görünüyordu. "Bana da birazını öğretebilir misin?"

"Kolun iyileştiğinde. Şimdilik, annene seni fazla yormayacağıma söz verdim."

Nick isyan etti. "İyi ama..."

"Aması maması yok. Bugün sadece çevreyi tanıyacaksın. Evi iyice tanımanı istiyorum. Rosa, doğrudan senden sorumlu. O ne derse yapmak zorundasın. Ben daha çok geceleri çalıştığım için, buraya geldiğinde genellikle seninle Rosa ilgilenecek." Sonra arkasını dönüp merdivenlerden inmeye devam etti.

Nick merdivenleri hızla indi. "Peki, senin için kaç kişi çalışıyor?"

"Sadece Rosa ve korumamız George... Bir de şimdi sen varsın."

"Ya Bay Poitiers?"

"O bir arkadaş. Zaman zaman bana iyilik yapan bir sürü arkadaşım var."

Nick bunu saygıyla karşıladı. "Kral olmak güzel bir şey olmalı."

Kyrian, saklamaya çalışsa da küçük bir hüzün ifadesi Nick'in gözünden kaçmadı. "Gel, önce sana ofisini gezdireyim, olmaz mı?"

Bunu duyan Nick donakaldı. "Benim bir ofisim mi var?"

"Evet." Kyrian çocuğu mutfaktan geçirip bir odaya götürdü. Oda, Nick'in oturduğu daireden bile büyüktü. Bütün duvarlarda, kitapla dolu raflar sıralanmıştı. Ve üzerlerinde bilgisayar bulunan iki çalışma masasını, gerçekten çok güzel görünen siyah deriden ofis sandalyeleri tamamlıyordu. Çok etkileyiciydi. "Rosa büyük masayı kullanacak. Bu seninki."

Nick bir yandan ağzını toparlamaya çalışırken, masanın üzerinde elini gezdirdi. Pahalı kiraz ağacından yapılmış masa antikaydı ve çok güzeldi. Ama masanın üzerindeki dev ekran monitörü görünce, sırıtmadan edemedi.

"Kendi bilgisayarım mı olacak?"

"Evet. Ve ihtiyacın olduğunda ödevlerini de yapabilirsin. Sürekli internete bağlı olduğu için..."

Nick'in gözleri daha da büyüdü. "İnternete sürekli bağlı mı?"

"Evet. Senden birtakım bilgileri toplamanı ya da benim için sipariş vermeni isteyeceğim zamanlar olacak."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Nick ne söyleyeceğini bilemiyordu. Böylesini hayal bile edemezdi. Kyrian ona iş önerdiğinde, aklına köpek gezdirmek, tuvalet temizlemek ya da buna benzer pis işler gelmişti.

Kendine ait bir masası ve bilgisayarı olacağını en çılgın rüyalarında bile göremezdi.

Rosa sırt çantasını çoktan masanın yanına koymuştu. Çantasını da görünce, kendini masa başı iş sahibi olan yetişkinler gibi hissetti.

Her şeyden öte, kendini çok saygın hissediyordu.

Başını kaldırarak Kyrian'ın gözlerine baktı. "Peki, kaç para kazanacağım?"

"Sadece okuldan sonra çalışacağın için, haftada binle başlarız."

Nick rakamı duyunca boğuluyordu. Bin ne? Lira? Yen? Ruble? "Efendim?"

"Tabii bu brüt maaş. Bir de performans ikramiyeleri var, böylece daha fazla para biriktirebilirsin. Sıkı çalışmanın ödüllendirilmesi gerektiğine inanırım ve..."

Nick onu susturmak için elini kaldırdı. "Bir dakika! Duyduklarımdan emin olabilmem için biraz geri saralım. Haftada bin mi?"

"Evet."

"Haftada bin Amerikan doları mı yani?"

"Evet."

"Monopoly parası falan değil yani?"

Kyrian şaşırmış gibi ona baktı. "Hayır Nick. Gerçek, nakit para ve kendi kredi kartına da sahip olacaksın."

Nick buna inanamıyordu. Duyduğu rakam nedeniyle hala hareket edemez haldeydi, diğerlerini önemsemiyordu bile. "Ve

bunun karşılığında, yasal olmayan ya da sapıkça bir şey yapmak zorunda değilim, öyle mi?"

"Sadece konuşurken ses tonuna dikkat et, özellikle de Rosa ile konuşurken."

Eh, tamam! Bunu yapabilirdi. Yalnız bir şeyi merak ediyordu... "Rosa tam zamanlı çalışıyorsa ona ne kadar ödüyorsun?"

Kyrian güldü. "Sana ödediğimden çok daha fazlasını... Ama senin çokbilmişliğine katlanması için az bile kalır. Şimdi, eğer bu işi elinde tutmak istiyorsan, ona saygılı davranmak zorundasın, anlaşıldı mı?"

"Merak etme. Kadınlara bilmişlik taslamam." Ama bu kural, kendisini itip kakan erkekler için geçerli değildi. Yine de Nick'in aklını kurcalayan önemli bir mesele daha vardı. "Şey, hastane masrafları için ne kadar kesinti yapacaksın?"

"Notlarını yüksek tut, insanlara nasıl davrandığına dikkat et ve altı ay boyunca işe zamanında gel, böylece ödeşelim."

Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa muhtemelen gerçek olamazdı. Yaşı her ne kadar küçük olsa da daha dün doğmamıştı. "Bunu bilemiyorum. Annem, insanlardan yardım kabul etmememiz gerektiğini söyler hep. Bir şekilde ödemek isteriz, ödeşmek değil."

"Nick..." Kyrian'ın sesi gergindi. "Etrafına bak. Bütün bunları kaybetsem bile hiç özlemem. Sen yanlış yönde gidiyordun ve bir şekilde, doğru dönüşü yaptın. Bunu yapmanı senden kimse istemedi. Tamamen kendi kararındı. Benim amacım, seni doğru yolda tutmak. Ve çaresiz insanların nasıl

çaresizce çırpındığını, nelere bulaştığını çok iyi bilirim, o yüzden bu iş sayesinde, özendiklerinin bir kısmını elemiş olacağız. Sen iyi bir çocuksun ve eminim ki hayat sana fazla bir şey vermemiş, o yüzden artık bir fırsatı hak ediyorsun."

Söylenenler doğruydu. Hayat onu ve annesini doğduğu andan itibaren yeterince dövmüştü. "Evet ama bu para, temel olarak hiçbir şey yapmayacak bir çocuğa ödemek için çok fazla."

"Hiçbir şey yapmayacak değilsin. İşimi yapabilmem için ihtiyaç duyduğum hayati destek ekibimin bir parçası olacaksın. Derslerine sıkı sarılıp yüksek notlar alırsan, büyüdüğünde de benimle çalışabileceğinden bahsetmiyorum bile."

Nick hala kuşkularını yenememişti. "Ve bunun karşılığında, soyunup striptiz yapmam gerekmiyor, değil mi?"

"Ah Tanrım! Tabii ki hayır! Lütfen kıyafetlerini üzerinde tut. Ne ben ne de Rosa, gözlerimizden olmak isteriz. Bu arada arkada bir havuzumuz var, istediğin zaman rahatça kullanabilirsin. Yine de yüzerken mayo giymeni tavsiye ederim. Komşularımdan şikayet duymak ya da George'un istifa etmesi, isteyeceğim en son şey olur." Kyrian, Nick'in masasındaki küçük bir kutuyu alarak ona uzattı. "Bu arada, bu senin."

"Nedir bu?"

"Sana ihtiyaç duyduğumda ulaşabilmem için cep telefonu."

Nick inanamıyordu. "Yok artık, daha neler?"

"İşin güzelliklerinden biri. Ama konuşma dakikalarını ya da SMS'lerini boşa harcama. On bin dolarlık faturayla karşı-

ma gelirsen, o faturayı sana yuttururum." Kyrian cep telefonunu düğmesinden açıp ona verdi. "Hat açık ve numaran da kartın üzerinde yazıyor. Numarayı annene de vermeyi unutma. Kendi numaramı 2 tuşuna kaydettim, beni doğrudan arayabileceksin. Yapman gereken tek şey, basılı tutmak."

Nick, bu cömertlik karşısında şaşkına dönmüştü. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Bu süper bir şey! Teşekkürler."

"Bir şey değil." Kyrian'ın telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekranından kimin aradığına baktı, sonra cevap verdi.

"Hayır, uyanalı biraz oldu. Neden?" Dinlerken kaşlarını çattı.

Nick kendi telefonunu karıştırıyordu. Of, bu alet gerçekten süperdi.

"Başka saldırılar da oldu ne demek?"

Konuşulanlar Nick'in dikkatini çekti. Kyrian, zombi meselesiyle ilgili mi konuşuyordu?

"Evet. Hemen çıkmaya çalışır, etrafı kolaçan ederim. Yalnız, bunu söylemekten çekiniyorum ama bu işler bizi aşıyor." Telefonu kapatmadan önce birkaç dakika daha karşısındakini dinledi.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu Nick.

Kyrian, Nick'in sorusuna cevap vermeden başka bir şey sordu. "Okulda, elinde baltayla futbol oyuncularını parçalamak isteyebilecek biri var mı?"

Bu adam hiç mi okula gitmemişti? "Oyuncusuna göre değişir. Neden?"

"İki saldırı daha olmuş."

Nick donakaldı.

"İki saldırıda da kurbanlar, futbol takımının oyuncularıymış. Takımda kaç oyuncu var?"

Nick durup düşünmek zorunda kaldı. "Artık futbol oynamadığım için tam olarak bilemiyorum. Herhalde toplamda elli falandır, KT ve BT dahil."

"KT ve BT mi?"

Nick, Kyrian'ın, neden bahsettiğini anlamamasına çok şaşırdı.

"Küçükler Takımı ve Büyükler Takımı."

"Ah... Sen niye artık oynamıyorsun?"

Nick, neden olduğu aklına gelince, bunu düşünmekten hoşlanmadığı için omuz silkti. Aslında gerçekten iyi futbol oynuyordu ama bu bile onu kurtaramamıştı. "Stone ayakkabılarımla dalga geçtiği için takımda kavgaya neden oldum ve daha birinci haftasında kovuldum. Henüz farkına varmadıysan söyleyeyim, pek sosyal biri sayılmam."

Kyrian güldü. "Fark ettim. Bak, benim birkaç telefon görüşmesi daha yapmam gerekiyor. Sen aşağıda dolaşmaya devam et ve etrafı tanımaya çalış. Kendini fazla yorma. Bir şey yemek ya da içmek istersen, mutfakta her şey var. Kendini evinde gibi hisset."

Nick, yeni telefonundan Madaug'u aramadan önce Kyrian'ın gitmesini bekledi.

Çocuğun telefonu hala cevap vermiyordu.

Aklına kötü şeyler gelince derin bir iç çekti. Kyrian'ın söyledikleri doğruysa futbol takımı muhtemelen dörtte bire inmişti.

Bu yıl eyalet şampiyonası bize haram!

Olup bitenler düşünüldüğünde aptalca bir endişeydi ama aklına ilk gelen bu olmuştu.

Asıl, bütün bunları neyin başlattığını anlayamıyordu. Evet, okulun zorbaları bazı insanların üzerine çok giderlerdi ve şimdi zombiye dönüştüklerine göre her şey daha da kötüye gitmişti. Artık önlerine kim çıkarsa üzerine gidiyorlardı demek.

Onları nasıl durdurabilirlerdi?

Üstünkörü bilgilerden sıkılmış bir halde mutfağa gitti. Rosa inanılmaz güzel kokan bir şeyler pişiriyordu.

Kadın, kesme tahtası üzerinde karides ve soğan doğrarken, Nick dudaklarını yalayarak kabın içindekileri inceledi. "Ne pişiriyorsun?"

"Bamya çorbası."

Nick hayatı boyunca yediği yemeğe bir kez daha göz attı ama Rosa'nın hazırladığı bamya çorbasının, annesinin pişirdiğiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Harika... Demek zengin insanların bamya çorbası böyle görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"İçinde başka yemeğin artıkları yok ve gerçek et kullanıyorsun, jambon parçaları ya da yolda arabaların ezdiği bir hayvanın etini değil."

Rosa kahkaha attı. "Arabaların ezdiği hayvanları hiç yemediğinden eminim."

Nick bunu tartışmayacaktı. Annesi de hiçbir zaman kabul etmezdi ama bazen eve getirdiği et... Yani bazen annesinin, o etleri yoldan kazıdığından şüphelenirdi. Hatta belki arabaların tekerleklerinden bile kazınmış olabilirlerdi.

Rosa, Nick'e bir kaşık uzattı. "Şey, tadına bakmaktan çekinme."

"Sahi mi? Teşekkürler." Nick, kaşığını tencereye daldırıp ağzına götürmeden önce biraz soğumasını bekledi. Mmmhhh, koktuğundan çok daha güzel bir tadı vardı. Midesi öyle bir gürültüyle guruldadı ki bir an içinden bir canavar fırlayacak sandı.

Rosa dönüp ona baktı.

"Özür dilerim. Öğle yemeği yemedim." Bubba, öğle yemeği için kasadan para almasına izin vermemişti. Okuldaki öğle yemekleri daha önceden ödendiği ve başka bir yerde yemek yiyecek parası olmadığı için, sabahtan beri bir şey yiyememişti.

Rosa'nın ağzı açık kaldı. "Niye aç olduğunu söylemedin ki?" Nick'i iki taburenin olduğu tezgah masaya götürdü. "Sen otur, ben sana bir sandviç hazırlayayım."

"Akşam yemeğini bekleyebilirim. Buna alışkınım."

"Bu evde kimse aç dolaşmaz oğlum. Ben sandviçini hazırlarken sen otur."

Bütün bunlar, Nick'i iyice korkutmaya başlamıştı. Bugüne kadar kimse ona böyle iyi davranmamıştı. Alacakaranlık bölgesine falan mı düşmüştü yoksa?

Öleceğim. Lanetli kaderinin bir işareti olmalıydı bu. *Evet, eti çürüyen, insan yiyen, kızlarla-çıkamayacak-kadar-berbat bir canavara dönüşeceğim.* Tıpkı filmlerde gördüğü gibi, bütün organları, özellikle en önemli olanları çürüyüp düşecekti...

Ve bütün bunlar, yaşlı bir çiftin, arkadaşlarından kaçabilmesine yardım ettiği için başına gelmişti.

Aptallaşma.

Ama aptallıkla hiç ilgisi yoktu. Aksine, gerçeğin ta kendisiydi. Bu dünyada bir şeyler yanlıştı. Sanki bütün dünya yön değiştirmişti ve hiçbir şey, olması gerektiği gibi gitmiyordu.

Nick lanetlendiğinden emindi. Lamı cimi yoktu. Ölecekti.

Ve bunu düşündüğü anda arka kapıyı bir şeyin tırmaladığını duydu. Hafif bir hırlamaya rağmen, oldukça büyük bir şey kapıyı sarsıyordu. Vahşi ve gırtlaktan gelen bu sesler, avının peşindeki av köpeklerininkini andırıyordu. Rottweiler ya da ona benzer bir şey olmalıydı.

Rosa'nın da kapıya bakakaldığını gören Nick kaşlarını çattı. "Kyrian'ın köpekleri ne cins?"

Kadın başını iki yana salladı. "Köpek yok."

"O zaman bu..." Nick daha sözlerini bitiremeden kapı ardına kadar açıldı ve takım arkadaşlarından ikisi, koşarak üzerine atıldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 7

Nick uzun zamandır yapmadığı bir manevrayla sola bir adım atarak keskin bir dönüş gerçekleştirdi ve onları atlatıp duvara çarpmalarına neden oldu. Sonra Rosa'nın kolundan tutup kadını güvenli bir köşeye çekerek, etrafında silah olarak kullanabileceği bir şeyler arandı.

Daha hareket edemeden, Rosa sağ eline satırı almıştı bile. Diğer eline de büyük bir bıçak aldığını görünce, Nick'in çenesi neredeyse düşüyordu. Kadın, profesyonel dövüşçüler gibi içeri dalanların karşısına dikildi.

Nick'in ödü patlamıştı. "Rosa?"

"Geride kal Nick. Ben sadece kahyalık yapmadım ve bize saldırmak üzere eve dalan bu itler, mezbahadaki domuzlar gibi yerde kıvranarak ölmeyi hak ediyor."

Zombiler saldırıya geçti.

Rosa satırı savurduğunda, ilkinin kolunu yaraladı. Ama pek işe yaramadı. Zombi kadını kenara itip Nick'in üzerine yürüdü. Neyse ki Nick, ocağın üzerindeki uzun saplı tencereyi kapmıştı.

Akşam yemeği de buraya kadarmış...

Dumanı tüten yemeği, zombi futbolcunun suratına boca etti. Bu kez zombi, çığlık atarak geriye sendelemişti. Nick boşalan tencereyle ona tekrar vurup diğeriyle boğuşan Rosa'ya yardıma gitti. Daha yanlarına bile gidemeden, arkasından bir şey onu yakaladı. Bir numaralı zombi, Nick'i çelik gibi kıskaca almıştı.

Yaralı kolu feci bir şekilde sızladığında, Nick hırladı. "Bunu yapmış olamazsın!" Zombiye kafasının arkasıyla geçirdikten sonra serbest kaldı.

Bir anda mutfağı yarıp geçen parlak bir ışık, gözlerini neredeyse kör ediyordu.

Zombiler acı içinde haykırırken, Nick ellerini gözlerine siper etti. Ellerini iyice indirdiğinde sonunda görmeye başladı ama gördüklerinin şokuyla gerilemek zorunda kaldı.

Zombiler gitmişti ve onların yerine, hayatında gördüğü en uzun boylu adam gelmişti.

Adamın iriliğini fark edince, şaşkınlıktan iyice donakaldı.

"Sen iyi misin Rosa?" diye sordu adam, kusursuz bir İspanyolcayla.

"*Sí* Acheron. Gracias."

Acheron'un arkasındaki kapı, kimse dokunmadığı halde gürültüyle çarparak kapandı. Adam yırtıcı hayvanlara özgü

adımlarla Nick'e doğru yürüdü. Uzun siyah saçlarına yeşil renkli meç atmıştı ve mat camlı güneş gözlüğü taktığı için, Nick onun gözlerini göremiyordu. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve tişörtünün üzerinde karanlıkta parlayan cinsten bir vampir kafatası resmi vardı. Bir omzundan siyah bir sırt çantası sarkıyordu, onun da üzerine anarşi sembolü işlenmişti.

"Tanıştığımıza sevindim Nick."

Acheron'un tuhaf aksanını duyduğunda Nick gerildi. Böylesi ahenkli bir aksanı hayatı boyunca duymamıştı. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Ben birçok şeyi bilirim."

Tabii tabii... Ama adamın söylediği şey, bir anda tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Bu adam yoksa peşine takılıp onu mu izlemişti?

Nick odada etrafına bakındı. Saldırganlardan hiçbir iz yoktu. "Futbolculara ne oldu?"

"İblisim onları yedi." Acheron bunu öylesine ruhsuz söylemişti ki Nick az daha ona inanacaktı.

"Hah, şimdi anladım." Nick işi şakaya vurarak abartılı bir şekilde başını salladı. "Ve sanırım Kötü Kalpli Koca Kurt da hemen arkanda işi bitirmek için bekliyor? Yoksa korkmam gereken Kurabiye Adam mı?"

Acheron ona çarpık çarpık sırıttı. "Kyrian haklıymış, gerçekten de sivri dillisin." Bir şey söylemeye hazırlanırken, Rosa'ya bir göz attı. "Aleck." Cep telefonunu cebinden çıkardı. Koca ellerinde fazlasıyla küçük görünen telefonla birini aradı.

Nick kaşlarını çatarak, sanki tuhaf hiçbir şey olmamış gibi lavaboda kanlı satırıyla bıçağını yıkamaya başlayan Rosa'ya baktı. Niye şu anda gözünün önüne *Addams Ailesi* geliyordu?

Nasıl bir deli evine düşmüştü böyle?

"Az önce olanları tuhaf bulan bir tek ben miyim? Siz ikiniz... Sanki... Sanki her şey normalmiş gibi davranıyorsunuz. Demek istediğim... Her gününüz böyle olamaz."

Acheron güldü. "Hangi semtte yaşadığına bağlı..." Telefonla konuşmaya ara vermişti. "Hey Kyrian, şu duşunu bitir de aşağıya gel artık. Rosa ve senin çocuk, evini basan zombilerle dövüştü. Bilgin olsun diye söylüyorum." Demek Kyrian, aşağıdaki gürültüyü duşta olduğu için duymamıştı, dolayısıyla da neler olup bittiğini görme ihtiyacı olmamıştı.

Acheron telefonunu kapatırken Rosa'ya doğru yürüdü ve kadına İspanyolca bir şeyler fısıldadı. Nick İspanyolca bilmiyordu, o yüzden adamın söylediklerini nasıl anlayabildiğini kestiremiyordu ama sonuçta anlıyordu işte. "Olan her şeyi unut. Yemek kazara yere döküldü ve onun dışında başka bir şey olmadı. Saldırı olmadı. Diğer günlerden farkı yok."

Adam, Nick'e baktı ama bu yabancının kendisine yapabileceklerinden duyduğu dehşetle oğlanın gerilediğini gördü. Acheron elini havaya kaldırdığında, Nick evin ön tarafına doğru fırladı.

Buradan çık. Hemen şimdi! Bunu söyleyen, kafasının içindeki şeytani sesti ama Nick hiç sorgulamadı. Deli gibi koşuyordu.

Tam merdiven sahanlığına dönüyordu ki Acheron bir anda önünde beliriverince kayarak durdu. Yalnızca, bu kez Nick'in gördüğü genç bir Acheron değildi.

Gördüğü...

Uzun dişleri, alacalı mavi cildi, siyah dudakları ve boynuzları olan bir yaratıktı. Görüntü, geldiği gibi kayboldu. Şimdi Nick'e, çılgın bir halüsinasyon görmüş gibi geliyordu.

Bamya çorbasına bir şey mi katmışlardı?

Doğaüstü bir şeydi.

Öyle şeylere inanmam ben. İyi de gördüğü şeyi neye yoracaktı? Normal bir şey olmadığı kesindi. Kimyasallardan etkilenerek bio-silah haline gelmiş zombilerden çok daha farklıydı... Acheron'un bir anda önünde belirivermesinin hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı. Kimse dokunmadığı halde kendi kendine kapanan kapıyı da unutmamıştı.

Bu imkansızdı.

Kesinlikle imkansızdı.

Neye inanacağını şaşıran Nick yutkundu.

"Sen nesin?"

Acheron kaşlarını çattı. "Kafam karıştı. Sen olan biteni hatırlıyorsun." Bu aslında bir soru değil, kendince yaptığı bir saptamaydı... Sanki Acheron, kafasının içine girerek sorunun cevabını kendisi almıştı.

"Tabii ki. Şaka mı bu? Zombi katilleri ve psikopat mutfak çalışanlarını unutmak sanki çok kolaymış gibi... Bu ucube gösterisi de ne böyle?"

Acheron şeytani bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yok Nick. Ama ben asıl, zombilerin neden senin peşinde olduğunu merak ediyorum?"

"Yanılıyorsun dostum. Asıl merak edilmesi gereken, neden boynuzların ve siyah dudakların olduğu?"

Acheron'un gülümsemesi yüzünden silindi.

"Ne?"

"Önümde bir anda belirdiğinde seni gördüm. Boynuzların vardı ve tenin mavi renkliydi. Sen nesin böyle?"

Acheron, soruya kendi sorularından biriyle cevap verdi. "Sen şu kafa yapan otlardan falan mı yedin? Kristal, ölüm demektir ve kimyasallar seni doğrudan öbür dünyaya götürür çocuk. Kalan son üç beyin hücreni de yok etmek istemiyorsan, uyuşturuculardan uzak durman gerekir."

Hah, bir bu eksikti! "Ben gayet iyiyim ama sen... Sen insan falan değilsin. İnsan olmadığını biliyorum."

Acheron'un o rahatsız edici sırıtışı dudaklarına geri döndü. "Çok azımız gerçekten insandır."

"Ha ha! Seni gördüm dostum. Geldiğinde zombilere ne yaptığını ve Rosa'nın zihnini nasıl... İnsan olmadığını çok iyi biliyorum. Bildiğim için beni öldürecek misin?"

Acheron, seçenekleri değerlendirirken bir an sustu. Nick Gautier, belli ki göründüğünden biraz daha fazlasıydı. Nick henüz on dört yaşındaydı ve tıpkı Rosa'ya yaptığı gibi onun da zihnini kolayca silebilmesi gerekiyordu. Aslında Acheron bu gücünü kullanmayı pek sevmezdi. Kural gereği, nadiren

kullanması gerekirdi. Çünkü bazı durumlarda, kullanılması gerçekten gerekli olurdu.

Mutfakta saldıran katil zombiler de bu durumlardan biriydi.

Gerçi zamanında Yaşlılar'dan biri, Acheron'un zihin silme gücünü engelleme yeteneğini geliştirmeyi başarmıştı. Ama bu bile, en güçlü zihinlerin bu gücün karşısında durmasına fayda etmemişti.

Üzerinde biraz daha düşündüğünde, aslında hiçbir ölümlü insan, onun güçlerine hiçbir zaman karşı koyamamıştı. Sadece birkaç iblis, onun güçlerine karşı koyabilir ya da onunla savaşabilirdi.

Oysa Nick bir şekilde, kısacık bir an için bile olsa, onun gerçek tanrı bedenini görebilmişti.

Bunu nasıl yapmıştı?

Öldür gitsin.

Evet, çocuğu öldürmek en mantıklısıydı. Ama Kyrian, çocuğa bir şekilde gönlünü kaptırmıştı, kim bilir kafasında neler vardı. Acheron gözlerini yumarak, geleceği görmeye çalıştı – Nick'i öldürürse neler olacağını görmek istiyordu.

Ama gelecekte bir şey yoktu.

Anlam veremediği bir boşluktan başka bir şey göremiyordu.

Lanet olsun...

Daha iki hafta önce Nick yaralandığında, çocuğun hayatını, doğduğu andan sonuna kadar gayet net görebilmişti. Şimdiyse gelecekten Nick'e dair tek bir görüntü bile alamıyordu.

Bu hiç iyi değil.

Çünkü bu tek bir anlama gelebilirdi – bu çocuk, Acheron'un hayatını bir şekilde etkileyecekti ve Nick'in gelecekteki tercihlerini etkileyememesi için, Kader onun geleceği görmesini engelliyordu.

Bundan nefret ediyorum. Bütün bunlar, yanına kimseleri yaklaştırmamaya çalışmasından kaynaklanıyordu. İş birliği yaptığı iblislerden başka, tek bir gerçek arkadaşının olmaması yüzündendi.

Önünde duran bu küçük haylaz, onun geleceğini altüst edecekti ve bunun artık kaderi olduğundan emindi. O yüzden çocuğa karşı güçlerini kullanamamasına şaşırmamalıydı.

Acheron iç çekerek gözlerini açtı. Kaderiyle savaşmasına gerek yoktu. Yüzyıllar boyunca, bunun ne kadar boşuna olduğunu çok iyi öğrenmişti. *Kaçınılmazı benimseyip kendimi tanıtsam daha iyi olur.* Çünkü ne zaman biri Acheron'un geleceğini değiştirmeye çalışsa her şey çok daha kötüye giderdi.

"Benim adım Acheron Parthenopaeus."

Nick güldü. "Hay Allah, ben de kendi adımın iğrenç olduğunu düşünürdüm. Ailen senden çok nefret etmiş olmalı."

Ah, bir bilseydi…

"Bana Ash diyebilirsin. Söylemesi daha kolay, dolayısıyla zamandan tasarruf sağlar."

Nick, sağlam elini ona uzattı. "Nick Gautier. Peki, sen nesin?"

"Hayatında edinebileceğin en iyi arkadaşın ya da son düşmanın olabilir."

Nick arkasından gelen sesi duyunca başını kaldırdığında, Kyrian'ın merdivenlerden indiğini gördü. "Haa, şimdi anladım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Diyorsun ki eğer onu arkadaşça gıdıklarsam beni öldürür. Ha, ha, ha."

Kyrian gözlerini devirdi.

Acheron uzun uzun iç geçirdi. "Artık söyleyecek söz bulamıyorum Komutan. Bu çocuğun sana iyilik değil, bela getireceğini söylemiştim. Görüyorum ki çok haklıymışım."

Nick, adama yaklaşarak alçak sesle konuştu, "Kyrian senin şey olduğunu biliyor mu? Yani ne kadar kafadan çatlak olduğunu?"

"Gayet iyi bilir. Rosa pek bilmez. O yüzden ortalıkta pek konuşmasak iyi olur."

"Anlaşıldı."

Kyrian, Acheron'un yanında durdu. "Sanıyorum ki Nick olmayacak bir şey gördü, değil mi?"

"Olmayacak bir şey değildi," dedi Nick. "Tabii bir bilgisayar oyununda olsaydık."

Acheron başını iki yana salladı. "Aslında gördüğü karşısında gayet iyi idare etti."

Nick suratını astı. "Ash ödümün koptuğunu ve kızlar gibi kaçtığımı atlıyor. Kahya kadının sokak serserileri kadar iyi bıçak kullanabildiğini ve hiç çekinmeden insanlara saplayabildiğini biliyor muydun?"

"Vay be, konuyu iyi bağladı," dedi Acheron, Kyrian'a.

Kyrian güldü. "Biliyordum Nick. Rosa'nın bıçak kullanma yeteneğini çok iyi biliyorum. Onu bu yüzden işe aldım zaten. Ve senin yerinde olsam, bir şey söylemeden önce onun yeteneklerini hatırlardım."

"Merak etme. Bir şey söyleme isteğim... Etkili bir şekilde bastırıldı." Nick, son birkaç dakikada yaşadıklarını hazmetmeye çalışırken elini cebine soktu. "Demek Ninja gibi yetenekleri olan psikopat bir kahyan var. Peki, Acheron neyin oluyor?"

Bunu söylediğinde, iki adamın arasında rahatsız edici bir sessizlik oldu. Öylesine koyu bir sessizlikti ki resmen etraflarını sararak kendini fazlasıyla hissettirmişti. "Aaaa," dedi Nick, adamların neden bir açıklama yapamadıklarını anlayarak. Eskilerin söylediği gibi, zıtlıklar birbirini çekerdi. "Siz ikiniz özel arkadaşlarsınız."

Kyrian kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Acheron sinirli sinirli Kyrian'a baktı. "Bizim beraber olduğumuzu düşünüyor."

Kyrian, Acheron'dan bir adım uzaklaştı. "Yo. Yo. Yo. Kesinlikle öyle bir şey değil. Yani Acheron çok çekici bir erkek, yani aslında onu çekici bulduğumdan falan değil ama erkekler gerçekten benim tipim değil."

Nick bir ona bir ötekine bakıyordu. Yüzeysel olarak bakıldığında, bu iki adamın, sert tipler olmak dışında hiçbir ortak yanları yok gibi görünüyordu. "O zaman nasıl tanıştınız? Çünkü tuhaf bir zenginlik anlayışın olması dışında sen

gayet normal görünüyorsun ama Ash... Tamamen başka bir vaka."

Acheron bir kaşını kaldırarak baktı. "Yani senin hiç tuhaf arkadaşların yok mu?"

"Şey, senin gibisine rastlamadım. Benimkiler sadece pipetle jöle yemeye çalışıyorlar ya da tadım stantlarındaki yemekleri tükettikleri için marketten dışarı atılıyorlar. Senin tuhaflıklarının yanına bile yaklaşamazlar."

Acheron başını salladı. "Katılmıyorum. Ben senin arkadaşların gibi ne kendimi Ördek İdrarı Kolonyası'na buluyorum ne de bataklıkta kurtadam avına çıkıyorum."

"Tamam, anladık. Ama Bubba ve Mark, Bilmediğim Diyarlar'da dolaşıyorsa ne olmuş? Sonuçta insanların zihnini silmek ya da dokunmadan kapıları kapatmak gibi tüyler ürperten şeyler yapmıyorlar."

"Kapıyı rüzgarın kapatmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Acheron.

"Aynı rüzgar seni de evin bir tarafından öbür tarafına, tam önüme uçurmuş olmasın?"

"Olabilir. Kasırga diye bir şey var. Burası New Orleans. Olur öyle şeyler."

Nick, Acheron'a dalga geçerek baktı. "Alınma ama Dorothy'ye benzer yanım var mı? Üstelik evin uçup bir kadının çizgili çoraplarına konduğunu falan da görmedim. Ama bütün bunlara inanıyorsan, sana nehir kenarındaki tepede duran evimi satabilirim. Bu arada, Bubba ve Mark'ı nereden tanıyorsun?"

Ash sesini çıkarmadı.

Kyrian'ın ifadesiz yüzünden, ne düşündüğü belli olmuyordu.

"Ne?" diye üsteledi Nick.

Ash, cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Bazen canım sıkılır. Bendeki sonsuz güç… New Orleans'ın yerel çatlakları... Bazen birileriyle gerçekten dalga geçmek istersin ve Mark, maalesef bunun için çok kolay bir hedeftir. Bir şeyleri görmek için can atıyor, sonra yolu üzerinde iyi kotarılmış bir gölge oyunu ortaya çıktığında mutlu oluyor, ben de çok eğleniyorum."

"Dostum, çok acımasızsın." Ama Nick, onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. "Peki ya zombiler? Onlar da mı senin eserin?"

"Hayır. O konuda ben de senin kadar cahilim. Aslına bakarsan, buraya seni uyarmak için gelmiştim" diyen Acheron, Kyrian'a döndü, "yani zombilerle ilgili. İnanmayacaksınız belki, kaç tanesinin virüsü kaptığını bilemiyorum. Ama öyle görünüyor ki çok sayıda ergene bulaşmış ve Nick'in okulu, zombilerin çıkış noktası olmalı. Yani her şey orada başlıyor."

Kyrian da Nick kadar şaşırmış görünüyordu. "Güçlerine rağmen nasıl bilemezsin?"

"İnanması zor ama benim bile çözemeyeceğim şeyler var. Bu da onlardan biri işte! Bir şey beni engelliyor – muhtemelen zombileri yaratan aynı varlık yapıyor bunu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama zombileri yaratan Bokor'un okul çalışanlarını ve inek öğrencileri hedef aldığı kesin gibi."

Nick doğruldu. "İnek derken, niye ikiniz de bana bakıyorsunuz ki?"

Ash, Nick'in korkunç Havai gömleğinin eteğini çekiştirdi. "Normal insanlar bunu giymez."

Nick, adamın elini gömleğinden silkeledi ve kendine güvendiğini göstermek istercesine burnunu havaya dikti. "Ben ne giysem kendime yakıştırırım. Bir de bunu söyleyene bakın. Güneş battığı halde niye güneş gözlüğü takıyorsun inek oğlan?"

Ash, kibirli bir şekilde sırıttı. "Çünkü nerede olursam olayım, güneş üzerimden eksik olmaz."

Nick bu cevaptan hiç hoşlanmadı.

"Nick?"

Rosa'nın çağırdığını duyunca döndü. "Evet efendim?"

"Sen yemek yemediğini söylememiş miydin?"

"Evet efendim."

"O zaman mutfağa gel de bayılmadan önce bir şeyler ye." Rosa mutfağa dönmek üzereydi ki Ash'i gördü. "Acheron? Sen ne zaman geldin?"

Ash, başparmağıyla omzunun üzerinden kapıyı gösterdi. "Birkaç dakika önce ön kapıdan girdim."

Rosa bir kaşını sert bir ifadeyle kaldırarak konuştu. "Tuhaf. Zilin çaldığını duymadım."

Ash gülümsedi. "Beni bilirsin Rosa. Hayalet kadar sessizimdir."

Rosa'nın söyledikleri ve Ash'in ne zaman geldiğini hatırlayamaması, Nick'in sırtının ürpermesine neden oldu. Muhte-

melen ön kapıya koşup buradan uzaklaşması gerekiyordu ama öte yandan Acheron'da hoşlandığı bir şeyler vardı. Ve adamın Rambo haline rağmen yerleri bile silip süpürebilecekmiş gibi görünmesi, Nick'in ona yakınlık hissetmesine neden oluyordu. Sanki çok uzun zaman önce birbirini kaybetmiş kardeşi gibi hissediyordu. Fazlasıyla tuhaftı ama yine de...

Ondan uzak dur. Ash şeytanın ta kendisidir. Seni yok edecek. Nick başını sallayarak, kulaklarında çınlayan boğuk sesi kovdu.

Bir anlığına aklını kaçıracakmış gibi oldu.

"Geliyor musun Nick?" diye sordu Rosa.

"Evet efendim." Annesi hayır kelimesini duymaktan hoşlanmadığı için, çoğu zaman onunla konuşurken bu kalıp cümleyi kullanırdı. Görev aşkıyla Rosa'nın arkasından, kazınan midesini bekleyen yemeğe doğru yürüdü.

Nick mutfağa giderken Acheron arkasından seyrediyordu. Neden bilmiyordu ama içinden bir şey, Nick'in bütün olan bitenin anahtarı olduğunu söylüyordu. Öyle olduğunu hissedebiliyor ama göremiyor, duyamıyor, dokunamıyordu.

Sadece gizli bir gölgenin varlığını hissedebiliyordu. Kötücül, son derece soğuk bir varlıktı bu ve Acheron'un iliklerine kadar ürpermesine neden oluyordu. Onun saf nefretini hissedebiliyordu ama hedefinin kim olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Kendisi miydi?

Yoksa Nick mi?

Kyrian, Rosa ya da Nick sesini duymasın diye alçak sesle konuştu. "Benden sakladığın bir şey var mı?"

"Bir türlü üstünden atamadığın bir hisse kapıldın mı hiç?"

"Hem de her Tanrının cezası gece."

Ash istemeden güldü. "Nick'i Şövalyen yapma planın hala devam ediyor mu?"

"Henüz yaşı büyük değil. Ama büyüdüğünde, evet, planım bu. Niye? Onunla ilgili bilmem gereken bir şey mi var?"

Ash, kolundaki dövmenin avcuna doğru kaydığını hissetti. Bu yanma hissi, Simi'nin onun vücudundan çıkıp insan formuna bürünmek için sabırsızlandığının işaretiydi. Ya da zombileri o kadar hızlı yediği için hazımsızlık çekiyordu.

Avcundaki iblisi okşayarak, kızı bir süreliğine durdurdu. "İyi bir çocuğa benziyor."

"Ama?"

Ama onunla ilgili pek de...

Pekala.

Dilinin ucundaydı ama bir türlü ne olduğunu kestiremiyordu. Kyrian'ı da boş yere endişelendirmek istemeyen Acheron omuzlarını silkti. "Ekleyecek başka bir şeyim yok. Ha, bu arada, gece devriyeye çıktığında dikkat et de zombilere yem olma. Karanlık Avcıları'nın en iyisine yazık olur."

Kyrian ayağını gerdiğinde, çizmesinin ucundan bir bıçak fırladı.

"Sanırım onlarla baş edebilirim."

Ash bundan pek emin değildi. Kyrian, karşısına yetişkin olmayan bir tehlike çıktığında hep zorlanırdı. Gerçi kendisi de pek farklı değildi.

Simi ise tamamen başka bir meseleydi. Acheron ona daha yapmamasını söylemeye fırsat bulamadan, kız mutfakta zombileri yiyivermişti. Nick ve Rosa'nın gözleri, onun ışığıyla körleşmişti. Bedeninde yaşayan minik iblis gerçekten kendine özgü bir kişiliğe sahipti ve yasaklı yiyecekler listesinde olmadığını iddia ettiği, özellikle insan olmayan lezzetli bir şeylerin kokusunu aldığında, onu hiçbir şey durduramazdı.

Yakın zamanda kızı serbest bırakması gerekecekti, yoksa bütün vücudunda dolaşmaya devam ederse yine Acheron'un olduğu yerde dans ediyormuş gibi görünmesine neden olacaktı. "Güneş batmak üzere. Nick'i eve götürmemi ister misin?"

Kyrian başıyla onayladı. "Teşekkürler. Sen onu eve götürürken, ben de karargahta Pençe'yle buluşup şu zombi meselesi hakkında neler yapabileceğimizi konuşacağım."

"İyi şanslar."

"Sana da." Kyrian, garaja açılan kapıya yöneldi.

Ash, mutfağa gitmeden önce Kyrian'ın gitmesini bekledi. Sonra bir süre Nick'in Rosa ile şakalaşmasını izledi. Çocuğun son derece karizmatik bir yanı vardı. Sanki sıcak insanlarda görülen *aura* gibi etrafını saran havası, herkesin onu daha çok dinlemek istemesine neden oluyordu.

Bazıları bu karizmayı büyüleyici olarak tanımlardı – kimi insanlar bu güçle doğar, diğerleriyse hayatlarının ilerleyen

bölümlerinde bunu öğrenirlerdi. Böylesi, çekici ve iyi biri olmaktan çok daha öte bir şeydi.

Ash'in de benzer bir yeteneği vardı. Bu yetenek, insanları tamamen farklı bir nedenle ona çekerdi ve insanlar onu görmedüklerinde hayranlıklarından kontrollerini yitirmesinler diye, sürekli gizli tutardı.

Komik olanı, Nick'i bu da etkilememiş gibi görünüyordu. Ve sırf bu yüzden bile olsa Ash son derece minnettardı. Doğduğu anda teyzesinin üzerine saldığı lanet, çok az insanı etkilemezdi. Aslında yüzyıllar boyunca bu lanete karşı bağışıklığı olan insanları saymaya kalksa, bir elinin parmaklarını geçmezdi.

Bu çocukta doğru olmayan bir şeyler var.

Paranoyakça davranıyorsun.

Gerçekten öyle miydi?

Sen de bir zamanlar gerçek kimliğin ya da kaderin hakkında hiçbir fikri olmayan bir insandın. Bu da ailesinden geçen lanetlerden biriydi. Yirmi birinci yaş gününe kadar, bir tanrı olabileceği aklına bile gelmezdi. Hele gerçek annesinin, Atlantisli Yıkım Tanrıçası olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Ve güçleri serbest kaldığı gün, bütün dünya neredeyse altüst olmuş, insanlık Taş Devri'ne dönme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Ya mutfakta bamya çorbası içen çocuk da kendisi gibi bir yaratıksa?

Aptallaşma.

Öyle miydi gerçekten? Ash henüz insanken, tanrılar bile gerçek doğasını keşfedememişti. Artemis bile hemen yanında durmuş, Acheron'un insan olduğunu iddia etmişti.

Ash gözlerini kısarak çocuğa baktı. Zombiler buraya sadece ve sadece Nick için gelmişti. Ash bundan adı gibi emindi. Saldırmalarının başka hiçbir sebebi olamazdı.

Tek soru, neden olduğuydu…

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 8

Ash'in pırıl pırıl siyah arabasının önüne geldiklerinde Nick donakaldı… Yo, hayır, bu bir araba değildi. Bu lanet olasıca bir Porsche 911 Turbo'ydu! Hayal gibiydi. Arabaya binme düşüncesi bile Nick'in kalbinin deli gibi atmasına neden oldu.

"Bu arabayı nasıl alabildin?"

Ash, aptal olma der gibi ona baktı. "Eh, yüklü miktarda bir çek yazıp araba satıcısına verdim, sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu… Satıcı anahtarları bana verdi ve arabayı eve götürmeme göz yumdu. İnanılmaz bir şey, değil mi?"

Nick, adamın cevabına gıcık olmuştu. "Burada sadece ben sivri dilli olabilirim."

"Güven bana Nick. Sivri dil konusunda senden daha kıdemliyim. Yıllarımı verdim buna. Şimdi arabaya atla bakalım."

"Atlamak mı? Dostum, sen güzelim aklını mı kaçırdın? Buna dokunamam bile. Parmak izimle falan kirletirim diye korkarım."

"Aman ne korkunç! Sanırım kirlendiğinde, bu teneke yığınını geri verip yeni bir tane almam gerekecek. Bu arada içeride nefes alayım deme, yoksa bağırsaklarını dökerim." Ash, bunu söyler söylemez arabasına bindi.

Ash'in şaka yaptığını bildiği halde Nick duraksadı. Böylesi bir arabayı sadece reklam panolarında ve internette görmüştü. Arabanın fiyatı üzerinden annesinin kaç yıl çalışması gerektiğini hesaplamaya çalıştı…

On beş yıl.

En az.

İnsanlar bu arabadan çok daha ucuz evlerde yaşıyordu. *Kendisi* bile arabanın tekerleklerinden daha ucuz olan bir evde yaşıyordu. Kahretsin, böylesi güzel bir şeye sahip olmak nasıl bir şeydi acaba?

"Nick, arabaya bin. Bütün geceyi seni bekleyerek geçiremem."

Nick dudaklarını ısırarak ellerini gömleğine sildi, arabanın lekesiz siyah kaportası üzerinde el izini bırakmak istemiyordu. Ash, sırt çantasını döşemenin üzerine atmıştı bile. Of, bu araba muhteşem görünüyordu. Nick döşemede ayakkabısının izini bırakmamak için, dikkatle binip kapıyı kapattı. "Sen uyuşturucu falan mı satıyorsun?"

"Hayır." Ash küçük bir kahkaha attı. "Sığır çobanıyım."

"Anlamadım?"

Ash, direksiyonun sol yanından anahtarla motoru çalıştırdı. Normalde arabalar sağ tarafından çalışmaz mıydı? Nick buna da şaşırdı. Ash cevap verdi. "İnsanları yönetirim."

"Nasıl insanları?"

"Senin gibileri. Dik başlı. İnatçı. Rahatsız edici ve ukala olanları." Ash, vitesi takıp gaza bastı.

Süpersonik hızda trafiğin arasına katılırlarken, Nick kapı kolunu tutma ihtiyacı hissetti.

"Rahatla çocuk. Arabayı parçalamaya hiç niyetim yok."

Nick bundan emin olamıyordu. "Hızlı sürmeyi seviyorsun, değil mi? Bugüne kadar kaç ceza yedin?"

Ash cevap vermedi. Nick, adamın cevap vermemesinin daha hayırlı olduğunu düşündü çünkü dikkati dağılırsa sonunda arabanın kaportasına çıkartma gibi yapışmaktan korkuyordu. Bu hızda ilerlerken ihtiyacı olan son şey, Ash'in dikkatini dağıtmaktı.

Ya da onu kızdırmak…

Ash iki dev gibi tırın arasından hızla geçerken Nick gerilerek iyice arkasına yaslandı. "Ailen senin nasıl araba kullandığını biliyor mu? Hem ehliyetini nereden aldın sen? Kasaptan mı?"

Ash güldü. "Ehliyetim olduğunu da nereden çıkardın?"

Nick, endişeyle inledi.

"Rahatla Nick. Unutma, şeytani Jedi güçlerim var benim. Bize bir şey olmayacak, meraklanma." Ash vites küçülttüğünde, kurşun gibi ileri fırladılar. Nasıl bir arabaydı bu böyle?

"Ben şansımı zombilerle denemek istiyorum. Duuuuur..." O sırada önlerine çıkan bir arabaya çarpmamak için bir süre-liğine uçtuklarına yemin bile edebilirdi.

Evet... Kesinlikle şeytani Jedi güçleri devredeydi.

Nick, karanlık olmasına rağmen hala güneş gözlükleriyle araba süren Ash'e baktı. "Peki, bu güçleri nasıl edindin?"

"Yirmi birinci yaş günümde hediye geldi."

"Sen o kadar yaşlı mısın?" Nick, onun on sekiz, bilemedin on dokuz yaşından daha büyük olmadığına bahse girebilirdi.

Ash yine güldü. "Eh işte, ondan biraz daha yaşlıyım."

"Peki, bu hediye için ne yapman gerekti? Ruhunu falan mı sattın?"

Ash eğleniyor gibiydi. "Onun gibi bir şey."

Daha iyi bir cevap olamazdı. Nick, Ash'in güçlerine sahip olmak için cinayet bile işleyebilirdi. "Ruhunu nasıl satıyorsun? Şeytana mı satıyorsun?" Bu soruyu başkasına sorsa çok aptalca olurdu ama Ash'in neler yapabildiğini gördüğü için, onun güçlerini semt pazarından almadığını gayet iyi biliyordu.

Ash, Nick'e cevap vermeden önce bir süre sustu. Bu konuları konuşmaktan ve bir sürü nedenden dolayı geçmişini düşünmekten pek hoşlanmıyordu. Ama sahibinin kim olduğu büyük bir sır sayılmazdı çünkü tıpkı tanıdığı birçok insan gibi kendisini de sadece tek bir güç kontrol altında tutabilirdi. "Sahibim bir tanrıça Nick."

"Hangisi?"

"Artemis. Adını hiç duymuş muydun?"

Nick kulağını kaşıdı. "Yunan Ay Tanrıçası, öyle değil mi?"

"Evet, Artemis'in de ayla ilgisi vardır ama asıl Ay Tanrıçası Selene'dir. Artemis Av Tanrıçasıdır."

"Peki, ne avlıyor?"

"Çoğunlukla beni," dedi Ash yarım ağızla. Boğazını temizledikten sonra sesini yükseltti. "Aslına bakarsan artık emekli oldu. Çoğu kadim tanrı ve tanrıça, sadece kendilerine tapanlar olduğunda güçlüdür."

"Çoğu derken?"

Evet, Acheron gibi bazılarının, güçlerini korumak için kendilerine tapan insanlara ihtiyaçları olmazdı. Güçleri asla azalmadığı için de asıl tehlikeli olanlar Ash gibi olanlardı. Ve Ash'in güçleri maalesef Artemis'e uygun bir ortam yarattığından, Tanrıça bu güçlere ortak olmayı tercih etmişti. Neyse ki Artemis'in tek derdi, bu güçleri bizzat Acheron'a karşı kullanmaktan başka bir şey değildi, yani dünya bir anlamda şanslıydı.

Ash açıklama yapmayınca, Nick başka bir soru sordu. "Sen zayıf olanlardan mısın?"

"Ben tanrı olduğumu hiç iddia etmedim." Ama öyle görünüyordu ki Nick, bir şekilde onun ne olduğunu sezebiliyordu. Çocuğu diğer herkesten farklılaştıran bir özelliği de buydu.

Nick, Ash'in cevabını kafasında tartarken sustu. Ash açıkça söylemiyordu ama adamın ne kadar güçlü olduğunu neredeyse iliklerinde hissedebiliyordu. Eğer kadim tanrılardan biri değilse...

En azından tanrılara denk bir varlık olmalıydı.

"İyi de, bana ne olduğunu söylemedin ki Ash."

"Sadece güçlü bir ölümsüz olduğumu varsay, bu kadarı yeter."

Nick, özellikle bir kelime üzerine, bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı. "Ölümsüz mü?"

"Evet."

"Kaç yaşındasın o zaman? Cidden soruyorum?" Ölümsüzlükten bahsediyorsa gerçekten kadimlerden olmalıydı. "İki yüz? Üç yüz?"

Ash sinirli olduğu kadar yapmacık bir gülümsemeyle cevap verdi. "On bir binden fazla."

Kulaklarına inanamayan Nick'in ağzı açık kaldı. Bu mümkün değildi. O kadar da yaşlı olamazdı. "Kıçından uyduruyorsun!"

"Terbiyeni takın çocuk."

"Pekala, bir tarafından uyduruyorsun. Böyle bir şeyin olması mümkün değil. On bir bin yıl önce insanoğlu bile yoktu. Benimle kafa buluyorsun."

Ash başını iki yana salladı. "Bana inanabilirsin. O zamanlardan beri varız. Hatta çoğuna ilk ismiyle seslenirdim."

Nick anlamaya ve Ash'in geldiği dünyayı gözünde canlandırmaya çalışırken bir süre sessiz kaldı. On bir bin yıl önce insanlar nasıldı acaba?

Yoksa Ash haybeden sallıyor muydu?

"Sen ciddisin, öyle değil mi?" diye sordu Nick.

"Hem de çok ciddiyim."

Yine de Nick hala inanamıyordu. İnsanlar gerçekten ölümsüz olabilir miydi? Bu konuda bir sürü kitap okumuş, filmler seyretmişti ama…

"Ama nasıl? Vampir falan mısın? Nasıl ölümsüz olabiliyorsun?"

"Gerçekten çok sağlam DNA'larım var."

Nick gözlerini devirdi. Ash'in gıcık cevaplarından artık gına gelmeye başlamıştı. Hemen şimdi bir cevap duymak istiyordu. "Ah, haydi ama! Şu yaptığın vudu mudu işlerini anlamaya çalışıyorum. En çok da ben nasıl ölümsüz olabilirim, onu merak ediyorum… Tabii, bu yaşta ölümsüz olmak istemezdim, ayrı mesele. Çok can sıkıcı olabilirdi bu yaşta ölümsüz olmak. Ama birkaç yıl sonra iyice büyüyüp bedensel gelişimimi tamamladığımda fena olmazdı." Ash'e bakıp sırıttı. "Beni ölümsüz yap."

Ash bundan pek hoşlanmışa benzemiyordu. "Bak Nick, güçlerim hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorum, üstelik bu güçlere sahip olduğumu çok az insan bilir. Sırrım konusunda sana güveniyorum, güvenmeye de devam etmek istiyorum. Eğer bu sırrı…" Başını eğdiğinde, Nick onun güneş gözlüklerinin kenarından kendisini izlediğini hissetti. "Eminim annen seni çok özler."

"Beni öldürdüğünde, kendimi özleyeceğimden daha fazla özleyemez." Nick kızlar gibi göz kırpıp Ash'in omzuna yaslandı. "Lütfen beni incitme Ash. Lütfen. Bir bakire olarak ölmek

istemiyorum. Öldürmeden önce en azından izin ver birileriyle yatayım. Gerçi anneme göre, evlenmeden ve üniversiteyi bitirmeden önce öyle bir şey yapamam. O yüzden, beni öldürmeden önce aşağı yukarı bir on yıl falan beklemen gerekecek. Anlaştık mı?"

Ash, onu üzerinden silkeledi. "Sen gerçekten kafayı sıyırmışsın!"

"Evet, farkındayım. Küçükken yuttuğum sulu boyalardan olsa gerek. Tatları güzeldi ama sanırım kromozomlarımı bozdular."

Nick'in antikalıklarına gülmemek için kendini tutan Ash, yüksek sesle iç geçirdi. Hiç olmaması gerektiğini bildiği halde, bu çocuktan her geçen saniye daha çok hoşlanıyordu. Çocukta sanki şeytan tüyü vardı. "On yıl ha?"

"Evet! Yirmi dört yaşıma bastığımda beni öldürebilirsin, tabii önce bekaretimin bozulmasını beklemen şartıyla. Biriyle yatmadan önce olmaz."

"Pekala. Anlaştık... Ama o zamana kadar çeneni kapalı tutman şartıyla."

"Hemen çenemi sıkı sıkıya kapıyorum efendim."

"Ama yirmi dört yaşında..." Ash sözlerini tamamlamadı.

"Tamamen seninim bebeğim."

Ash başını salladı. "Benden hiç korkmuyorsun, değil mi?"

"Eh, Kyrian'ın evinde beni kovaladığında biraz altıma kaçırmış olabilirim. Sanırım tuvalet terbiyem biraz geri kalmış. Annem, o kadar lazımlık eğitiminden sonra hayalkırıklığına

uğrayacak. Ama yaşamama izin vermen... İşte en büyük hatan bu... Artık, öldürülemeyecek kadar sevimli ve şeker olduğumu düşündüğünü çok iyi biliyorum."

Böylesi bir mizah anlayışı olan birine kızmak gerçekten çok zordu. Üstelik sürekli kendini ispatlama derdinde olmayan, korkudan altını ıslatmayan ya da kasım kasım kasılmayan biriyle olmak güzel bir duyguydu. Uzun zamandır hiç kimse Ash'e insan gibi davranmamıştı.

"Sevimli ve şekersin, tamam ama şunu asla unutma çocuk, karnını doyurmak için bulduğu her şeyi öldürüp derisini yüzmek zorunda kalan, tarih ötesi etoburlardan biriyim ben."

Ash'i barbar mağara adamları gibi çivili kürk peştamala sarınmış, keskin ve uzun dişli kaplanları mızrağıyla avlarken gözünde canlandırmaya çalışırken, Nick'in gözleri büyüdü... Kaplanların dişleri on bir bin yıl önce kılıçlar kadar uzun olabilir miydi gerçekten?

İnsanlar bellerine bir şey mi sarıyordu, yoksa çıplak mı avlanıyorlardı?

Kahretsin, Nick, öğretmenlerine şimdi hak veriyordu. Bu tür uyduruk bilgiler, bazen işe yarayabilirdi.

Ama sohbetlerinin asıl konusu bu değildi. Ash de bunu kastetmiyordu. "İnsanları korkutmaktan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Sen insanları gıcık etmekten ne kadar hoşlanıyorsan o kadar. Ama sebeplerimiz aynı sayılır."

Nick için böylesi, insanları uzak tutmaya yarıyordu. Nick, başkaları kendisiyle uğraşmasın, uğraştıklarındaysa canı sıkılmasın diye böyle bir tarzı benimsemişti.

İyi de Ash kendini neden korumaya çalışıyordu ki? Kesinlikle üzerinde düşünülmesi gereken bir şeydi bu.

Ash, Nick'in evinin önündeki kaldırıma yanaştı. Kryian'ın oturduğu semtten sonra burası, Nick'in gözüne eskisinden de yıkık dökük görünüyordu.

Yine de Ash'e belli etmemek için tepki göstermemeye çalıştı.

Nick, kaldırımda durup arabaya bakakalanları görünce küçük bir ıslık çaldı. "Vay be! Komşularımızın aklı fena karışacak şimdi. Sabahleyin beni bir Lexus'la aldılar, şimdi de bir Porsche'yle evime getiriliyorum. New Orleans'a boşuna tekinsiz olayların merkezi dememişler."

Ash motoru kapatırken kaşlarını çattı. "Sanırım KoKu'ların, evine gelip giden arabaları merak etmekten çok daha büyük sorunları vardır."

Nick anlayamayınca kaşlarını çattı. "KoKu'lar mı?"

"Kolluk Kuvvetleri."

"Ah... Süper anagrammış."

"Akronim," diye düzeltti Ash. Ama bu kez sesi çok tuhaf çıkmıştı. İlk hecedeki aksanı genizden ve çok boğuk çıkmıştı, kükreme sesi gibiydi. Bu aksan, Nick'in çok hoşuna gidiyordu.

"Bir dakika... Bir daha söylesene."

"Akronim." Ve puf, Ash bir anda sokaktaki herkesin söyleyebileceği gibi söylemişti kelimeyi.

"Aksanını değiştirebilmen harika bir şey. Nasıl yapıyorsun?"

"Çokça pratik yaparak. Şimdi izin verirsen, işime bakabilmem için seni arabadan atmam gerekiyor."

"Ne işi?"

"İnsanları gütme işi... Ki şu andaki görevim sensin. Haydi, çık Nick."

Nick kapıyı açıp arabadan indi. Ash onun sırt çantasını alıp yabani otların sardığı kaldırımda bir süre onunla birlikte yürüdü.

Eve iyice yaklaştıklarında, önlerinden birkaç hamamböceği kaçıştı. Hatta bazıları, Bubba'nın gönderdiği çiçeğin altına saklandı.

Hamamböceklerini düşünmemeye çalışan Nick tam kapıyı açıyordu ki annesi ondan önce davranıp oğlunu sıkıca kucakladı. "Kolum! Kolum! Kolum!" diye çırpındı Nick, canı yandığı için.

Annesi onu hemen bıraktı. "Ay, özür dilerim bebecik. Çok korkmuştum ve seni görünce... Aslında kıçını morartmam gerekir. Beni bir daha bu kadar merak içinde bırakma. Duydun mu?"

Nick eliyle yaralı kolunu hafifçe sıvazladı, annesi sarıldığından beri iğneler batıyordu resmen. "Bu tür vahşi ve ani ruhsal değişimler için birtakım ilaçlar varmış, biliyor musun anne? Bir doktora danışsan diyorum?"

Annesi kaşlarını çatarak Nick'e baktı. "Bugün senin yüzünden aklımı kaçırıyorum sandım, o yüzden sakın bana ukalalık yapmaya kalkma küçük bey. Ceza almadığına şükret. Eğer işte değil de başka bir yerde olsaydın, cezadan kaçamazdın." Kadın kapıyı kapatmak için döndüğünde, merdivende duran Acheron'u görünce donakaldı. Karşısındaki adamın boyunu posunu algıladığındaysa hissettiği korkuyla yüzünün rengi attı.

"Merak etme anne. Bay Hunter'ın arkadaşı beni eve bıraktı."

Acheron, annesi görsün diye Nick'in sırt çantasını havaya kaldırdı. "Onun için çantasını taşıyordum Bayan Gautier. Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Ash'e bön bön baktığını fark eden kadın gülümsemeye çalıştı. "Sorun değil. Ben sadece..."

Ash gülümsedi. "Evet, biliyorum. Boyum ve kıyafetlerim yüzünden daha korkunç görünüyorum. İstemesem de insanları korkutuyorum."

Eh, bir de etrafını saran ölümcül titreşimi unutmamak lazımdı tabii... Ama Nick buna da alışmaya başlamıştı.

"Siz de mi Bay Hunter için çalışıyorsunuz?" diye sordu annesi.

Ash, sırt çantasını kapının yanına koydu. "Hayır hanımefendi. Biz onunla sadece arkadaşız."

Kadın gülümsedi. "Kendinizden daha büyük arkadaşlar edinecek yaşta görünmüyorsunuz."

Annesinin de kendisiyle aynı saptamayı yaptığını duyunca, Nick gülmemeye çalıştı. "İnan bana anne, göründüğünden daha yaşlıdır."

"Neyse, bebeğimi getirdiğiniz için teşekkürler. Çok iyisiniz."

"Sorun değil." Acheron, Nick'e döndü.

"Burnunu temiz tut çocuk. Yakında görüşürüz."

"Teşekkürler Ash."

Ash, başını öne eğerek selam verdi ve gitti.

Annesi kapıyı kilitleyip yerdeki sırt çantasını kenara itti. "Biraz garip biri sanki?"

"Sen daha hiçbir şey görmedin."

"Eee, Bay Hunter'la ilk gün nasıl geçti?"

"Fena değildi." Zombiler, Rosa'nın bıçak deliliği ve Acheron dışında tabii! Ama Nick, annesinin ödünü patlatmak istemiyordu. Şimdilik, aralarından sadece birinin ödünün patlaması yeterliydi.

"Güzel. Ben artık işe hazırlansam iyi olur." Annesi, odasına doğru yöneldi.

Nick annesini durdurdu. "Bence gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu gece kendine izin vermeni istiyorum."

Annesi iç çekerek Nick'in elinden kurtuldu. "Anlamsız anlamsız konuşma Nick. İşi bırakamayacağımı biliyorsun. Paraya ihtiyacımız var."

"Hayır anne, gerçekten... Bay Hunter, bana ayda dört bin dolar maaş verecek."

Kadının gözleri öfkeyle kısılırken, çenesi kasıldı. "Ne karşılığında?"

"Daha önce de söylediği gibi, birtakım ufak işlerini hallettmem karşılığında."

"Ah, hayır, hayır, hayır. Bana yutturamazsın. Kimse yasal işler karşılığında bu kadar parayı bir çocuğa ödemez. Yarın ilk iş olarak istifa ediyorsun."

"Hayır anne. Her şey yasal. Yemin ederim."

Kadın hala inanmakta zorlanıyordu. "Bu kadar para normal değil. Sen beni aptal mı sanıyorsun? Ben daha dün doğmadım. Ben..."

"Anne dinle. Lütfen. Bay Hunter, hayal edemeyeceğin kadar zengin. Ash, Kyrian'ın bana az ödeyip ödemediği konusunda kaygılandığını söyledi. Adamın bana kaç para ödediği umrunda bile değil. Gerçekten."

"Kimse o kadar zengin olamaz Nick. Ufak tefek işlerini halledecek diye, bir çocuğa yılda kırk sekiz bin dolar kimse vermez. Bir kere daha düşün istersen."

Bir gün önce konuşuyor olsalar, o da annesi gibi düşünürdü. Ama bugün yaşadıklarından sonra... Bir şekilde Kyrian'a ve onun iyi niyetli biri olduğuna inanıyordu. "Ama öyle. Güven bana. Evini bir görsen... Hayatında böyle bir şey görmemişsindir. O yüzden, dans işini hemen bırakabilirsin. Okuldan sonra çalışarak yeterince para kazanacağım, sen de evde oturmaktan başka bir şey yapmak zorunda değilsin artık." Aslında hep bugünün hayalini kurmuşlardı.

Annesi duraksadı. "Bilemiyorum."

"Lütfen anne. Bana güvenmelisin."

Yanağını annesinin eline dayadığında, kadının yüzü yumuşadı. "Bak ne diyeceğim? Birkaç hafta onun için çalışırsın, ilk maaşını aldıktan sonra tekrar konuşuruz, tamam mı?"

Annesinin ne yapmaya çalıştığını anlayan Nick'in dudakları büküldü. Kadın onu susturuyor, aslında söylediği hiçbir şeye inanmıyordu. "Niye bana inanmıyorsun?"

"Bence onu yanlış anlamışsın."

"Anlamadım."

Annesi, Nick'in alnındaki saçları eliyle geriye taradı. "Göreceğiz Nick. Göreceğiz."

Nick, annesinin bu tonu kullanmasından öyle nefret ediyordu ki... Bu, çok küçümseyici bir tondu ve aslında Nick'e, "Sen ne dediğini bilmiyorsun" demek istiyordu. Ama Nick aptal değildi.

Her neyse... Bu sonu gelmeyecek meseleyi tartışmaktan fazlasıyla sıkılmıştı.

Annesi giyinmeye gitti. "Aç gelirsen diye ocağın üzerinde senin için biraz yumurta ve peynir bıraktım."

Nick, annesinin söylediklerini duyunca irkildi. Rosa'nın bamya çorbasından, annesine getirmeyi nasıl da akıl edememişti. Annesi olsa onu asla unutmazdı. Bir dahaki sefere...

"Ben tokum, istersen sen ye. Kyrian'ın kahyası bir saat önce bana yemek yaptı."

"Güzel miydi?" diye seslendi annesi odasından.

"Evet."

Kadın kapıdan başını uzattı. "Benim yemeklerimden de mi güzeldi?"

Nick az daha evet diyecekti ki doğrusu da buydu ama kendini tutması gerektiğini hatırladı. Bir keresinde Menyara'nın daha güzel kurabiye yaptığını söylemişti de annesi çok fena bozulmuştu. "Hayır. Kimse senin gibi bamya çorbası yapamaz."

Annesi kapıyı kapatmadan önce ona göz kırptı.

Tehlikeyi atlatan Nick derin bir nefes aldı. Bu tür testleri her zaman bu kadar kolay atlatamıyordu. *Giderek kadınlarla başa çıkma konusunda daha becerikli oluyorum.*

Bugün annesiydi. Yarın belki de gerçek bir kız arkadaş… Kody gibi.

Onu arasam mı acaba? Kızı okulda da göremediği için, Nintendo'su hala Nick'teydi.

Sende telefon numarasının olmadığını biliyorsun, değil mi?

Ah, evet ya… İşte bu büyük bir sorundu. Yarın okula gider gitmez, bu işi halledecekti. Ve bu kez korkaklık yapmayacaktı. Bir ara beraber bir şeyler yapıp yapamayacaklarını soracaktı.

Nick mutfak tezgahına gidip artık dağılmaya başlamış savaş kitabını aldı, sonra okumak için odasına yöneldi. Sayfaları karıştırıyordu ki annesi battaniyeden perdeyi araladı.

"Ben çıkıyorum. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Ben iyiyim."

"Tamam. Mennie, ilerleyen saatlerde gelip sana bakacağını söyledi. Ben sabaha karşı evde olurum."

Nick kitabı indirerek, sokaklarda zombiler dolaşırken annesinin işe tramvayla gidip gelmek zorunda olduğunu düşündü. Gerçi annesi dişlerinin kovuğunda kalırdı ama yine de bir şeyler yapsa iyi olurdu. "Bu gece seni işe ben götürsem, olur mu?"

"Dinlenmen gerekiyor."

"Evet ama dışarıdaki bütün o z..." Annesinin kendisini cezalandıracağı bir şeyi ağzından kaçırmadan hemen toparladı. "...zımbırtılar yüzünden, kendi başına gitmesen kendimi daha rahat hissederim."

Annesinin güzel yüzü, bir gülümsemeyle aydınlandı. "Fedaim mi olacaksın?"

"Eee, bu zaten benim asli görevim, öyle değil mi?"

"Pekala. Ceketini kap, ben de Mennie'ye haber vereyim."

Nick, annesinin dediğini yaptı. Annesi, okul günlerinde kulübe gelmesine genellikle izin vermezdi ama onu işe götürme teklifinde ciddiydi. Annesinin sokaklarda tek başına kalmasını istemiyordu. New Orleans, geceleri çok tehlikeli olabilirdi ve Nick'in hayatında annesinden başka kimsesi yoktu…

Gerekirse son nefesine kadar onu korurdu.

Ceketinin bir kolunu giyip ötekini omzuna geçirerek dışarı çıktığında, annesiyle Mennie'nin konuştuğunu gördü.

"Niye benim arabamı almıyorsunuz *şekerim?*"

Annesi duraksadı. "Biliyorsun, başkalarının eşyaları konusunda çok çekimserimdir, arabanın sorumluluğunu almak istemem. Ayrıca, oralarda park etmek hem zor hem de pahalı. Bourbon Caddesi şimdiden dolmuştur."

"O zaman Royal Caddesi üzerine park edersin. Lütfen Cherise. Aslına bakarsan, gecenin bir vakti tek başınıza sokaklarda dolaşmanızı hiç istemiyorum. Zavallı Nicky'yi düşün."

Önce Nick'e bakan annesi, başıyla onayladı.

Menyara anahtarları verdikten sonra, Nick'i yanağından öptü. "Annene göz kulak ol."

"Her zaman."

Annesi, Mennie'ye gülümsedi. "Anahtarları mutfak tezgahının üzerine bırakırım, sabah erkenden alabilirsin."

"Tamamdır."

Annesi dönüp merdivenlerden indi ve kendi kırık dökük kırmızı Yugo marka arabalarının arkasında duran, Menyara'nın koyu mavi Taurus arabasına yöneldi. Bugüne kadar kendi külüstür arabalarını tamir ettirebilecek kadar parayı toparlayamamışlardı. Önce Nick bindi. Mennie'nin arabasına o olmadan binmek tuhaf geliyordu. Ne zaman kasırga uyarısı verilse kendi arabaları bozuk olduğu için, onları şehir dışına çıkaran hep Mennie olurdu.

Tabii bir de Nick'e dikiş atılması gerektiği her seferinde, şoförleri yine Mennie teyzesiydi.

Annesi motoru çalıştırırken dikişleri kafasından atmaya çalışarak, emniyet kemerini bağladı.

Kadın, Nick'in saçlarını karıştırdı. "Aslına bakarsan, araba bende olduğuna göre, sen evde kalsan da olur."

"Olmaz. Çünkü Royal'den Bourbon'a kadar yürümen gerekecek."

Annesi başını salladı. "Benim vahşi küçük buldoğum."

"Senden daha uzun boyluyum."

"Ben senden daha kötüyüm."

Hep böyle söylerdi ama bu doğru değildi. Annesi, Nick'in tanıdığı en iyi kalpli insandı. Onun bu kadar üzerine titremesinin sebeplerinden biri de buydu. Birçok açıdan annesi, hala masum bir ceylandan farklı değildi. Her zaman, insanların sadece iyi yanlarını görmeye çalışırdı.

İnanması güçtü ama babasını bile hep savunurdu ve aslına bakılırsa o adam hakkında söylenebilecek tek bir iyi şey yoktu. Adam, şeytanın ta kendisiydi.

Nick gözlerini yumarak, radyoda çalan caz şarkısını dinlemeye başladı. Bu yerel müzik ve Elvis, annesinin en sevdiği müziklerdi. Zydeco denen yerel caz türünün, Cajun kökenlerine hitap ettiğini söylerdi hep. Elvis ise elbette ona küçük kızlığını, kuzenleri ve kız kardeşleriyle oyun oynadığı günleri hatırlatıyordu. Muhtemelen biraraya geldiklerinde Elvis'i aralarında paylaşamıyor, onun taklidini yapıyorlardı. Mojo Nixon'ın söylediği "Elvis Her Yerde" şarkısı kafasının içinde yankılanmaya başladığında, Nick yüzünü ekşitti – bu şarkı diline takılıp işkence haline dönüştüğünde, kurtulması günler sürerdi.

Ve aslına bakılırsa kız oldukları için Elvis'i taklit etmeleri çok anlamsızdı ama gün boyu yaşadıklarından sonra her şeyde bir mantık arama çabası da başlı başına anlamsızdı.

Royal Caddesi'ne vardıklarında, kulüpten iki sokak ötede boş bir yer bulup arabayı park ettiler. Nick arabadan çıkıp caddede dolaşan turistleri kolaçan etti. İnsanlar cadde üzerine sıralanmış antika ve mücevher mağazalarının vitrinlerini inceleyerek geziniyorlardı. Liza'nın dükkanından fazla uzak değillerdi. Kadın şu sıralar kasayı toplayıp dükkanı kapatıyor olmalıydı.

Nick annesini kulübe kadar götürdü, sonra kadın kapıyı tıklarken bir an duraksadı. "Bayan Liza'yı bir kontrol etsem kızar mısın?"

Annesi kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten bunu mu yapacaksın?"

"Söz veriyorum. Onun, yanında bir sürü parayla bankaya gitmesinden hoşlanmıyorum."

Annesi Nick'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin kadar harika bir çocuğu nasıl yetiştirdiğimi hiç bilmiyorum. Haydi, git ama fazla kalma."

"Kalmam." John kapıyı açıp annesini içeri alırken onu başıyla selamladı, sonra tekrar Royal Caddesi'ne dönerek porselen bebek dükkanına doğru yürüdü.

Tam da düşündüğü gibi, Liza tezgahın arkasında pos makinesiyle uğraşıyordu. Nick camı tıklattığında, kadın başını kaldırıp ona gülümsedi.

Liza tezgahın arkasından çıkıp kapıyı açmak için dükkanın ön tarafına geldi. "Ah, bu ne sürpriz! Burada ne işin var tatlım?"

"Annemi işe getirdim, bu arada belki size bankaya kadar eşlik etmemi istersiniz diye düşündüm."

Kadın kapıyı içeriden yine kilitledi. "Ay, ne kadar düşüncelisin ve evet, bana eşlik etmen çok hoşuma gider. İşim bitti sayılır. Ben toparlayana kadar bir kola falan ister misin?"

"Kurabiyeniz var mı?"

"Her zaman."

Nick hızla kadının yanından koşarak, taze pişmiş kurabiyelerini tuttuğu arka ofise gitti. Oh, misss gibi kokuyordu, işte kurabiye diye bunlara denirdi…

Liza'nın bu kurabiyelere ne kattığını bilmiyordu ama daha ağzına attığı anda dağılırlardı, bu yüzden Nick, kendi ağırlığınca kurabiye yemeden duramazdı.

"Bu arada," diye seslendi Nick, bir avuç kurabiyeyi kaparak. "Hastaneye kurabiye gönderdiğiniz için çok teşekkür ederim. O günüm harika geçti."

"Bir şey değil Bay Gautier. Kyrian'ın evine gittin mi?"

"Bugün oradaydım." Nick odadan çıkıp tezgahın arkasına geçti. "Bir arkadaşıyla tanıştım. Ash Parthen-bir şey bir şey. Adını söyleyemiyorum."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Nick, kadının suskunluğunun ne anlama geldiğini merak etti. "Onu siz de tanıyorsunuz, değil mi?"

"Tanıyorum." Bayan Liza faturaları, kasadaki paraları koyduğu mavi zarfa yerleştirdi.

"Soyadını hatırlıyor musunuz?"

"Büyük bir saygıyla." Kadın Nick'e göz kırptı. "Par-tin-o-pay-us. Ak-u-ron Par-tin-o-pay-us."

"Of, söylemesi ne zor. Nasıl yazılacağını bile çözemem. Anaokulunda böyle bir şeyi öğrenmeye çalıştığınızı düşünebiliyor musunuz? Bir de Gautier adının zor olduğunu sanırdım. On yaşımdayken bile doğru dürüst söyleyemezdim."

Kadın güldü.

Liza ceketine uzandığında, Nick de son kurabiyesini yiyordu. Bayan Liza ceketini omuzlarına alıp Nick kapıda beklerken alarmı çalıştırmaya gitti. Alarm ötmeye başlar başlamaz dışarı çıktılar ve kadın kapıyı kilitledi.

Liza, Nick'in sağlam koluna girdi. "Biliyor musun, seninle böyle yürümeyi özlüyorum. Seni Kyrian'dan geri çalmamın bir yolu var mı?"

"Onunla konuşmanız gerekecek. Hastane masraflarımı ödediği için, sahibim sayılır."

"Eminim iyi de para ödüyordur."

"Eh işte! Ama bana çikolatalı kurabiye pişirmiyor."

Kadın gülerek ATM'nin önüne geçti ve parasını yatırdı.

Nick onu arabasına kadar bıraktı, sonra dükkanın önünden elini sallayarak uğurladı. Tam kulübe doğru yürümeye başlamıştı ki dükkanın yanındaki küçük aralıktan tuhaf bir ses geldi.

Köpek sesine benziyordu…

Yok, hayır, bugün Kyrian'ın evinde duyduğu sese benziyordu. Kendisini kovalayan zombilerin sesiydi bu.

Teninde buz gibi rüzgarı hissettiğinde gökyüzünün daha da karardığına yemin edebilirdi.

Sokak lambaları bir anda sönüp birçok arabanın alarmı ötmeye başladı.

"Bu da ne..."

Aralıktan bir şey öyle hızlı fırladı ki Nick kendisine çarpıp onu geriye sendeleten şeyin ne olduğunu göremedi bile.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 9

O şey her neyse, göğsüne sıkı bir darbe indirip Nick'i yere düşürdü. Nick üstündekiyle birlikte yerde yuvarlanıp omzu yine sızlamaya başlasa da dövüşe hazır bir şekilde ayağa fırladı. Kahretsin, omzu hiç iyileşmeyecek miydi?

Karşısındakinin Stone olduğunu gördüğündeyse midesi düğümlendi. Başta onun zombi olduğunu sanmıştı.

Aslında Stone, bütün normalliğiyle karşısında duruyordu. Tabii Stone ve normal kelimelerinin birarada kullanılması bir anlam ifade ederse...

"Ne yapıyorsun sen?" Nick, dilinin ucunda iğneler gibi batan küfrü sarf etmemek için kendini zor tuttu. Ama ne kadar şaşırdığını ve korktuğunu belli edip Stone'u mutlu etmeye de hiç niyeti yoktu.

Stone kahkaha atıp Nick'i itti. "Korktun mu küçük kız?" Pekala, artık boks eldivenlerini çıkarabilirdi. "Sen tam bir domuzsun."

Stone onu yakasından insani sayılamayacak bir güçle kavradı. "Sana bu sözlerini yediririm Gautier. Hem de dişlerinle birlikte."

Nick çocuğun elinden kurtulmaya çalıştı. Ama Stone, Nick'in ensesini daha sıkı kavrayarak, çocuğun gözlerinin kararmasına ve kulaklarının çınlamasına neden oluyordu. Nasıl bir kung fu dokunuşuydu ki bu? Nick kendini ensesinden yakalanmış köpek yavrusu gibi hissediyordu. Bedeni tamamen boşalmıştı, Stone'un elinde sallanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Çok utanç verici bir durumdu ve çok fena öfkelenmeye başlamıştı.

"Bırak onu Stone. Hemen şimdi."

Caleb Malphas gölgelerin arasından çıktığında Stone'un eli gevşedi. Okulun yıldız futbolcusu Caleb, Stone'un öykündüğü tüm güçlere ve popülerliğe sahipti.

Ve şükürler olsun ki Stone'un sahip olduğu aptallık ve kötülükten onda eser yoktu.

Stone, Nick'i kendinden uzağa itti. "Onunla biraz eğleniyordum."

Caleb'in koyu renk saçları arkaya taranmıştı, Stone'a kötü kötü bakarken kızgınlığı bütün yüzünden belli oluyordu. "Sahi mi? Eh, o zaman ben seninle eğlenmeye başlamadan önce kaçmaya başlamak ister misin?"

Stone gözlerini kıstı. "Okulda değiliz Malphas. Dışarıdayken, okuldakinden çok daha farklıyımdır."

Caleb diklenerek Stone'a doğru yürüdü. Sonunda neredeyse burun buruna geldiklerinde durdu. "Ben de öyle Blakemoor. Güven bana, içindeki hayvan benim içimdeki iblisle baş edemez. Yürü git, yoksa kramponlarımın tadına bakmak zorunda kalırsın."

Stone dudaklarını kıvırarak gözlerini kırpıştırdı, sonra geriledi. Nick'e, Caleb'in araya girmeyeceği başka bir zaman tekrar görüşeceklerini anlatan bir bakış fırlattı. "Yumruklarımı çürütmeye değmezsin zaten."

Son bir ters bakış fırlattıktan sonra, ellerini cebine sokup caddenin karşı tarafına geçti.

Nick kızgın gözlerle serseriyi izledi. "Kolumun askıda olmasına şükret. Yoksa birkaç dişinden olacaktın... Pis serseri."

"Küfür konusunda elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Nick öfkeyle Caleb'e döndü. "Daha kötüsünü duymak ister misin?"

Caleb güldü. "Tarzını seviyorum Gautier. Aynı takımda olmamamız ne kötü."

Caleb'in futbol takımından bahsetmediğini hisseden Nick kaşlarını çattı. "Burada ne arıyorsun?"

"Bubba'nın dükkanına gidiyordum. Mark ve Bubba'nın, Zombilere Karşı Savunma ve Yok Etme dersi başlamak üzere. Stone kimya dersinde alev aldığından beri, en eğlenceli şey bu."

Nick hatırlayınca güldü. Stone, Casey'e kaş göz yaparken yanıcı bir maddeyle dolu kabı devirmiş, patlayan madde göğsünü tutuşturmuştu. Ne yazık ki Bayan Wilkins çabuk davranıp yangın tüpüyle müdahale etmiş, Stone kaşlarının yanması ve karizmasının bir parça olsun çizilmesiyle kalmıştı.

Sınıfın yarısı Stone'un yeni Freddie Kruger olmasından korkmuştu ama şansları vardı ki Stone hayatta kalmıştı ve yürüyen kabus olarak aralarında dolaşmaya devam ediyordu.

"Gelmek ister misin?" diye sordu Caleb.

Kulağa fazlasıyla eğlenceli gelse de Nick duraksadı. "Annemin iş yerine dönmem lazım." Çünkü geri dönmezse bu kez annesi onu kesinlikle öldürürdü.

"Bubba'nın Otoyolda Zombi Öldürme Teknikleri'ni kaçıracak mısın yani? Haydi Nick, bunu görmen lazım. Bu epik gösteriyi kaçıramazsın." Caleb cep telefonunu çıkarıp Nick'e uzattı. "Anneni ara da izin iste."

Nick bundan pek emin değildi. Caleb son birkaç yıldır kendisine bu kadar yakınlık göstermemişti. Aslına bakılırsa çoğunlukla Nick'i görmezden gelirdi.

Peki, niye şimdi kendisiyle gelmesini istiyordu? Carrie White'ın okul balosuna aldığı davet gibi bu da bir eşek şakasıysa üzerine bir kova dolusu domuz kanını boca edip karşısında kahkahalar atabilirlerdi.

Üstelik balo tuvaleti içinde çok aptal görünürdüm. En kötüsü de Carrie gibi psişik güçleri olmadığı için, onlarla ödeşemezdi.

Caleb kaşlarını kaldırarak baktı. "Ne bekliyorsun?"

Yıldırım harekatını bekliyordu çünkü kabul etmeliydi, rezil bir Bubba-show'u beraber seyretmek için okulun en popüler çocuğunun kendisini davet etmesi hayra alamet olamazdı.

"Niye bana bu kadar yakın davranıyorsun?"

Caleb'in dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Düşmanımın düşmanı, benim de dostumdur."

"Düşmanın kim ki?"

Caleb omuz silkti. "Söylesem bile inanmazdın ki... Ve ne düşündüğünü biliyorum. Okulun en popüler çocuğunun düşmanlarla ne işi olabilir, diye düşünüyorsun, haksız mıyım?"

Eh, temel olarak öyleydi. "Son zamanlarda birilerinin dolabına kıstırıldığını görmedim."

"Çünkü çoğunlukla etrafımda değilsin. Güven bana. Hayat hepimiz için zor. Herkesin göstermekten korktuğu yara izleri vardır ve hepimiz, kendimizden daha büyük ve daha kötü biri tarafından, sözlü bile olsa dolaba sıkıştırılmışızdır."

Hı hı! Caleb'in anladığı anlamda kötü gün geçirmenin, kendisininkiyle hiç alakası olmadığından emindi. "Ne yani? Annenin yeni arabasını kullandığın için oda cezası mı aldın, yoksa hizmetçinize odanı toplamasını söylemeyi mi unuttun?"

Caleb bu iğneleyici sözleri duymazdan geldi. "Anneni arıyor musun, aramıyor musun? Benim için hava hoş. Ben sadece dostça davranmaya çalışıyorum."

Eğer üzerime bir damla domuz kanı bulaşırsa hepinizin peşine baltayla düşerim. Caleb'in elinden telefonu alan Nick, kulübün numarasını tuşladı.

Altıncı çalışta Tiffany cevap verdi.

"Selam Tiff, ben Nick. Annem yakınlarda mı?"

"Tabii cicim, bekle."

Nick telefon kulağında, annesinin gelmesini beklerken Caleb dükkanların vitrinlerine bakıyordu. Caleb'in neden böyle davrandığını hala merak ediyordu. Caleb'i tanıyordu ama daha önce hiç beraber takılmamışlardı. Hemen hemen aynı zamanlarda okula yazılıp birçok sınıfı beraber okumuş olsalar da Caleb okuldayken onunla nadiren konuşurdu. Mesela dolabını açmak istediğinde Nick de oradaysa koca kıçını kenara çekmesini söylerdi en fazla.

Caleb okulun popüler çocuğu ve futbol takımının yıldızı olduğu halde, insanları görmezden gelen, çoğunlukla yalnız takılan biriydi. Kimse onu yakından tanımazdı. Ne ev hayatından ne de ailesinden bahsederdi. Birileri bu konularda soru sorduğunda, hemen konuyu değiştirirdi. Ama kıyafetlerine bakılırsa ailesi birçoklarından daha iyi durumdaydı ve okuldaki dedikodulara bakılırsa babası şehrin en zengin adamlarından biriydi.

Tabii Caleb'in eski bir sabıkalı olduğu ve futbol oynamayı hapiste öğrendiğine dair dedikodular da vardı. Hatta Nick, onun babasını öldürüp ciğerini karaborsada sattığının söylendiğini bile duymuştu.

Caleb'in biraz önce söylediğine bakılırsa Nick, onun evde pek mutlu olmadığını düşündü. Yoksa onun gibi iyi görünen, paralı ve popüler birinin, iki çatlağın gerçek dışı yaratıklarla dövüşme dersinde ne işi olurdu ki?

Ama yine de... Bugün olanlardan sonra, zombiler artık pek de hayali yaratık sayılmazlardı, öyle değil mi?

"Nick? Sen iyi misin?" diye sordu annesi telefonu alır almaz.

"Ben iyiyim. Birkaç sokak uzaklıktayım. Bayan Liza'yı gönderdikten sonra sokakta, okuldan bir arkadaşımla karşılaştım..."

"Merhaba Bayan Gautier," diye seslendi Caleb telefona.

Nick onu duymazdan geldi. "Caleb Malphas. Onunla Bubba'nın dükkanındaki derse gidip gidemeyeceğimi sordu."

"Aman tanrım, gece vakti ne öğretiyormuş ki?"

"Zombilerden Korunma."

Annesi yorgun yorgun iç çekti. "Yine dinamitler olacak mı?"

"Sanmam. Ateşli Silahlar İdaresi, geçen seferki kazadan sonra çok açıkça belirtti. Otoriteler ne zaman ortaya çıksa Bubba genellikle fazla olay çıkarmamaya çalışır."

"Peki ne kadar sürecekmiş?" diye sordu annesi.

Nick, Caleb'e baktı. "Ne kadar sürüyor?"

Caleb afacan çocuklar gibi sırıttı. "Aslında bir saat sürmesi gerekiyor ama Bubba ya da Mark genellikle ciddi bir şekilde yaralandıkları için, ilk yarım saatten sonra onları hastaneye yetiştirmemiz gerekiyor. Bazen acilde işleri hızlı biterse ya da yanıkları o kadar da kötü değilse geri gelirler. Yani çoğunlukla erken biter. Ben olsam, annene bir saat olduğunu söylerdim çünkü gördüklerimize öyle çok güleceğiz ki muhtemelen yürüyecek kadar nefeslenebilmek için biraz zamana ihtiyacımız olacak."

İşin üzücü yanı, Caleb şaka yapmıyordu. "Bir saat kadar anne."

"Yalnız olmayacaksın, değil mi?"

"Hayır efendim. Caleb benimle olacak ve o gayet iriyarı."

"Kaç yaşında?"

Nick, sinirle dişlerini gıcırdattı. Niye cevabın sadece bir evet ya da hayır olabileceği konularda, onunla her seferinde bu oyunu oynamak zorundaydı ki? Kahretsin, annesi istese gerçekten avukat olabilirdi. "Kaç yaşındasın?"

Caleb sanki düşünüyormuş gibi bir an sustu. "On beş."

"On beş," diye tekrarladı Nick telefona.

"Ailesi ne iş yapıyor?"

Nick bu kez kendini tutamayarak patladı. "Bunun ne önemi var?"

"Benim için önemli ve gitmek istiyorsan bir cevap istiyorum."

Nick annesinin bardağı taşırmaya ramak bırakan cevabına gözlerini devirdi. "Ailen ne iş yapıyor?"

Caleb'in yüzü tuhaflaştı. Konuşmaya başladığında, sesi tamamen duygusuzdu. "Babam borsacı ve annemse ruhunu Ferrari karşılığında satan gönülsüz bir metres."

Nick uzun bir soluk koyverdi. Caleb'in kelimelerle arası kesinlikle çok iyiydi. "Babası borsacıymış."

"Annesi?"

"Annesi bir ev kadını."

Nick'i kızdırmaya devam etmeden önce, annesi bir an duraksadı. "İyi bir çocuk mu?"

"Hayır anne, şeytanın yeryüzündeki temsilcisi o. Aslına bakarsan, dersten sonra birkaç kadeh bir şeyler içip oramıza buramıza dövme yaptıracağız, sonra da ucuz birer fahişe bulup Caleb'in eğitim fonunu harcayarak biraz eğleneceğiz."

Caleb güldü.

Oysa annesi bu tür mizahtan hiç anlamazdı. "Benimle konuşurken sesinin tonuna dikkat et Nick Gautier. Saçların ağarana kadar seni oda cezasına çarptırırım. Şimdi soruma cevap ver."

Bir gün annesi, Nick'in iğneleyici tarzını takdir edecek miydi acaba?

Annesiyle düzgün konuşması gerektiğini fark eden Nick, alaycı tarzından vazgeçti. "Evet, o iyi biri. Okulda başı hiç derde girmedi ve iftihar listesinin en başlarında yer alıyor. Futbol takımının da kaptanı. Bunların dışında, ailesi şehir dışına çıktığında, bütün cesetleri buzlukta saklayan psikopat bir seri katil."

Eh... Sivri dilli olmamayı en azından denemişti. Mesele şuydu ki sivri dilli olmamak, onun için neredeyse imkansızdı.

Caleb yine güldükten sonra annesi duyabilsin diye ağzını telefona yaklaştırdı. "Aynı zamanda sabah kahvaltısı niyetine bebek yiyorum ve eğlence olsun diye küçük hayvanlara işkence ediyorum. Ama terapistim, son zamanlarda gelişme kaydettiğimi söylüyor."

Annesi sert bir sesle cevap verdi. "Sakın bana ukalalık yapmaya kalkmayın."

Nick, Caleb'e bakarak sırıttı. "Kusura bakma anne. Dayanamadık."

Annesi patronuna bir şey söyledikten sonra yine Nick'le konuştu. "Gidebilirsin ama bir saat sonra buraya geleceksin."

"Evet efendim. Tam zamanında orada olacağım."

"Seni seviyorum bebeğim."

Nick, Caleb'den uzaklaşmaya çalışırken, yüzünün kıpkırmızı yandığını hissetti. "Ben de seni seviyorum," dedi alçak sesle. Sonra telefonu kapatıp Caleb'e geri uzattı. "Bu konuda tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

Caleb pes edercesine ellerini kaldırdı. "Merak etme. Keşke ben de sevdiğimi söyleyebileceğim bir anneye sahip olsaydım. Benimki, aldığım her nefeste bana hayatı dar eden psikopat bir manyak. Hem telefonda ona öpücük falan göndermeye kalkışmadın ya. Geriye alay edecek ne kalıyor?"

Bu kez gerçekten alay edilecek bir şey yoktu. Ve bunun sebebi, Caleb'in onunla dalga geçmeye kalkışmamasıydı.

Caleb telefonu cebine koyup Bubba'nın dükkanına doğru harekete geçti.

Yürürlerken Nick'in aklı yine Stone'a ve tuhaf karşılaşmalarına gitti. "Sence Stone, Liza'nın dükkanının arkasında ne yapıyordu?" Kendi başına dışarıda olması çok garipti. Ödleklik yüzünden genellikle ancak etrafta başka birileri varsa insanlara sataşırdı.

Caleb çenesiyle dolunayı gösterdi. "Muhtemelen arkadaşlarıyla dolaşmaya çıkmıştı ve çöplükte bir şeyler bulmaya çalışıyordu."

"Hı?"

"Bu gece dolunay var Nick. Eminim Stone'un içindeki hayvan kontrolü ele geçirmiştir. Yaşı küçük olduğu için muhtemelen bir yere ışınlanmaya çalışmış, sonra çöpü boylamış da olabilir. Belki Liza bu akşam ayin düzenleyerek tanrıları çağırdığı için dükkanın arkasına düşmüş falan da olabilir. Hatta kadının ayinini bozmuş bile olabilirler."

Nick bu saçma cevaba burnundan soluyarak güldü. "Ah, aman, sen de kurtadam saçmalıklarından bahsetmeye başlamayacaksın, değil mi?"

"Sen kurtadamlara inanmıyor musun?"

"Ben sadece zombilere inanıyorum çünkü bugün onları gördüm. Geri kalanı... Tamamen kaka."

Caleb başını iki yana salladı. "New Orleans'ta yaşıyorsun, Katoliksin, Bubba'yla Mark'ın arkadaşı olduğundan bahsetmiyorum bile ve bütün bunlara rağmen iblislere, kurtadamlara, vampirlere inanmıyorsun, öyle mi?"

"Gördüğüm vampirler, Anne Rice'ı görebilmek için evinin etrafında turlayan gotik kılıklılardan başkaları değildi ve çilekli soda içip birbirlerine kan içtiklerini söylüyorlardı."

"Acayip şüphecisin."

Ve Nick bununla hep gurur duyardı. Her söylenene inanmaktan hoşlanmıyordu. Kurban olmaktansa inanmakta zorlanan biri olmayı tercih ederdi. "Bu söylediğinden, senin şüphelenmediğini mi anlamalıyım?"

"Ben hepsine inanıyorum."

"Neden?"

"Haydi ama Nick, hiç yolda yürürken sırtının ürperdiğini hissetmedin mi? O hissi bilirsin. Hani, bir şeylerin yolunda olmadığını hissedersin ama ne olduğunu kestiremezsin. İşte o anda hemen arkanda bir iblis vardır oğlum. Seninle biraz oyun oynamak için fırsat kolluyordur."

Nick, onun söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. "Benimle kafa buluyorsun."

"Seni gerçek dünyaya hazırlamaya çalışıyorum."

"Gerçek dünyada iyi bir iş bulursun, faturalarını ödersin ve seni ilgilendirmeyen şeylerden burnunu uzak tutarsın." Böylece hapiste idam sırası beklemezsin.

Caleb başını eğerek ona baktı.

"Vay be. Sen bu muhallebi çocukluğu işine bayağı gönül vermişsin."

"Gönül vermekle alakası yok. Gerçek bu."

"Sen öyle san." Dükkanın önüne vardıklarında, Caleb kaldırıma çıkarak öne geçti ve Nick, geçsin diye kapıyı tuttu.

"Kapalıyız. Bugün ders falan..." Arka taraftan gelip onları gören Mark, cümlesinin devamını getirmedi. "Ah. Siz mi geldiniz? Girin içeri."

Nick, bu tuhaf karşılamayı duyunca kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Mark yanlarından geçerken cevap vermedi ve henüz girdikleri kapıya gidip kilitledi, sonra kapalı tabelasını astı. "Asla inanamazsınız." Onları arka odaya yönlendirdi.

Aman ne güzel! Nick sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Mark ne zaman bu tür şeyler söylese, altından çok sıradışı bir şey çıkardı.

Ama içeri girer girmez Nick duraladı. Bubba ve Madaug bilgisayarın başına oturmuştu. Ah, şu küçük sıçan! Bütün gün telefona cevap verme, sonra burada karşılarına çık... Olacak iş değildi!

Nick çocuğu boğmak istiyordu.

Madaug ekrandaki kodu okuyabilmek için, burnunun ucunda duran gözlüklerini başının üzerine yerleştirdi.

"O buraya nasıl geldi?" diye sordu Nick, Mark'a.

Mark ona, aptal mısın gibisinden baktı. "Yürüyerek."

Nick öfkeyle kaşlarını çattı. "Ben ciddiyim. Bütün gün nerede olduğunu bulmaya çalıştıktan sonra buraya ne zaman geldi?"

"Birkaç saat önce."

Onları hala fark etmeyen Madaug, bir kod satırını işaret etti. "Gördün mü Bubba? İşte bundan bahsediyordum. Bu algoritma ön lob singulat kortekslerini bilinçaltından baskılarken, aynı zamanda orbital ön lob korteks ve amigdalalarını uyarıyor, bu yüzden de serotonin seviyeleri yükseliyor."

Nick kaşlarını çatarak Caleb'e baktı. Neyse ki o da Nick kadar şaşkın görünüyordu.

Oysa Bubba ve Mark, inek oğlanın konuşmasını gayet güzel anlıyor gibi görünüyorlardı.

"Evet." Bubba çenesindeki kirli sakalını kaşıdı. "Ama bununla hipotalamusu nasıl kontrol etmeyi başardığını anlayamıyorum."

"Aslında öyle bir şey yok. Sadece somatik sinir sistemi, hipotolamustaki yükselen gerilimin yan etkilerine maruz kalıyor. Bu yüzden hipotolamus, saldırgan davranışı engelleyemiyor. Benim anlayamadığım, kontrolü nasıl elden kaçırdığım. Neyi gözden kaçırıyorum Bubba?"

Nick boğazını temizledi. "Ben neyi gözden kaçırdığımı söyleyebilirim. Bunları anlamak için bir ipucu. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Mark yan yan Nick'e baktı. "Zombi Avı."

Nick terslenmemek için dilini ısırdı. "Ve bugüne kadarki konuşmalarınızdan farkı ne?"

Mark bezgin bir şekilde iç çekti. "Onları öldürmekten bahsetmiyoruz Nick, onları nasıl yöneteceğimizi konuşuyoruz."

Madaug cevap vermek için Nick'e döndü. "Zombi Avı adında bir bilgisayar oyunu geliştirdim. Onun üzerinde çalışıyoruz."

Nick gülümsedi. "Ah, bu mükemmel! Oynayabilir miyim?"

"Hayır!" Mark, Bubba ve Madaug koro halinde bağırdı.

Bubba, kolasından bir yudum aldı. "Bize güven Nick. Oynamak isteyebileceğin bir oyun değil bu."

"Niye?"

Madaug çaresizlikle yüzünü buruşturdu. "Çünkü oynayan herkes, zombiye dönüşüyor."

Tabii tabii... Nick buna bir an için bile olsun inanmadı. "Saçma."

"Hayır dostum, doğru söylüyor." Bubba elindeki kola kutusuyla Madaug'u işaret etti. "Küçük arkadaşının parlak bir zekası var."

Evet, okul dolabına kilitlenmesine yetecek kadar parlak bir zeka...

Nick, Madaug'un bir oyun programlayabilecek kadar zekiyken, kendisine kötü davrananların radarından kurtulmayı nasıl beceremediğini bir türlü anlayamıyordu.

Madaug, parmağıyla gözlüğünü burnunun üzerinde düzeltti. "Geçenlerde, belli bir ışık ve ses sekansının beyin dalgalarını değiştirebileceğini öğrendim. Yani, beyin bir bilgisayar gibidir ve birtakım programları atlatabilirsen, onun içine girip sabit diski ele geçirebilirsin."

Nick etkilenmişti. "Bunları nasıl öğrendin?"

"Annem, Tulane'de nöroloji cerrahı ve babam da kriminal nöroloji araştırmacısı. Akşam yemeklerinde gerçekten çok sıkıcı sohbetler ederler, annemin berbat yemeklerini yerken ben de dinlemek zorunda kalırım. Babam bu sıralar, şiddet eğilimini engellemenin yollarını araştırıyor. Bunu duyunca, benim de aklıma bu oyun fikri geldi. Notlarını karıştırdım, kendim de biraz araştırdım, sonra Bubba bana beyin dalgalarını değiştirecek ana oyun seviyelerini programlamayı öğretti."

Caleb, Nick'in sağlam omzuna vurdu. "Aileni dinleyerek neler öğrenebileceğini görüyor musun?"

Nick kaşlarını çattı. "Benimkiler böyle şeyler konuşmuyor." Ama striptiz yapmayı ya da bağırsak deşmeyi öğrenmek isteyen varsa Nick bir şeyler anlatabilirdi.

Gerçi bu tamamen başka bir konuydu ve bu gece olanlara pek faydası olduğu söylenemezdi.

"Peki, oyun kimlerde var?" diye sordu Nick, Madaug'a.

"Bir kopyasını Brian'a verdim çünkü sürekli benimle uğraşıyordu. Benimle uğraşmak ihtiyacı duyduğunda, onu programlayarak geri püskürtüp püskürtemeyeceğimi görmek istemiştim. Böylece zevk almak yerine, zorbalığı endişe düzeyini artıracak ve geri çekilecekti. En azından böyle olmasını planlamıştım."

Bubba kolasından bir yudum daha aldı. "Yani Brian, Madaug'un kobay faresiydi."

Bubba'nın yorumunu duyunca, Madaug canı sıkılmış gibi baktı. "Evet, öyle ve şimdi oyunu bulamıyorum. Kimde olduğunu bilmiyorum ama belli ki oyunu oynayan başkaları da olmuş çünkü etrafımız zombilerle sarıldı."

Bubba homurdandı. "Hem de ikisi üçü birarada dolaşıyor. Eskiden odalarımıza çekilir tek başımıza oynardık, şimdi sürüler halinde oynuyorlar. Nasıl gençler yetiştiriliyor bugünlerde böyle? Oyun meraklıları arkadaşlarıyla sürü halinde oyun oynuyor. Böylesi duyulmuş şey mi? Size söylüyorum, kıyamet yakındır."

Nick, adamın çıkışına şaşırmıştı. "Ama Bubba? Sen ve Mark arkadaş değil misiniz?"

"Ah, tabii ki hayır! Mark arkadaşım falan değil, o benim kölem."

Mark doğruldu. "Yardımcın olarak anılmayı tercih ederim. Bir keresinde Yıldız Savaşları'ndaki gibi Padawan olmaya çalıştım ama Bubba, film ve kitaplardaki akıl hocalarının sonunda hep öldüğünü söyleyince vazgeçtim. Bubba'nın zombi öldürme konusunda bana her şeyi öğretmeden ölmesini istemem."

"Eh, yardımcılığın ne farkı var?" diye sordu Nick.

Mark kahkaha attı. "Ah, hayır. Filmlerde ölenler hep yardımcılar oluyor."

Nick bu saçma mantığa bulaşmak bile istemiyordu.

Bubba onları duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "Ve Madaug, Brian'ı uzak tutmak amacıyla oyunu programladığı için, bir şeylerin tersine döndüğünü, bu yüzden de hepsinin Madaug'u aradığını düşünüyoruz. Yani onları tekrar normale döndürmek için, kodların üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Kulağa hoş geliyordu ama Nick'in bu teoriyle ilgili bir sorunu vardı. "İyi de niye sürekli benim de peşimden geliyorlar o zaman?"

Bubba ve Madaug bunu duyunca bakakaldı. "Ne?"

"İki tanesi birkaç saat önce iş yerimde bana saldırdı," diye açıkladı Nick. "Beni neredeyse ele geçiriyorlardı."

Bubba, itiraz ederek başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Oyun sadece Madaug ve onun DNA'sına programlı çalışıyor."

Nick ısırıldığı yerdeki sargıyı göstermek için sağlam kolunu havaya kaldırdı. "Mümkün ya da değil ama beni az daha Beyinsiz Nick'e dönüştüreceklerdi."

Bubba, Nick'in kolunu kavrayıp sargıyı açtı ve iki yarayı inceledi. "Bak bu çok ilginç işte."

Adamın soğukkanlılığına Nick'in ağzı açık kaldı. Mesela kendisi değil de Stone ısırılmış olsaydı eğlenceli olabilirdi. Ama şu anda zombilere oyuncak kemik olmakla ilgili şaka yapacak durumda değildi. "Senin bilimsel deneylerinden biri olmayacağım Bubba. İlginç olmak istemiyorum. Hele zombiler tarafından kemirilmeyi hiç istemiyorum."

Bubba, Madaug'a baktı. "Niye Nick'i de yemeye çalışıyorlar?"

Madaug omuz silkti. "İnsanları neden yemeye çalıştıklarını bile bilmiyorum. O kadar. Programın, sakinleşip pasifleşmelerini sağlaması gerekiyordu, saldırganlaşmalarını değil."

"Fena çakmışsın dostum," dedi Nick.

Madaug, Nick'e cevap vermeden önce ekrandaki kodlara baktı. "Bugünkü gözlemlerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki program, etraflarındaki herkese saldırmalarına neden oluyor. Ama benden başka özellikle takip ettikleri birini görmedim ve olması gerektiği gibi korkuyla büzüşmek yerine neden beni bulmaya çalıştıklarını da hala çözemedim."

Caleb kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onları zombiye dönüştürdün Madaug. Beyninin peşindeler."

Nick güldü. "Hepsinin beyinsiz futbolcular olduğunu söylerdim ama alınırsın diye korkuyorum."

"Ben de öbür kolunu kırmak zorunda kalmak istemem."

Bubba, kola kutusunu masaya bıraktı. "Kavga etmeye kalkışmayın sakın. Çocuk nesline karşı bugünkü sabır stoklarımı tükettim." Gündüz kırılan cam dolapları gösterdi. "Hala dükkanımı dağıtanları nasıl dava edeceğimi düşünüyorum."

"Ben çulsuzum," dedi Nick, Madaug'u işaret ederek. "Bütün bunları başlatan zengin çocuğu dava et."

Madaug kendini savunmak üzere ağzını açıyordu ki kapıya gürültüyle vuruldu, sonra içeri girmek isteyenlerin inlemeleri duyuldu.

Mark azap çekiyormuş gibi başını duvara dayadı. "Ne olur Tabitha eşek şakalarından birini yapıyor olsun."

Bubba, duvarda asılı duran baltayı aldı. "Sen inek oğlanları koru," dedi Mark'a. "Ben gidip kontrol edeyim."

Mark daha da yüksek sesle inledi. "Lütfen yine polisler olmasın. Kefalet için param kalmadı." Nick'e baktı. "Bir dakika ya... Seni eBay'de satışa çıkarıp vurgun yapabilirim. İyi para edersin."

Nick kollarını gösterdi. "Şu andaki halimle beş para etmem. Caleb ya da Madaug'u dene. Eminim sağlık durumları mükemmel olan iki beyaz çocuğu almak isteyen birileri çıkacaktır." Mark'ın yanından dükkanın içine bakmak için eğildi. Neyse ki duş yapmış, üzerindeki ördek idrarı kokusundan kurtulmuştu.

Bubba baltayı omzuna yerleştirip kapının kilidini açtı ve bir grup deri kıyafetli insan içeri yığıldı. O kadar heyecanlıydılar ki birbirlerini dinlemeden konuşuyorlardı, o yüzden Nick ne dediklerini anlayamıyordu.

İçeri son giren öyle keskin bir ıslık çaldı ki dükkan çınladı. Kız ortaya çıktığında, Nick onun Tabitha olduğunu fark etti. Üzerindeki dar pantolon, muhtemelen birçok eyalette yasaklanmış olmalıydı.

Kız başını kaldırıp Bubba'ya baktı. "Malzemeye ihtiyacımız var B. Hem de bir sürüsüne."

Bubba kaşlarını çattı. "Neden? Neler oluyor?"

"Zombileri kim serbest bıraktı?" diye sordu gençlerden biri.

"Evet, üstelik bunlar kesinlikle yavaş hareket etmiyor," diye araya girdi bir diğeri. "Dışarıdakiler daha çok, süper hızlı zombi mutantlar gibi."

En uzun boylu olanları, şişmiş ve kızarmış gözünü gösterdi. "Tıpkı birkaç hafta önce maç yaptığımız rakip futbol takımındakilere benziyorlar. Moraran gözüm de bunun kanıtı. Tabitha'nın cinayet işlemesini engellemeye çalışıyordum."

Madaug ağzı açık bir halde Nick'in yanından geçti. "Eric? Bu sen misin?"

Gözünü tutan genç, sert bir şekilde kaşlarını çatarak ona baktı. Siyah saçları, Cure grubundan Rob Smith gibi tepesinde dikilmişti. Yüzünde Tabitha'dan bile daha fazla makyaj vardı, siyah ruj, göz kalemi ve koyu renk allık en göze batan-

larıydı. Tırnaklarını bile siyaha boyamıştı. Zaten baştan aşağı her yeri siyahtı. "Kardeşimin burada ne işi var?"

"Tebrikler, Eric!" Bubba sırtına sert bir şekilde vurunca genç çocuk sendeledi. "Zombileri kardeşine borçluyuz."

Eric duyduklarına inanamıyordu. "Dalga geçiyor olmalısın. Madaug?" Eric kardeşine döndü. "Sen ne işler çeviriyorsun? Annemle babam, ömrünün sonuna kadar seni cezalandıracak."

"Biliyorum," dedi Madaug, sanki ağabeyinin söylediği, hayatta en çok istediği şeymiş gibi. "Düzeltmeye çalışıyorum. Ama..." Sanki aklında bir şey varmış da kendisi de ikna olamıyormuş gibi başını salladı. "Her neyse. Sana niye anlatıyorum ki? Dördüncü sınıftan beri, fizik dersi sınavlarını bile zar zor geçiyorsun."

Eric kardeşini itti.

Madaug da onu itti. "Sakın benimle uğraşma travesti kılıklı ucube. Seninle aynı genleri taşıdığımıza inanamıyorum. Annemle babamın seni kapı önünde bulduklarına yemin edebilirim."

"Seni de lağımda bulmuşlar pislik cüce."

Tabitha aralarına girdi. "İkiniz de kesin hemen. Enerjinizi zombi öldürmeye saklamanız daha önemli."

Bubba baltayı yere dayadı. "Bir saniye. Bunu söylediğime ben de inanamıyorum... Ama madem oyun oynamak dışında bir şey bilmeyen bir avuç öğrenciden bahsediyoruz, onları öldüremeyiz." Tabitha'ya sert sert baktı. "Bunlar zombi değil,

Madaug'un eseri Tabby. Onlar yaşayan, nefes alan moronlardan başka bir şey değil ve maalesef onları kurtarmamız gerekiyor."

Tabitha tiksintiyle iç çekti. "Onları kazıklayıp sonra yukarıya havale etmeyi tercih ederim."

"Ben de hayatımın sonuna kadar hapishaneye gitmemeyi tercih ederim," dedi Eric sert bir şekilde. "Alınma ama hapishanede sevimli oğlanlara neler yapıldığını biliyorum. Üstelik ben, karşı konulamayacak kadar sevimliyim."

Mark burnundan soludu. "Lüüüt-fen. Kara dudak boyan ve uzun saçlarınla tek problemin, seni kadın sanmaları olur. Bu kıyafetle, seni erkekler bölümüne atacaklarından bile kuşkuluyum. Muhtemelen fahişelerin yanına düşersin. Hey... Biliyor musun? Sonuçta bir yere kapatılman, pek de fena bir fikir olmayabilir."

"Dikkat Bozukluğu Sendromu adayları," diye patladı Bubba, "Bir dakikalığına dikkatinizi bana vermenizi rica edebilir miyim? Dışarı çıkıp o çocuklar başka birini yemeden önce onları bulmamız gerekiyor. Buraya getirdikten sonra, Madaug'un yaptığını tersine çevirmeliyiz."

Eric dudaklarını büzdü. "Nereye koyacaksın onları? Küvete mi?"

Bubba ateş saçan gözleriyle Eric'e baktıktan sonra duvara gitti ve...

Gizli bir kapıyı açtı. Arkasında, bütün duvarları tavandan sarkan çelik parmaklıklarla güçlendirilmiş bir hücre vardı. Nick, hayatında ilk defa böyle bir şey görüyordu.

Tabitha kahkaha attı. "Aman Tanrım, Bubba'nın bir seks zindanı var!"

Bubba kızgın gözlerini kısarak ona baktı. "Böyle şeyleri bilmek için yaşın çok küçük."

"Dalga mı geçiyorsun? Teyzem, Bourbon Caddesi'ndeki Pandora'nın Kutusu'nun sahibi. Duvardaki çelik malzemeye bakılırsa oradan alışveriş yapmışsın."

Bubba boğuk bir homurdanma eşliğinde Eric'e baktı. "Şunun çenesini kapar mısın?"

"Gözüm nasıl morardı sanıyorsun? Ve kızlar gibi yumruk attığını düşünüyorsan çok yanılırsın. Kadınlar hamamı gibi bir aileden geliyor olabilir ama herifin biri onu iyi eğitmiş."

Mark bir kaşını kaldırdı. "Bana daha çok kötü göz kalemi gibi gelmişti. Kızın sana vurduğundan emin misin?"

Bubba ıslık çaldı. "Al işte, yine bütün dikkatler başka yöne kaydı. Yemin ederim, kedilerden farkınız yok. Şu andan itibaren beş dakika boyunca birbirinizi iğnelemeyi bırakın da konuya odaklanın. Bir mucize gerçekleştirmenizi istediğimi biliyorum ama bu bir ölüm kalım meselesi. Tamam mı?"

"Tamam," dedi hepsi, koro halinde.

Bubba başıyla onayladı. "Şehri korumamız gerekiyor. Hepinizin zombi devriyesine çıkmanızı istiyorum. Onları bulduğunuzda..."

"Kalplerine kazık çakalım!" Tabitha önerisini güçlendirmek için, çelik kazıklarından birini çıkardı.

Bubba kazığı kızın elinden kaptı. "Hayır. Onları peşinize takarak buraya getirin. Mark'la ben, iğneyle sakinleştirmek üzere onları bekleyeceğiz. Herkes iyice anladı mı? Öldürmek yok. Kan dökmek yok."

Tabitha gözlerini devirdi. "Gecenin içine etmek diye buna denir işte."

Madaug dehşet içinde ağabeyine baktı. "Annemle babam, cani ruhlu bir deliyle çıktığını biliyor mu?"

"Hayır, eğer onlara söylersen parmaklarını Japon yapıştırıcısıyla klavyeye yapıştırırım."

Madaug'un çenesindeki kaslar atarken, yanakları kıpkırmızı kesildi. "Annem, bir daha öyle bir şey yaparsan, saçlarını uyurken keseceğini söylemişti."

"Çocuklar!" diye bağırdı Bubba. "Dışarıda tehlikeli yaratıklar var. Haydi gidin, getirin onları."

Madaug kapıya doğru bir adım attı.

Bubba onu sırtından yakalayıp arka odaya doğru gönderdi. "Sen değil. Senin burada kalıp bir tedavi geliştirmen gerekiyor."

Caleb, Nick'e baktı. "Buna hazır mısın?"

Nick saatine baktı. "Sadece kırk beş dakikam var. Geç kalırsam ceza alırım."

"Haydi o zaman Külkedisi. Sen kabağa dönüşmeden önce işe koyulalım." Caleb sokağa çıkması için Nick'e yol verdi. Her şeyin başladığı okul yönüne doğru gitmeleri mantıklı görünüyordu.

Bir de en büyük endişem, sabah okula geç kalmaktı... Şu halimize bak!

Beyninin parçalanıp yenileceğinden korkmak, kimin aklına gelirdi ki?

Artık okula giderken yanımda zincir taşımaya başlar mıyım acaba? Okulda yasaklı silahlar listesinde zincir yoktu çünkü...

Yürürlerken Nick'in aklı, Madaug ve ailesine gitti. "Madaug'un ağabeyinin bizimle okula gitmiyor olması tuhaf değil mi sence de?"

Caleb ellerini pantolonunun arka cebine yerleştirdi. "Muhtemelen okula giremeyecek kadar aptaldır."

"Öyle mi dersin?"

"Zeka her zaman genlerden geçmeyebilir. İnan bana. Mesela ben, gerçekten aptal bir soydan geliyorum. Onların gen havuzunda yüzüyor olmak, bazen ödümü patlatıyor. Yine de onlardan çok daha zekiyim."

Nick, kendisini yaratan gen havuzunu düşünmek bile istemiyordu. Bir gün beynindeki tellerden birinin kısa devre yapıp onu babası gibi bir canavara dönüştüreceğinden korkuyordu. Annesine ne zaman bu konuyu açsa, kadın onun saçmaladığını söylerdi. Yine de içinden fırlamak için bekleyen uğursuz, buz gibi ve duygusuz bir şey olduğu düşüncesiyle çoğu zaman titriyordu.

"Kardeşin var mı?" diye sordu Caleb. Nick'in bir şeye takıldığını hissetmişti. Çocuğun kafasını dağıtmak istiyordu.

"Özbeöz yok. Diğerlerini saymıyorum bile. Ya senin?"

"Hayır." Caleb başını salladı. "Peki, baban ne iş yapıyor Nick?"

"Babam hakkında konuşmuyorum." Doğruydu, kimseyle konuşmazdı. Sadece Bubba ve Mark, babasının bir suçlu olduğunu bilirdi. Dünyanın geri kalanına, tek bir kelime bile etmemişti. "Hayatımızda yeri yok ve öyle kalmasını istiyorum."

"Anladım. Benimkiyle de hemen hemen aynı."

"Niye?"

"Söylesem bile inanmazsın. Ama sorun değil. Bizi öldürmeyen şey, birkaç yüzyıllık terapiyle halledilmeyecek şey değildir."

"Doğru, bir de genellikle avuç dolusu Tylenol'la."

Caleb güldü. "Hey, bak ne diyeceğim? Eğer ayrılırsak, daha geniş bir alanı kontrol edebiliriz. Katedralde buluşmaya ne dersin?"

"Olur."

"Pekala. Orada görüşürüz."

Nick kendisini Bourbon Caddesi'ne götürecek yan sokağa saptı, inanılmaz bir turist kalabalığı, bir sonraki kurbanlar olmak üzere sokakta geziniyordu. *Bir de zombilerle sarhoş turistleri birbirinden ayırabilmek meselesi var tabii...*

Nick'in işi zor olacaktı. Ama zombi olsaydı, kendisi de buraya gelirdi. Ve fark ettiği üzere, bu kalabalığın arasında, kimse zombi olduğunu anlamazdı.

Sokaktan ilerlerken sokak lambasının daha gürültülü vızıldamaya başladığını fark etti. Lalaurie konağının önüne geldi-

ğinde yavaşladı. Burası, New Orleans'ın en perili ve en korkunç yerlerinden biriydi. Cehennemin kapısı diye bir şey varsa bu konak, kesinlikle cehenneme açılan kapıydı. Çocukluğundan beri ne zaman konağın önünden geçse tüyleri ürperirdi.

Bu gece, her zamankinden daha fazla ürperiyordu.

Sokakta aniden esen rüzgar, saçlarını uçururken ensesinin buz kesmesine neden oldu. O sırada başının üzerinden dev gibi bir karga uçup konağın demir balkonuna kondu ve Nick, hayvanın kendisini izlediğine yemin edebilirdi.

Bunu birine söylesem bana deli der ama yemin ederim bu kuş beni izliyor.

Kuş, başını havaya dikti. Evet, bu iş iyice tekinsiz bir hal almaya başladı. Sanki konağın kendisi yetmiyormuş gibi...

Konakta düzinelerce insan vahşice işkence görmüş ve öldürülmüştü. Annesi bu konuyu konuşmak bile istemezdi. Lalaurie'lerden beri bu evi alan bütün aileler, Delphine Lalaurie'nin acımasız delilikleri yüzünden konakta hayatını kaybedenlerin hayaletlerini gördüklerini ve duyduklarını bildirmişlerdi. Deli kadın öylesine zalimmiş ki aşçısı ondan kaçarken mutfağı yakarak kendini öldürmek zorunda kalmış.

Ölüm ve dehşete alışkın en deneyimli itfaiyeciler bile, Delphine'in parçaladığı cesetleri bulduklarında kusmadan edememişlerdi.

"İmdat!"

Nick arkasına dönüp kimin seslendiğini görmeye çalıştı. Ses, sanki bir çocuğa aitti.

"Çok korkuyorum. Neden bir şey göremiyorum? Orada kimse var mı?"

"Ben varım," diye seslendi Nick. "Neredesin?"

Sahibi ortalıkta görünmeyen kahkahalar sokağı çınlattı. Hemen tepesindeki sokak lambası patladı.

Kırık cam parçaları üzerine yağarken, Nick lanet okuyarak geri sıçradı.

O sırada evin yan tarafında küçük bir kızın siluetini gördü. "Annemi bulmama yardım et. Lütfen." Kız, bahçeye giren küçük oyukta kayboldu.

"Bekle!" Nick yardım edebilmek için koşarak kıza doğru yaklaştı. Oyuğun içine uzanıp kızı durdurmaya çalıştı.

Oysa eli, kızın bedeninin içinden geçip gitmişti.

Nasıl yani?

Kız aniden döndüğünde, Nick'in kanı dondu. Küçük kızın bütün yüzü yara içindeydi ve kocaman gözleri, ürkütücü gölgelerden başka bir şey değildi.

Küçük kız, sivri dişlerini ortaya çıkararak Nick'in üzerine atıldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 10

Küçük kızın boyu gözünün önünde neredeyse iki metre uzayınca, Nick geriye sendeledi. Kız, Nick'in tepesine dikilip pençe gibi elleriyle çocuğun yakasından kavrayıp suratına kahkaha attı. "Arkadaşlarının istediğini yapmalı ve o yaşlı çifti soyup öldürmelerine yardım etmeliydin Gautier. İyi biri olmak adına büyük bir hata yaptın. İçindeki iyilik seni zayıflattığı sürece, senden beslenmeye devam edebileceğiz." Kız, Nick'in boğazına doğru eğildi.

Nick kızı bir tekmeyle gerilettikten sonra sokağa sıçradı.

Sokağa çıktığı anda da üç başka yaratık belirerek yolunu kesti. Büyük adam görünümündeydiler ama gözlerinin olması gereken oyuklar, soğuk birer ışıktan ibaretti. Ara sokak bir anda buz keserken Nick ürperdi. Daha da kötüsü, bu yeni gelenler Quarter'da fayton çeken katırların arka tarafı gibi kokuyordu.

Kahretsin, bunlar hiç banyo yapmaz mıydı?

Liderleri olduğu anlaşılan adam, sivri dişlerini göstererek Nick'e cıkcıkladı. "Bizden kaçabileceğini mi sandın gerçekten?"

Evet, öyle sanmıştı...

Nick gerileyerek, aralarından geçebileceği bir boşluk bakındı. Üçü, sokağı tamamen kapatmıştı. Onlarla dövüşmeden sokaktan çıkması mümkün değildi. Üstelik arkası da çıkmaz sokaktı.

Kahretsin...

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Nick, bir taraftan da üçüncü bir seçenek düşünürken.

Kız onu arkasından yakaladı. "Seni öldürmek istiyoruz." Sonra dişlerini ensesine geçirdi.

Nick acıyla tıslayarak, sağlam koluyla kızın midesine vurdu. Kız darbenin etkisiyle dişlerini ensesinden uzaklaştırınca, Nick kıvranıp ondan kaçma fırsatını elde etti.

Diğer üçü, üzerine doğru geliyordu.

İhtiyacım olduğunda ortaya bir balta çıkıverse keşke!

Hatta daha iyisi, bir roketatar!

Karga birden tünediği yerden havalanarak çocuğun yaralı omzuna kondu. Kuşun pençeleri Nick'e dokunduğu anda, bütün bedeni elektriğe kapılmış gibi oldu. Öyle yoğun bir acıydı ki nefesi kesildi. Sonraki otuz saniye boyunca sanki her şey bir anda durmuş, rüzgar, saldırganlar ve kuş donmuştu.

Hatta kalbi bile.

Dünya yine aniden, hızla normale döndüğünde Nick güçlükle nefes aldı. Sezgileri hiç olmadığı kadar güçlüydü ama daha da iyisi, kolunun artık yaralı olmadığını fark etti.

Dövüş. Kafasının içindeki ses, hala şeytanınkine benziyordu.

Nick içinde derin bir yerlerde gücün yükselmeye başlayıp bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Kuş yeniden havalanıp yaratıkların saldırısını izlemek üzere yine balkonuna kondu.

Nick, yaratıkların insani olamayacak bir hızda hareket ettiklerini bilse de şimdi onları sanki yavaş çekimde seyrediyordu. Sanki bedeni bir şey tarafından ele geçirilmişti.

Birincisi yumruğunu savurdu.

Nick eğilerek yumruktan kaçtı. Sonra kendi yumruğunu yaratığa gömdü. Adam sersemleyerek geriledi. Nick tam zamanında dönerek ikincisine bir kafa attı.

Üçüncüsü Nick'e arkadan saldırırken, kudurmuş gibi çığlıklar atıyordu. Nick onu üzerinden atıp sokağa fırlattı, sonra göğsüne bir yumruk geçirdi.

O sırada fırsat bulan kız, bir tekme atarak Nick'i duvara yolladı.

Nick hemen dönüp kızın, boğazına yönlendirdiği yumruklarını engelledi. Tıpkı filmlerdeki gibi, kız sürekli yumruklarını savuruyor, Nick her seferinde onu engelliyordu.

Ben ne zaman kung fu öğrendim?

Bir de annesi, Jackie Chan filmlerinin tamamen zaman kaybı olduğunu söylerdi. Belli ki onun filmlerini seyrederken

bir şeyler kapmıştı çünkü böyle dövüşebilmesinin başka hiçbir açıklaması olamazdı.

Nick kendini bütün dünyaya karşı savaşabilirmiş gibi hissediyordu.

Birileri mınçıkalarımı uzatsın bana.

Nick kızı bir tekmeyle geriye düşürerek üzerine atılan diğer yaratığı yakaladı ve yumruğunu geçirdi. Saniyeler içinde hepsi yerlere serilmişti ve Nick mükemmel bir sotobiraki jigo hontai dachi duruşuyla tepelerine dikilmişti. Üstelik nefes nefese bile kalmamıştı.

Buna ne dersin Chuck Norris?

Karga sanki onaylarcasına gaklayıp gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Nick sırtını dikleştirdi. Omzu hiç ağrımıyordu. Dahası, doktoru ve fizik terapi uzmanının iyileşmesinin aylar süreceğini söylediği kolunu hiç sorunsuz hareket ettirebiliyordu.

Neler oluyor böyle? Uyanık olduğunu bilmese bütün bunların bir rüya olduğunu düşünürdü.

Sokağın ısısı normale dönerken, yaratıklar ince birer sise dönüşerek karanlıkta kayboldu.

Birden, önünde bir adam beliriverdi. Adam, korkunç bir şekilde babasına benziyordu. Sadece bu adamın yüzünde tuhaf bir çifte yay ve ok izi vardı. Baştan ayağa simsiyah giyinmiş, üzerine de bileklerine kadar uzanan deri bir palto geçirmişti. Neredeyse iki metre boyu olan adamın saçları, Nick'inkiyle aynı renkteydi, sadece ondan daha uzundu ve düzgün kesilmiş

bir keçi sakalı vardı. Ve Nick'in gözleri maviyken, onunkiler, giysileri kadar siyahtı.

Nick dövüşmeye hazırlandı. "Sen kimsin?"

"Rahat ol Nicky. Ben sana yardım etmek isteyen bir dostum sadece."

"Nereden dostum oluyormuşsun?"

Adam elini yukarı çevirdiğinde avcunda beliren ışık topu karanlıkta titreşmeye başladı. Yüzünde haşin bir ifadeyle avcunu kapattı ve ışık yok oldu. "Ne kadar önemli olduğunun farkında bile değilsin. Kaç güç odağı ve yaratığın, senin için savaşa hazır olduğunu bilmiyorsun. Ama bana güven çocuk. Çünkü annenden sonra, seni gerçekten önemseyen bir tek ben varım."

Nick bundan emin değildi. "İyi de sen kimsin?"

"Amcan Ambrose."

Yok artık, daha neler? "Benim amcam yok."

"Elbette var Nick. Hatta sana benim adımı verdiler."

Nick inanmayarak başını iki yana salladı. Adını babasından ve büyük babasından almıştı – en azından ona söylenen buydu. "Annem senden hiç bahsetmedi."

"Çünkü ben babanın tarafındanım ve aslında annen beni fazla tanımaz. Ama bunun önemi yok. Şu andaki tek amacım, gerçekten çok kötü hatalar yapmaman için sana yardım etmek."

"Ne gibi hatalar? Seninle konuşmak gibi mi?"

Ambrose güldü. "Dünya, gördüğün gibi değil çocuk. Her şeyin üzerinde bir perde var ve bu perde, çoğu insanın gözünü

kör ettiği gibi senin de gerçekleri görmeni engelliyor." Gözlerine düşen saçlarını alnından çektiği anda, bir şok dalgası Nick'in bütün bedenini dolaştı. "Buna idrak denir. Gizli olanı görme yeteneği. Her ne kadar ucundan tatmış olsan da sana hediyem olsun. Şimdi bu yeteneğin daha çok gelişti ve güvenilir oldu. Bir daha seni kimsenin kandırmasını istemiyorum."

Nick, Ambrose'un aslında bir adam değil de başka bir şey olduğunu gördüğünde geriledi...

Teni siyah ve kırmızı benekli, gözleri parlak sarıydı. Ambrose'un insan olmadığını anladığında, Nick dehşete düşmüştü.

"Nesin sen?"

"Arkadaşınım. Her zaman. Güvenebileceğin tek varlığım."

Söylemek kolaydı, oysa iş eyleme dönüştüğünde genellikle ölümcül olabiliyordu. Nick, bu adamın da ölümcül olduğunu göremeyecek kadar aptal değildi. "Dostum, seni hiç tanımıyorum ve sana güvenmeye hiç niyetim yok."

"Beni sandığından daha iyi tanıyorsun. İçine bak, doğruyu söylediğimi anlayacaksın."

Nick adamın dediğini yaptı ve gördüğü şey, kanını dondurdu. İnanmayı reddediyordu.

Gördüğüne dayanamayarak koşmaya başladı ama devam edemedi. Sanki dünya dışı bir güç onu esir almıştı.

"Bana güvenmediğini biliyorum. Seni suçlayamam. Ama zamanla dinlemeyi öğreneceksin. Son zamanlarda güçlerini serbest bıraktım – kendini koruyabilmen için."

Ambrose delirmişti. Söylediklerinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne gücü? Sen kafayı mı buldun?" diye sordu Nick.

Adamın dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılırken, sivri dişleri ortaya çıktı. "Hayır. Ama sana öğreteceklerimi başka kimseyle paylaşmamalısın. Hiç kimse, özellikle de Acheron bilmemeli."

"Acheron'u nereden tanıyorsun?"

"Ah... Bunu öğrenmenin zamanı henüz gelmedi. Ama müdahalelerim sorunsuz değil. Birkaç dakika önce sana saldıran ölümsüzler, müdahalemin yan ürünlerinden sadece birkaçı. Ama endişelenme. Onlarla savaşma gücün olacak ve her saldırılarında, gücün daha da büyüyecek. Seni bu durumda savunmasız bırakamazdım."

"Bak," dedi Nick, onun sözünü keserek. "Ne kokladın bilmiyorum ama..." Gerilemeye çalıştı ama Ambrose onu durdurdu.

"Ben senden yanayım Nick. Fazla arkadaşın yok, üstelik güvenebileceğin insan sayısı ondan da az."

"Nekoda gibi mi?" Nick, neden bir anda kızın adını ortaya attığını bilmiyordu. Ama birden aklına o gelmişti. Kızın gülen yüzü, gözlerinin önündeydi.

Ambrose'un yüzündeki şok, Nick'in bir puan öne geçtiğinin kanıtıydı. "Nekoda mı?"

Adam, Nick'in sandığı kadar zeki değildi belli ki ve bu hali, onun hala yalan söylüyor olabileceğine dair düşüncelerini kuvvetlendiriyordu. "Onu tanımıyor musun?"

Ambrose, başını yana eğmiş, sanki kozmosu dinliyordu. "Benim tanımadığım birini nasıl tanıyabilirsin?"

"Seni hiç tanımadığım için olabilir mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Bir yerlerde terslik var... Bu mümkün değil." Sonra bir anda gözden kayboldu.

Nick etrafında dönerek sokağı kolaçan etti. Adamdan eser yoktu.

Aklımı kaçırıyorum.

Belki öyleydi ama öte yandan kolu hala gayet iyi çalışıyordu ve hiç ağrısı yoktu.

Sonra hissettiği güç, geldiği gibi aynı hızla bütün bedeninden çekildi. Artık bütün kemikleri feci şekilde ağrıyordu. Omzundaki ağrı, dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu. Cehennem azabı gibi bir acı, gözleri kararana kadar dalga dalga yayıldı.

Daha biraz önce ayakta duruyordu. Oysa şimdi, sanki sokak ayaklanmış onu dövüyor, yere düşürmeye çalışıyordu. Son duyduğu şey, boğuk bir kadının sesi oldu.

"Sen bize aitsin Nick Gautier. Ya yerini öğrenirsin ya da ölümünü seyrederiz..."

BÖLÜM 11

Karga, Nick'in üzerinden havalanıp gökyüzüne doğru uçtu, sonra sanki birisi tarafından çağırılmış gibi, New Orleans semalarına doğru çekildi. Tekrar ortaya çıktığında, genellikle beslenmeyi tercih ettiği Quarter'da değildi. Kilometrelerce ötede, jilet gibi keskin, tel bir örgünün üzerinden uçuyordu şimdi.

Sık sık çağırıldığı için, kuş, Angola hapishanesinin mahkûmları kadar buraya aşinaydı.

Kulenin yanından geçerek Resepsiyon Merkezine yöneldi – idamlarını bekleyen mahkumlar, binanın bu bölümündeydi. Doğru pencereye yaklaştığında yavaşladı.

Bunu yapmayı hiç istemiyorum.

Ama başka şansı yoktu. Çağırıldığı zaman gitmek zorundaydı. Kurallar böyleydi. Bir saniye duraksarsa sonu kötü olabilirdi.

Pervaza konduğu anda bir el aniden belirip boğazından yakaladı ve kuşu içeri çekti.

Caleb, yaratılmış en güçlü iblislerden birine bakarken, kuştan insana dönüştü. Kötülüğün en saf hali Adarian Malachai, ne iyilik bilirdi ne de merhamet.

Adam tek bir söz söylemeden Caleb'i hızla duvara fırlattı. Sonra saçlarından tutup ayağa kaldırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye hırladı Caleb'in sol kulağına.

Caleb, burnundan akan kanın tadını ağzında hissettiğinde yüzünü buruşturdu. Karşı koymasının bir işe yaramayacağını çok iyi biliyordu. Dövüşmeye kalksa Adarian daha acımasızlaşır, onu fena döverdi. "Emrettiğin gibi Nick'i eğitiyordum."

Adam, Caleb'in saçlarını daha sert bir şekilde kavradı. "Ölümsüzlerle mi? Aklını mı kaçırdın? Öldürülebilirdi! Niye ona saldırmalarına engel olmadın?"

Adamın her kelimesiyle, Caleb biraz daha şaşırıyordu. Sümüklünün birinin nalları dikmesi, Adarian'ı neden bu kadar ilgilendiriyordu ki? "Onlarla karşılaşacağını bilmiyordum ama ortaya çıktıklarında, Nick'in dövüş öğrenmeye başlaması için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. Olan biteni sürekli izledim. Asla gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kalmadı. Hem o ölürse sen hayatta kalırsın. Benim suçum ne?"

"Çok aptalsın," diyen Adarian, Caleb'i bıraktı.

Caleb toparlandığı anda, adamı iterek gerçek formuna büründü. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama sessiz kalıp karşı koymamak onun doğasında yoktu. Sonuçta o da

bir iblisti ve başkalarının kötülüklerini yuttuktan sonra, zehir kusmazsa yapamazdı. "Geri çekil Malachai. Sandığın kadar güçlü değilsin."

Adarian güldü. "Ama senin sahibinim. Sakın benim gözümü korkutmaya kalkma. Senden çok daha güçlü ve yaşlı iblislerin kemiklerinden kürdan yaptım ben."

Söylediği muhtemelen doğruydu. Ama Caleb, Adarian'ı yok edecek gücü elde edebilmek için her şeyini verebilirdi. *Nasıl köle durumuna düştüm ben?* Aptallığını ifade edecek kelime bulamıyordu.

Ne yazık ki Caleb kendisini buraya neyin getirdiğini biliyordu ve bundan, Adarian'dan ettiği kadar nefret ediyordu. "Benden ne istediysen onu yaptım. Son birkaç yıldır, hiç müdahale etmeden senin sümüklü yavruna göz kulak oldum."

"Onunla daha önce arkadaş olmalıydın."

Caleb bu sözler karşısında donakaldı. "Bana tam tersini söylemiştin."

Adarian onu boğazından yakaladı. Gözleri ölümcül bir kırmızılıkla parlıyordu. "Şimdi de sana, onu hayatın pahasına korumanı söylüyorum. Yeni bir güç odağı ortaya çıktı. Kim ya da ne olduğunu bilemiyorum ama o varlık Nick'in peşinde. O yüzden onun emniyetinden seni sorumlu tutuyorum. Özetle, oğluma bir şey olursa peşine düşerim ve seni bulduğum bataklıkta emeklediğin günlere geri dönmek için yalvartana kadar canını yakarım."

Caleb, bu tehdit karşısında dişlerinin sivrilip uzamaya başladığını hissetti.

"Koca bir birliğin komutanıyım ben."

"Ben de senin komutanınım. Bunu asla unutma."

Keşke unutabilseydi. "Bir gün senden kurtulacağım Malachai."

"Ve kurtulana kadar, ben ne istersem kelimesi kelimesine yerine getireceksin. Şimdi oğlumu ve annesini koru. Başlarına bir şey gelmesine izin verme. Anladın mı?"

"Anladım. Ama saldırıya uğramasına izin vermeden onu nasıl eğiteceğim?"

Adarian'ın dudakları, küçümseyen bir sırıtışla kıvrıldı. "Bir sürü kaynağın var. Bir yolunu bulursun. Ve unutma, hapishanede olmak sadece benim seçimim. İstediğim zaman buradan çıkıp peşine düşebilirim."

Bu da doğruydu. Adarian hapishanedeydi çünkü diğerlerinin kötülüklerinden ve acımasızlıklarından bıkmıştı. Hapishane, onun için bir enerji fabrikası gibiydi. Adarian'ı süper güçlü tutuyor, herhangi bir saldırıyı savuşturmasına yardımcı oluyordu.

Ama oğluna yapılan saldırılarda yardımcı olamıyordu. Nick'in varlığı, onu anında zayıf düşürüyordu. Babasını görmezden gelen küçük ukala oğlu, aslında onun güçlerini korumasına yardımcı olduğunu bilemezdi. Ama öte yandan, sırf bu yüzden geri kalan diğer herkes dezavantajlı duruma düşüyordu.

Adarian, Caleb'i kendine çekti.

"Bana ihanet edeyim deme Malphas. Hele bu konuda aklından bile geçirme."

Caleb onun aslında oğlunu sevdiğini söyleyerek dalga geçecekti ama sustu. Bir sevgi meselesi falan değildi bu. Bir güç meselesiydi. Eğer Adarian, Nick'i hayatta ve kendinden uzak tutabilirse onunla birlikte ordusunu yeniden kurabilirdi ve ondan sonra hiçbir güç onları durduramaz, karşılarına çıkamazdı.

Hem de hiçbiri.

Nick haricinde Malachai ordusunu dağıtabilecek tek kişi de tutsaktı ve hasta bir kedi yavrusu gibi zayıf düşürülmüştü. Adarian'ın gücü artarken, ne kadar önemli olduğuna dair hiçbir fikri olmayan Jared, acımasız bir gardiyanın gözetiminde her geçen gün biraz daha zayıflıyordu.

Güç dengesi, tıpkı kaleme alınmış tarihten önceki zamanlarda olduğu gibi yine el değiştiriyordu. En kanlı savaşlar o zamanlarda yaşanmıştı. En ateşli askerlerden biri olan Caleb bile az daha hayatından oluyordu ve yaşadıklarının anısı hala içini yakıyordu. Adarian'ın babasıyla giriştiği savaş, her şeyini kaybetmesine neden olmuştu.

Şimdiyse onun oğlunun hizmetkarıydı.

Hayat gerçekten berbattı.

"Sana itaat edeceğim... Efendim."

Adarian gülümsedi.

"Aferin. Unutma, kötülük oğlumun iliklerine kadar işlemeli. Onu dönüştürmelisin. Ne gerekiyorsa yap. Anlaşıldı mı?"

"Ya onu kötü yola düşürmemin tek yolu, annesini öldürmekse?"

Adarian iblisin boğazını tekrar sıktı. "Kadının saç teline dokunursan... Ya da başkasının dokunmasına izin verirsen, en vahşi kabuslarında bile göremeyeceğin yollardan hesabını sorarım. Cherise benimdir ve başka hiç kimse ona dokunamaz."

Caleb bu emri de anlayamıyordu. Yine sevmekle ilgili bir şey olduğunu düşünecekti ama bir Malachai sadece kendini ve güçlerini severdi.

Hafifçe eğilip selamlayarak Adarian'dan uzaklaştı.

Caleb, kargaya dönüşene ve dışarı uçana kadar pis pis sırıtmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Ama Adarian'ın görüş açısından çıktığı anda, pençeleriyle iblis lorda bir hareket çekti.

Oğlanı koruyacakmışım! Hah, kıçımın kenarı!

Gerçekten ironikti. Bütün dünyanın, insanlığın ve iblislerin kaderi, daha doğarken sahip olduğu güçlerin henüz farkında olmayan on dört yaşında bir oğlanın elindeydi.

Neresinden bakılırsa bakılsın, annesi tarafından cezalandırılmaktan korkan, Caleb ve dostlarının dişlerinin kovuğunu dolduramayacak kadar küçük bir çocuk... Büyük zaman kaybıydı.

Ve onu koruması gereken salak da benim.

Hem de sadece iblislerden değil, aynı zamanda Stone gibi kurtadamlardan ve Nick'in tam olarak insan olmadığını his-

settikleri için onunla içgüdüsel olarak uğraşan herkesten koruması gerekiyordu.

Caleb bezginlikle iç çekti. Daha ne kadar hakarete uğrayacak, onurundan feragat etmek zorunda kalacaktı acaba?

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 12

"Merhaba? İnsan Oğlan Kişi Bey? Simi'yi duyabiliyor musun? Yoksa öldün mü? Alo?" Nick, kolunu delercesine dürten parmakla uyandı. "Uf! Dürtüklemekten vazgeçmeyecek misin sen?" Oysa gözlerini açtığında, hayatında gördüğü en güzel kızın üzerine eğildiğini gördü.

Lanet olsun…

Atın ölümü arpadan olsun. Kız o kadar güzeldi ki Nick sadece parmağıyla dürtmesi karşılığında, kendini ona kurban olarak sunmaya razıydı.

Kızın uzun siyah saçları, tutam tutam kan kırmızısına boyanmıştı ve başının iki yanından atkuyruğu yapılmıştı. Boynundan sarkan çivili deri kolye, üzerindeki siyah deri korseyle uyum içindeydi. En fazla on yedi ya da on sekiz yaşında göste-

riyordu ve kırmızı gözlerinin etrafına (herhalde o çılgın kontak lenslerdendi) siyah kalem çekmişti. Dudakları da tırnakları gibi parlak kırmızıya boyanmıştı ve yüz hatları gerçekten çok güzeldi. Siyahlı kırmızılı mini eteğinin altına mor uzun çorap, ayaklarına da kurukafa ve gül desenli, parlak kırmızı Doc Martens botlarını giymişti.

Kız başını havaya dikince, Nick onu bir şeyi dikkatle izleyen kuşlara benzetti. "Niye sokakta yatıyorsun Oğlan İnsan Bey? Simi bunun çok güvenli bir şey olmadığını düşünüyor. Rahat da değil. Birileri senin ölü olduğunu sanıp bir şeyini çalabilir ya da seni öldürebilir. Zaten ölü olduğunu düşünürlerse belki öldürmezler ama yine de insanlar her zaman saçma sapan işler yapar – ölü olduklarını bildikleri halde, bazen ölü insanları bile öldürüyorlar. İşi sağlama almak mı istiyorlar yoksa sadece aptallık mı yapıyorlar? Her neyse. Artık kalksan ve burada uyumasan daha iyi olur sanırım. Yatağını mı kaybettin? Yoksa bir yatağı olmadığı için sokakta yatan özel insanlardan mısın? Bazıları gerçekten çok iyi insanlar. Hatta bazen Simi'ye içecek teklif ederler ama Akri içmemem gerektiğini, içersem midemin bozulacağını söylüyor. Yani lastik yediğim zamankinden daha beter edermiş. Akrim öyle diyor." Kız sanki şarkı söyler gibi konuşuyordu, insanın içini ısıtan sesi çok sevimliydi.

Ama özellikle başı bu kadar ağrırken, Nick'in kızın sözlerini anlaması biraz zordu.

"Ne?" diye sordu Nick.

Kız uzun bir iç çekti. "Siz insanlar Simi'nin konuşmasını takip edemiyor. Sorun değil. Çünkü Simi bu yüzden insanlarla konuşma zahmetine girmiyor. Çünkü alınma ama hepiniz tuhafsınız. Hatta bazılarınız çok aptal. Gerçekten aptal. Yani tam anlamıyla aptal. Bir tek boynuzları eksik. Yani sadece gerçekten akıllı yaratıkların boynuzları olur… Tabii möö möö sığırlar haricinde – onlar pek parlak zekalı değil. Ama Akri diyor ki istisnalar kaideyi bozmazmış. Sığırlar da boynuzlu istisnalardan. Ama tatları çok güzel, o yüzden Simi, boynuzsuz alt türlerin tümünün zeka çan eğrisini düşürse de sığırları affediyor."

Kız gözlerini kısarak Nick'in alnına baktı. "Hmmm, boynuzların olsa bahse girerim çok şeker olurdun. Yani şimdi de şekersin ama yaşın biraz küçük. Kaç ki senin yaşın? İnsan yılıyla dört mü? Ah bir dakika, yanlış hesapladım değil mi? Doksan mı?"

Bu kız dalga mı geçiyordu? "On dört."

"Ah!" Kız, aklına gelen bir şeyi düşünürken parmağını dudaklarına koydu. "Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Yine de yaşın küçük. Eh, söyle bakalım, Simi uyuman için daha az tehlikeli bir yer bulmana yardım edebilir mi? Eğer istersek, Akrim yardımcı olabilir. Her zaman yardım eder."

Nick başını iki yana salladı. "Sen kimsin?" *Hangi gezegenden gelmişti acaba?* Belli ki Tımarhane Gezegeni sakinlerinden biri, doğrudan dünyaya düşmüştü.

Kız dantelle sarılı elini Nick'e uzattı. "Ben Simi. Peki sen kimsin Oğlan İnsan Bey?"

Deliliği bulaşıcı olabilir diye, Nick, kızın elini temkinli bir şekilde sıktı. "Nick."

Kız tokalaştıktan sonra Nick'in kol askısının altına bakmaya çalıştı. "Yaran var, değil mi? Sokakta uyumadan önce mi oldu?"

"Şey, evet." Nick kendini zorlayarak ayağa kalktığında Simi de ayaklarının üzerine zıpladı.

Vay canına, kız çok uzun boyluydu. En az bir seksen vardı. Gerçi uzun boyunun yüksek ökçeli platform botlarına borçluydu.

Kız kaşlarını çatarak Nick'in boynuna dokundu. "Kanıyorsun Bay Nick. Bu normal mi?"

Nick kızın elini iterek boynundaki kesiği parmaklarıyla yokladı. Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ama bir türlü hatırlayamıyordu. Hatırladığı son şey, Caleb'den ayrılıp Bourbon Caddesi'ne yöneldiğiydi. "Çok mu kanıyor?"

"Simi'ye göre bu halde iblislerin etrafında dolaşmaman daha iyi olur çünkü acıkmış olabilirler ve kanını emip ruhunla ziyafet çekmek onlara çok cazip gelebilir. Neyse ki en azından fışkırmıyor. Sanırım yaşayacaksın." Sonra sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir süre sustu. "Evet, doğru. İnsanlar sadece kan fışkırdığında ve durmadığında ölüyor. Ama kanaman durmaz da ölürsen, Simi'nin seni yemesine izin verir misin? Akri diyor ki Simi yaşayan insanları yiyemezmiş. Ama yeni ölen insanlarla ilgili bir şey demedi. Belki de bu yüzden, henüz yeni ölmüş insanların yanına yaklaşmamı istemiyor. Ama..."

"Sen ne diyorsun?" dedi Nick, kızın sözünü keserek. "Sen gerçek misin?"

Kız masum masum gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?" Dudağını ısırarak eline baktı. "Simi yine görünmez mi oluyor? Ooo, bu kötü olurdu. Simi, Akri'ye, insanların karşısında görünmez olmayacağıma dair söz vermişti. Ama bazen Simi'nin elinden bir şey gelmiyor. Yani salataya barbekü sos katmak gibi bir şey. Zorunlu ve refleks gibi bir şey çünkü bilirsin işte, iğrenç tavşan yemeğinden sonra, o tadı ağzından silmen gerekir."

Nick gerileyerek kızdan uzaklaştı. Kızın büyük D harfiyle deli olduğu belliydi. New Orleans'ta, yirmi yaşın altında aklı başında hiç kız kalmamış mıydı yahu?

Kody...

Evet, Nick'e şu anda bir doz Kody gerekiyordu.

Simi'ye bakarak boğazını temizledi. "Hayır, görünmez falan olmuyorsun ve ben de çok geç kaldığım için artık gitsem iyi olur..."

Kız, onun gitmesini engellemek için önüne geçti. "Sesi duydun mu?"

"Ne sesi?"

"Zombiler! Bizim için geliyorlar. Yaşasınnnn! Lezizzzz!"

Ian Keaton, ağabeyi Madaug'un odasında yalnızdı. Aslında odaya girmemesi gerekiyordu. Buna asla izin verilmezdi. Madaug onu bacaklarını kesmekle tehdit ederdi ve annesiyle ba-

bası da sürekli azarlardı. Ama Madaug'un oyunları hep süper olurdu ve bu oyunları küçük kardeşiyle hiç paylaşmazdı.

Koca kafalı.

Odaya girdiğini ağabeyi bilmezse kolunu felç edecek yumruğu da yemezdi... Evet, Madaug saatler önce koşarak evden çıkmıştı ve yakında dönecekmiş gibi görünmüyordu. Ian'ın, Madaug'un bilgisayarını karıştırıp geliştirdiği en son oyunu oynamak için bol bol zamanı olacaktı: Pokemon Ölüm Tuzağı Ateşi. Ağabeyi bütün Pokemon karakterlerini almış, her birine Mortal Kombat karakterlerinin özelliklerini yüklemişti. Mesela Charizard artık asit tükürebiliyor, dövüştüğü rakiplerinin omurgasını sökerken kahkahalar atıyordu. Anneleri bu kan banyosu ölüm maçını görse saniyesinde bayılırdı.

Ama annesi bilmezse Ian da cezalandırılmazdı.

Ian sırıtarak makineyi çalıştırdı ama Madaug'un manga masaüstü resmini görünce irkildi... Anneleri asıl bunu görse herhalde ölürdü. Anime kızın üzerinde o kadar az kıyafet vardı ki neredeyse çıplak sayılırdı. Ve tekme atmak için bacağını öyle bir havaya kaldırmıştı ki... Ian yutkundu.

Iyk!

"Anlayamıyorum." Oyunları bulmak için menüyü dolaşırken bir eliyle ekrandaki kızı kapattı. Ağabeyi, birkaç yıla kalmaz anlayacağını, vücudunun belli yerlerinde tüyler çıkacağını ve koltuk altlarının kokacağını söylerdi. Aslında Ian on yaşında olmaktan memnundu ve büyüyüp kokmaya hiç niyeti yoktu. Hele Madaug gibi kokacaksa büyümeyi hiç istemiyordu.

Oyun isimlerine bakarken, kokma düşüncesiyle tüyleri diken diken oldu. Sonra bir oyun ismini okuyunca durdu.

"Zombi Avı mı?"

Madaug bu oyundan hiç bahsetmemişti. Offff, ismi bile çok heyecan vericiydi. İkona çift tıklayarak oyunun yüklenmesini bekledi. Heyecanla ellerini ovuştururken kıkırdıyordu çünkü oyunu oynadığını öğrenirse ağabeyi gerçekten çok öfkelenirdi.

Ve Ian yapmaması gereken şeyleri yaparak ağabeyini atlatmaya bayılıyordu.

Birden kapının dışında bir ses duydu.

Madaug'un onu odasında bilgisayarını karıştırırken yakalayacağını düşünen Ian korkuyla sıçradı. *Ben öldüm. Ben öldüm. Ben öldüm.* Kızlar gibi çığlık atana kadar, ağabeyinden sıkı bir dayak yiyecekti.

Bilgisayarı düğmesinden kapatıp hemen masadan uzaklaştı. Kalbi deli gibi atarken gidip kapıyı açtı.

Gelen Madaug değildi.

Daha önce hiç görmediği, uzun boylu ve korkunç görünen bir gençti bu. Kan çanağına dönmüş şiş gözleriyle, kızgın kızgın Ian'a bakıyordu. "Beyiiiiin," diye kükredi.

Ian gözlerini devirdi. Yaaani... Bu gençler, böylesi aptal şeylerle, büyük çocukları korkutabileceklerini mi sanıyordu? "Ben bebek değilim. Beni böyle korkutamazsın." Meydan okurcasına çenesini havaya kaldırdı.

Ama cesareti, çocuk onu yakalayıp omzundan ısırdığında sönüverdi.

Çığlık atan Ian, kendisine bir erkek dokunursa annesinin sıkı sıkıya tembihlediği şeyi yaptı. Gencin apış arasına bütün gücüyle bir tekme savurdu.

Zombi sendeleyerek geriledi ama hala eşikte duruyor, Ian'ın odadan çıkmasını engelliyordu.

Paniği artan Ian'ın dudakları titredi. *Odana girdiğim için çok özür dilerim Madaug. Bir daha sen izin vermedikçe asla odana girmeyeceğim. Yemin ederim...* Karşısındaki zombi beynini yemezse bundan sonra bir daha asla ağabeyinin odasına adımını atmayacaktı.Ian, Madaug'un çalışma masasına koşarak kendini koruyabileceği bir silah arandı. Kahretsin, inek ağabeyinin kazandığı bir kupası bile yoktu ki zombinin kafasını ezebilsin... Masanın üzerindekiler, yarısı yenmiş bir sandviç, sallanan kafalı bir Yoda figürü, bitmiş bir kola kutusu, patates cipsi kırıntıları, en az iki günlük yağlı bir pizza kutusu, bir sürü CD ve gözlük kabından ibaretti. Hiçbiri işe yaramazdı.

Düşün Ian, düşün... Zombi, Ian'ı yine yakaladı.

Ian eline ilk geçen şeyi kaptı.

Bir kalem.

Kalemler sadece ödev yapmaya değil, birçok işe yarardı. Mesela Nintendo'yu sıfırlayabilir, düğümlenen bağcıklarını çözebilir, tırnaklarının altındaki kiri temizleyebilir, duvara resim çizebilirdi...

Bir de zombilere saplayabilirdi.

"Hiiiyaaa!" diye haykırarak, kalemi bütün gücüyle zombinin koluna sapladı.

Zombi çığlık attı.

Ian, ürkek tavşanlar gibi zombinin bacaklarının arasından emekleyip merdivenlere doğru fırladı. "Anne!" diye bağırırken, emniyette olabileceği bir yer arıyordu. Şansı vardı ki hayatı, çabucak sinirlenen, sinirlendiklerinde de küçük-kardeşe-ölüm zihniyetinde olan iki ağabeyinden kaçmakla geçmişti. Zombiler onların yanında hiç kalırdı.

Mutfağa girerken yine, "Anne!" diye seslendi, kadın ortadaki tezgahın arkasında akşam yemeği hazırlıyordu. "İmdat! Peşimde bir zombi var!"

Annesinin beline sarıldığında, kadın kızgınlıkla burnundan soludu. "Sen delirdin mi çocuğum?"

Ian açıklamaya çalıştı ama daha birkaç kelime etmişti ki zombi, ateş saçan gözleriyle mutfağa girdi.

Onlara doğru kükrediğinde, kalem hala koluna saplı duruyordu.

Ian'ın annesi, kaşlarını çatarak gence baktı. "Danny? Senin burada ne işin var? Eve nasıl girdin? Kapıyı duymadım."

"Beyinlerimizi yemeye çalışıyor anne."

Kadın oğluna bakıp cıkcıkladı. "Ian, komik olma. Danny bizimle aynı kiliseye geliyor. Onu tanımıyor musun?"

"Hayır." Kilisede bir zombi görmüş olsaydı kesinlikle hatırlardı. Bu aksak adımları ve homurdanmaları unutması mümkün değildi.

Annesi tekrar Danny'ye döndü. "Bağış için mi geldin? Gençlik grubunuzun yardım amaçlı bir şeyler topladığını duy..."

Danny, Ian'ın annesinin kolunu yakalayıp başından ısırdı.

Kadın çığlık attı.

"Annemin canını yakma!" Ian bütün ağırlığını vererek zombinin üzerine koştu ve onun annesini bırakarak birkaç adım gerilemesini sağladı. Ian, Danny'nin bacağına saldırarak, ağzına kan gelene kadar onu ısırdı.

Anneme kimse saldıramaz!

Danny küçük kızlar gibi çığlık atarken, Ian'ın annesi kurabiyeleri pişirdiği tepsiyi kaptı ve Danny'nin başına defalarca vurarak onun gerilemesini sağladı. "Arkama geç Ian."

Ian hayatında ilk defa annesinin sözünü dinledi.

Sonra gerisin geri Danny'den uzaklaşarak kapıya vardılar. Arkasına dönene dek, Ian paçayı kurtardıklarını düşünüyordu.

Oysa evin önünde daha bir sürü zombi vardı ve hepsi de çok aç görünüyordu...

Nick'in, yanında tanımadığı bir kızla birlikte, etrafını saran zombilerle dövüştüğünü gördüğünde, Caleb'in kalbi tekledi.

Malachai canıma okuyacak...

Havadan seyrederken, zombiler, Nick ve kızın işini bitirebilir gibi görünüyordu. Nick çeşitli ısırıklardan dolayı kana bulanmıştı ama kız iyi dövüşerek zombileri uzak tutuyordu.

Güçlerini toparlayan Caleb, zombileri dağıtmak için onların üzerine zihinsel bir dalga gönderdi.

Ama hiçbiri tınmadı. Hatta gönderdiği dalgadan sonra, Nick'e karşı daha da saldırganlaşmışlardı.

"Hay lanet! Bu da ne böyle?"

Bir iblis olarak, güçleriyle ilgili öğrendikleri ilk şey, ölülere hükmedebilmekti. Aslında Nick'in de bu dersi şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekiyordu.

Ama Caleb'in güçleri, zombilerin karşısında hiçbir işe yaramıyordu.

Nasıl olabilirdi? Çok anlamsızdı. Gerçi sinirinin atması için, bir anlamı olması da gerekmiyordu.

Sonra bir anda, onları neden kontrol edemediğini anladı.

Bunlar ölü değildi. Bu zombiler, yaşayan insanlardı. Yaşayanları da ele geçirebilir ya da etkileyebilirdi ama kontrol edebilmek için onların rızalarına ihtiyacı vardı.

Caleb kızgınlıkla gaklayarak sokaktaki gölgelerin içine uçtu ve insan bedenine büründü. İçindeki iblis, şu zombileri baygın düşürene kadar pataklamak istiyordu. Ama dikkatli olmazsa gerçek kimliğini saklayan perde aralanabilirdi. Son üç yılda, güçlerinin Nick üzerinde pek de etkili olmadığını, çok zor yollardan öğrenmişti.

Eğer güçleri ortaya çıkar da Nick görürse, yaptıklarını geri almasının imkanı yoktu. Her şey mahvolur, Nick bir daha asla ona güvenmezdi. Belki insanların tercih ettiği beceriksiz ve doğru olmayan bir yöntemi kullanarak Nick'in başına vurabilir, onu bayıltabilirdi...

Neden olmasın? Gerçekten de işe yarayabilirdi.

Ama çocuk, beyin sarsıntısı geçirebilirdi.

Daha da kötüsü, çocuğu öldürebilirdi.

Ve Caleb'in hayatı Nick'inkine bağlı olduğundan... Şansa bırakmasa iyi olurdu.

Bunun yerine onlara yardım etmek için aceleyle sokağa koştu ama sonra Nick'in yanındaki kızın, aslında kız falan olmadığını anladığında tökezledi. Kız da bir iblisti.

Daha doğrusu Kayıkçı iblislerdendi. Kayıkçı iblisler, ölüleri Styx nehrinden geçirenlerdi.

Ah kahretsin! İşler giderek daha da karışıyordu. Hemen bütün güçlerini zihinsel bir zırhın arkasına sakladı. Kayıkçılar kendi bölgeleri konusunda fazlasıyla hassas olurlardı ve başka iblislerin varlığına katlanamazlardı. Asla. Karşılarındaki iblis eğer bir Kayıkçı değilse, onlar için çöpten başka bir şey değildi ve işin kötü yanı, çöp yemeye bayılırlardı. Gerçekten. Yavaşça ve büyük zevkle – hatta üstlerine sıklıkla barbekü sosu dökerek.

Üstelik Kayıkçılar, iblisler arasındaki en güçlülerden sayıldıklarından, Caleb radara yakalanmasa iyi ederdi.

Tabii yemek menüsüne girmek de istemiyordu.

Ama kız niye Nick'le birlikteydi ve ona saldırmıyordu? Caleb'ın asıl akıl erdiremediği buydu. Kayıkçı iblisler, eğer menülerinde yer almıyorsa normalde pek bir şeyle ilgilenmezlerdi.

"Nick!" Zombilerden biri Nick'in ensesine doğru atıldığında Caleb haykırdı. "Arkanda!"

Caleb'in uyarısıyla arkasına dönen Nick, sınıf arkadaşlarından biri olan Brett Guidry'nin saldırdığını gördü. Caleb'i

görünce sevinen Nick, çenesiyle Brett'i işaret etti. "Bunları Bubba'nın dükkanına götürmemiz gerekiyor. Nasıl yapacağımıza dair fikri olan?"

Simi ona baktı. "Nefes almaya devam etmeleri mi gerekiyor?"

"Evet," dedi Nick ve Caleb, koro halinde.

"Of, puf." Simi dudaklarını sarkıttı. "Ama o zaman hiç eğlencesi kalmaz ki." Kız teatral bir şekilde iç çekti.

Nick, Herküllere yaraşır bu görevden artık yorulmuştu. Üç liseli, bir düzine zombiyi yem olmadan Bubba'nın dükkanına nasıl götürebilirdi, diye düşündü Nick.

Niye evde kalmadım ki? Bir de iyi yanından bak, diye düşündü Nick.

Ama görülebilecek iyi bir yan da yoktu.

Odunculuk dersi almayı kabul etmeliydim, biliyorum. O zaman, dövüşürken sümüğümün akmasını ya da bir tarafıma tekme yemeyi kafama takmazdım. Eh, gerçekten kabul etmek gerekirdi çünkü ikisi de şu anda pek anlamlı olmazdı.

Hiç olmazsa elektrikli testereyle ölüleri yarıp Karanlıklar Ordusu'nu bozguna uğratabilirdi.

Ya da en azından geri püskürtebilirdi.

Zombiler daha da yaklaştı. Nick kendini göğüs göğüse -kolunu kullanamadığı için kesinlikle öyleydi- çarpışmaya hazırladı.

Simi bir anda Nick'le Caleb'in elinden tuttu ve hep birlikte köşeye doğru koştular. Sokak tabelasının altına geldiklerinde, kız duraksadı. "Bubba'nın dükkanı nerede?"

Nick sokağın aşağısını gösterdi.

"Peki." Simi ellerini bıraktı. "Siz oğlanlar koşun, ben de hemen arkanızdan onları getireceğim."

Annesinin tüm öğrettikleri gözünün önüne gelince, Nick başını iki yana salladı. "Bu doğru olmaz. Bir kızı zombilere yem olarak bırakamam."

Caleb omzunun üzerinden hızla yaklaşan zombilere baktı. "Çocuklar, burada durup tartışmaya devam edersek öleceğiz." Nick'in kolunu kavrayıp ilerlemeye zorladı. "Bırak o yem olsun. Bizim gidip kapıları açmamız gerekiyor."

Nick ona da karşı çıkacaktı ama kolunu kavrayan el öyle sertti ki öteki kolunu da kaybetmek istemediğinden, başka seçeneği kalmamıştı.

Daha sokağın ortalarına gelmişlerdi ki karanlıktan iki zombi daha fırladı.

Nick aniden durup birincisini bir tekmeyle karanlık aralığa geri gönderdi. "Bunlardan kaç tane var böyle?"

Caleb başını salladı. "Madaug'un oyunun lisansını Sony'ye ya da başka bir dağıtım şirketine sattığından şüphelenmeye başladım. Bunlar nereden çıkıyor anlamıyorum. Racoon City Klonlama Çiftliği'nden mi? Burada neler oluyor böyle?"

Nick ısırılmamak için geri kaçtı. "İşimiz bitmek üzere. Bunu bilir bunu söylerim." Kendisine en yakın duran zombiye çifte tekme attı. O sırada Simi'nin, diğerlerini peşine takmayı başardığını gördü. "Kendimi, Alamo savaşında ölmeden önce etrafı sarılan Jim Bowie gibi hissetmeye başladım."

Caleb sırtına atlayan zombiyi öne fırlattı. "Evet ama biz ölmeyeceğiz." *Keşke bundan ben de emin olabilsem.* Çünkü tam şu anda hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve bahse girecek olsa bütün parasını zombilere yatırırdı.

Buna rağmen, Nick korkusunu ve paniğini bastırarak dükkana doğru koşmaya devam etti. Bu arada, sokağa fırlayan yeni zombileri de peşine takmayı ihmal etmiyordu. Ola ki içlerinden biri yaralı omzuna bir dokunursa öldürme yasağına boşverip ortalığı kana bulayacaktı – elektrikli testeresi olsun ya da olmasın. "Oltanın ucundaki havuç olmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Ölü ördek olmaktan daha iyidir." Caleb en yakınındaki zombiye bir yumruk savurdu.

Doğru söylüyordu.

Dükkana ilk ulaşan Nick oldu. Kapıyı açarken, Bubba, Mark ve Madaug'a seslendi. "Bir grubumuz geliyor. Odayı biraz daha genişletip hepsini içeri tıktığımızda üstlerine kilidi asmak için hazır olmak isteyebilirsiniz."

Ama zombileri dükkana bile sokmak meseleydi. Kaldı ki bir de odaya sokmaları gerekiyordu…

İhtiyaç duyulduğunda, neden X-Men kahramanları ortaya çıkmazdı ki?

Nick, tezgahın arkasına geçip Bubba'nın sakladığı ucu elektrikli uzun sopayı aldı… O tip sopaları daha çok çobanlar sığır gütmek için kullanırdı ama yine de ne olur ne olmazdı. Şu anda Bubba'nın paranoyalarını anlamakla kalmıyor, aynı zamanda ona şükran da duyuyordu.

Bubba haklıydı. Bu tür silahların ne zaman işe yarayacağı hiç belli olmazdı. Dükkanda sopa ve balta tutmak, sonunda karşılığını veriyordu işte. Gerçi roketatar ve dinamit de olsa hiç fena olmazdı.

En azından elektrikli sopa, zombileri sığırlar gibi gütmeyi kolaylaştırabilirdi. Ama Nick, en yakınındaki zombiye, yani Brett'e sopanın ucunu değdirir değdirmez, Mark ve Bubba'nın sopada ciddi voltaj modifikasyonu yaptıklarını fark etti. Sıradan bir elektrikli sopa değildi bu, insana dokunduğu anda felç ediyordu. Elektrik çarpması o kadar güçlüydü ki zombi çocuk milyon voltluk şok tabancası yemiş gibi yere yayıldı.

"Bu da ne?" Nick yutkunarak Bubba'ya baktı ama adam, zafer kazanmışçasına arsız arsız sırıtıyordu.

"Komşular sadece insanlara ateş ettiğimde şikayetçi oluyorlar ama şok verince kimsenin ruhu duymuyor."

Mark da aynı fikirdeydi. "İşin kötü yanı, onları dükkandan sürükleyerek çıkarmak çok zor. Burada bırakırsan da uyandıklarında genellikle çok kızmış oluyorlar, kan görmek istiyorlar."

Madaug, Caleb ve Simi ise hep birlikte zombileri kavga dövüş hücre odaya sokmaya çalışıyordu.

Nick, Simi'ye atılan zombilerden birine şok verdi. Aslında eğlenceli olmaya başlamıştı. Sopanın ucuyla onlara dokunuyor, zombiler çığlıklar atarak, çırpınan bir balık gibi yere yığılıyordu. *Zombiler ıslak olsaydı ne olurdu acaba*, diye düşünse de böylesi bir merakı giderecek kadar sadist biri değildi. Şanslıydılar.

Başına doğru atılan başka bir zombiyi de şoklayarak yere düşürdü. Böyle yaptığı için hapse girmeyeceğini bildiğinden, bu alete kolayca alışabilirmiş gibi geliyordu ona.

Nick sonuncusunu da etkisiz hale getirdiğinde, Bubba ve Mark ilk zombiyi odaya sürüklüyordu. O sırada "şok edici" bir şey keşfettiler.

Voltajın etkisi geçmiş, zombiler tekrar normale dönmeye başlamıştı.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" diye hırladı Brett, Bubba'yı iterken. "Babam bir avukat ve beni taciz ettiğin için seni dava edeceğim."

Bubba bir kaşını kaldırdı. "Bir daha düşünsen iyi edersin çocuk. Eğer taciz etmekten dava edileceksem, hiç olmazsa gerçekten yaptığım için hapse girmek isterim. Bunu bir düşün."

Brett'in yüzü kireç gibi oldu. Sanki bir kabustan uyanmış gibi etrafına bakındı. "Ben buraya nasıl geldim?"

Nick, çocuğun tamamen normale döndüğünden emin olamadığı için, sopayı hala ona doğru tutuyordu. Yeterince film seyretmişti: Aptal film kahramanları, şeytanın, etrafına dehşet saçan karakterin içinden çıkıp gittiğini düşünüp arkalarını dönerlerdi. O sırada şeytan geri döner ve onları hazırlıksız yakalardı. Buna izin veremezdi. Akıllı-zombilerin maması olmaya hiç niyeti yoktu. "Beynimi yemeye çalışıyordun seni psikopat."

Brett nefesini tuttu. "Ne?"

Caleb başıyla onayladı. "Söylediği doğru dostum. Gautier'in boğazını parçalamaya çalıştın, benimkini de."

Madaug, Nick'in elinden sopayı alıp ucundaki elektrotları incelemeye başladı. "Vay canına Nick. Tedavi yöntemini buldun. Onları böyle iyileştireceğiz."

"Elektrik vererek mi?" diye sordu Nick. Stone'a elektrik verme düşüncesiyle sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Madaug başını salladı. "Yüksek voltaj, merkezi sinir sistemlerini etkiliyor... Sanırım elektrik yüklenmesi, programın çökmesine neden olarak sıfırlanmasını, yani oyunu oynamadan önceki hallerine dönmelerini sağlıyor. Her şeyi tersine çeviriyor. Nick, dostum! Sen bir dahisin."

Nick sopayı sağlam omzuna dayadı. "Eh, birileri kıçıma şaplak atıp kahramanlık kurabiyemi versin o zaman."

Simi yanına gelip Nick'in sağ kalçasına bir şaplak patlattı.

"Hey!" diye bağırdı Nick, kalçasını ovarak. Kız masumca göz kırptı. "Öyle yapmamı istedin. Yoksa benim yerime oğlanların mı yapmasını istiyordun?"

Nick öneriden dehşete düşmüştü. "Birisi bir yerime dokunacaksa onların değil, senin dokunmanı tercih ederim." Ya da daha iyisi Kody'nin...

"Biz de," dedi odadaki bütün erkekler hemen.

Bu arada zombiler yavaş yavaş kendilerine gelmeye başlıyordu. Hepsi afallamıştı, başlarına ne geldiğini anlayamadıkları için, şaşkın şaşkın bakınıyorlardı.

Yerde yatan on iki çocuktan hiçbiri, Madaug'un bilgisayar oyununu oynadığını hatırlamıyordu.

Hem de hiçbirisi.

Nick kaşlarını çatarak Madaug'a baktı. "Sence onlara şok verdiğimde, hafızalarının bir bölümünü silmiş mi oldum?" Endişe vericiydi çünkü bu gece kısa süreli hafıza kayıpları yaşamıştı. Acaba farkında olmadığı halde, bir ara zombi olmuş muydu?

Ne olur beyin falan yememiş olayım.

Annesinin toz şekerli berbat yumurtalarına bile razıydı.

Madaug düşünürken çenesini kaşıdı. "Bilmiyorum. Örnek vakaya ihtiyacımız var."

Bubba ona döndü. "Nasıl bir örnek vaka?"

Madaug parmaklarını saçlarından geçirdi. "Brian'ı bulup şoklamamız ve sonra ne olacağını görmemiz gerekiyor. Oyunumu oynadıktan sonra zombiye dönüştüğünü bildiğim tek kişi olduğu için, öğrenmemizin tek yolu bu."

İnsanları mantığa davet etmek istemezdi ama Nick sinirli sinirli güldü. "Onun nezarette olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Üstelik polis, ellerinde elektrikli sopalar ve şok tabancalarıyla karakola yığılan insanlara karşı birazcık sert davranabilir. Ben söylemiş olayım da..."

Simi olduğu yerde zıpladı. "Polislerin onu vurmasını sağlayabiliriz!"

Mark kaşlarını çattı. "Bizde bu şans varken, onu gerçek bir silahla vurup öldürürler. Sonra hiçbir şey öğrenemeyiz."

Sanki şu anda en büyük dertleri buydu...

Gerçi maalesef öyleydi.

Madaug yumuşamadı. "Ona elektrik vermek için ya içeri girmeliyiz ya da dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız. Yok-

sa bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını bilemeyiz. Bu durum geçici olabilir ve yine zombiye dönüşebilirler. Bir de böyle düşün."

Nick de düşünüyordu. Hayatının geri kalanını hapiste geçirebileceğini düşünüyordu, tabii öncesinde annesi onu öldürmezse. "Sanırım siz eski zombiler, biz olayı çözene kadar hücrede kalmak istemezsiniz?"

Brett onu gömleğinden kavradı. "Sen ve inek oğlan ne işler çeviriyorsunuz bilmiyorum Gautier. Ama şimdi çıkıp gidiyorum. Yoluma çıkarsan, botlarımı apış aranda temizlerim."

Nick tehdit karşısında istemeden gerilerken sırtı ürperdi.

Oysa Simi, daha neler olduğunu anlamadan, Brett'in elini yakalayıp öyle bir sıktı ki Nick kemiklerin kırıldığını duydu.

Brett acıyla haykırdı.

Simi çocuğun elini bırakmadı.

"Nick, Simi'nin arkadaşı. Onu tehdit edersen Simi gerçekten çok mutsuz olur ve senin kafanı yer. Güven bana, bunu yapmamı hiç istemezsin. Şimdi geri çekil kötü insan, yoksa Simi, Akri'ye, sana ve çiğnenmiş bedenine ne olduğunu bilmediğini söylemek zorunda kalacak. Yalan söylemek iyi bir şey değil ama istisnalar kaideyi bozmaz. Sen de bir istisna olmak üzeresin." Simi, çocuğu odanın öteki tarafına itti. "Şimdi orada dur ve sesini çıkarma."

Yüzlerine bakılırsa hiçbiri itaat etmek istemiyordu. Ama öte yandan, hiçbirinin Simi'ye karşı çıkmaya da yüreği yetmiyordu.

Bubba sırıttı. "Arkadaşını sevdim Nick. Lafını hiç sakınmıyor, öyle değil mi?"

"Öyle sayılır." Ama kızın sakınmadığı laflarını anlamak bazen zor oluyordu. Üstelik şu sürekli bahsettiği Akri de kimdi? Sürekli akıl danıştığı, zorba herifin teki olmalıydı.

Mark gizli kapıyı kapayıp kilitledi, böylece dükkana giren biri olursa yeni tutsaklarını göremezdi.

Caleb kaşlarını kaldırdı. "Ya yardım istemek için bağırmaya başlarlarsa?"

"İşe yaramaz," dedi Bubba. "Ses yalıtımı var ve duvarlardaki metallerden dolayı, cep telefonuyla birilerine ulaşmaları mümkün değil. Onları hücreden çıkarana kadar hiçbir şey yapamazlar."

Mark sinirli bir kahkaha attı. "İyi o zaman. Öldürülmemeye bakalım da orada açlıktan ölmesinler."

Nick ona baktı. "Mark, ölmemek için, bizi yemeye kalkmış tutsakların açlıktan ölmelerinden çok daha önemli nedenler sayabilirim sana." Sonra Madaug'a baktı. "Ya da hapse girmemek için. Hapse girmeyi ve ölmeyi ne kadar istemediğimi anlatmaya kelimeler yetmez."

Ama ikisinden birinin gerçekleşeceğine dair içinde kötü bir his vardı.

BÖLÜM 13

"Nick?"

Nick duştan çıkarken Mark kapının arkasından seslendi. "Annen telefonda ve Ekvator'da bikinisiyle çamura bulanmış Angelina Jolie'den bile daha seksi... Annenin güzel olduğunu falan söylemiyorum, yani tabii güzel bir kadın, yine de onunla ilgili hiç hayal kurmuyorum çünkü bu, dostuna yapabileceğin en kötü şey olur. Yanlış anlama, yani annenin hayali kurulmayacak bir kadın olmadığını falan da söylemiyorum... Ama... Ah, kahretsin, bütün bu söylediklerim, kafamın içindeyken çok daha doğru geliyordu. Demek istediğim, annen sana çok kızmış. Çığlıklarıyla kulaklarımı patlatmadan önce telefona baksan iyi olur."

Nick duraksadı. İlginç bir tirat olmuştu ve Nick, Mark'ın gündüzleri boş kaldığında neler hayal ettiğini merak ediyordu –

ama dur bir dakika, neyse, bu konuya hiç girmese daha iyi oldu. Mark'ı tanıdığı için, tüylerini diken diken edecek hayalleri olduğundan adı gibi emindi. Hiç olmazsa, Mark'ın hayallerini süsleyen kadının, zombiye dönüşmediğini öğrenmek iyi gelmişti.

Nick kapıyı hafifçe aralayıp Mark'tan telefonu aldı ve kulağına dayamadan önce annesinin öfkesine kendini hazırladı. "Selam anne."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Evet, annesi kesinlikle kızgındı. Ses tonu, devasa buz dağlarını bile eritebilirdi. "Çocuk, sen neredesin? Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Seni ilk gördüğüm anda öyle bir cezalandıracağım ki... Bu arada, bir an önce gelirsen, senin için daha iyi olur. Şu anda kapıdan içeri girmiyorsan ki gördüğüm kadarıyla girmiyorsun, ayvayı yedin demektir. Anladın mı? Nick? Beni dinliyor musun? Kendini nasıl savunacaksın bakalım? Ha? Konuş bakalım genç adam?"

Nick annesinin kızgınlığını iki katına çıkartmadan ne söyleyebileceğini gerçekten bilmiyordu, şu andaki tek derdi, onun kızgınlığını azaltmaktı. Oyunun adı hayatta kalmaktı.

Özgürlüğüme değer veriyorum ama yakın gelecekte acımasız kurallar görüyorum.

Çocukları, ailelerine karşı savunacak avukatların olmaması ne kötüydü. "Hangi sorunu önce yanıtlamamı istersin?"

"Ukalalık yapma Nicholas Gautier. Sana çok kızgınım."

Nick'in sinirlerine hakim olması gerekiyordu. Hayatı boyunca öğrendiği bir şey varsa o da annesinin doğrudan bir çatışmayı hoş karşılamadığıydı. Nazik ve pişman bir Nicky,

hak ettiği halde çoğu zaman cezadan kurtulabiliyordu. "Özür dilerim anne. Ukalalık yapmaya çalışmıyorum." Annesinin çığlıklarını bastırmaya çalışıyordu. "Her tarafım..." Kan kelimesini sarf etmeden önce kendini zor tuttu, annesi daha da çıldırabilirdi. "...eğitimde her tarafım çamura bulandı." Küçük bir yalandı ama annesinin bilmediği bir şey, kalp krizi geçirmesine ya da kafası kelleşip orta yaşa gelene kadar ceza almasına neden olmazdı. "Ben... Şey, ben geri döndüğümde kulübü çamura bulamadan önce, Bubba'da bir duş almak istemiştim. Ortalığı çamurladığım için sana laf gelmesini istemedim." Kanlı kıyafetlerinden bahsetse annesi panikle hemen telefona sarılıp polisi arardı ve Bubba'nın ihtiyacı olan son şey, sabıka kaydında yeni bir tutuklanma olayıydı. "Seni arayıp haber vermeliydim. Gerçekten çok üzgünüm. Sanırım duşta, planladığımdan daha fazla kaldım. Bubba'nın tavandan buhar fışkırtan bir şeyi var, biliyor musun? Banyoyu görmen lazım anne. Görebileceğin en süper, en havalı banyolardan biri."

Kadın, Nick'in konu değiştirme girişimine kulak asmadı. "Sen iyi misin?"

"Evet efendim." Ufacık bir saygı gösterisi, annesinin yumuşamasında etkili olurdu.

Kadın iç çekti. "O zaman sanırım gerçekten iyisin. Ama beni çok korkuttun Nick. Bunu bilmeni istiyorum."

"Özür dilerim anne. Bu arada Bubba, beni kulübe kadar bırakacağını söyledi."

"O çok iyi bir adam." Kadının sesi sonunda normale dönmüştü ve daha birkaç dakika önceki, senin-kıçını-fena-pataklayacağım tavrı artık kaybolmuştu. "Ona teşekkürlerimi ilet."

"İletirim. Bir şeyler yemek için biraz geciksek olur mu?"

Annesinin sesi onu sorgularcasına anında yine inceldi. "Bay Hunter'da yemek yediğini sanıyordum?"

"Yedim. Ama yine acıktım."

"Ah." Kızgınlıktan sakinliğe öyle hızlı geçmişti ki Nick onun annelerin Ferrari'si olduğunu düşündü. 65 nanosaniyede, hatta belki daha az bir sürede son hıza ulaşabiliyordu. "Büyümeye devam ediyorsun tabii. Gelip para almak ister misin?"

"Yok, Bay Hunter biraz avans vermişti."

"Neden?" Vınnn! İşte kızgın annesi yine geri dönmüştü. Sesinde hafif bir korku ya da kuşku tınısı da vardı ama Nick, baskın olanın kızgınlık olduğundan emindi.

"İşe ya da eve gitmem gerektiğinde ihtiyacım olursa taksi tutmam için para vermişti. Hava karardıktan sonra tramvaya binmemi istemiyor çünkü söylediğine göre, yaralı olduğum için rahat etmeliymişim." Bay Poitiers'in de verdiği parayla birlikte üzerinde yaklaşık yüz dolar vardı. Bunu yapmaya devam ederlerse belki zavallı üniversite fonu için gerçekten bir birikim yapabilecekti.

"Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum Nick."

Düşünecek ne vardı ki? Nick'e göre, eğer birileri onu paraya boğmak istiyorsa ve bunun karşılığında bir şey yapması da gerekmiyorsa parayı almak için can atması normal sayıl-

malıydı. "Eh, sen düşünürken, ben bir şeyler yemeye gidebilir miyim?"

Kadın köpürdü. "Yemin ederim, dünya üzerindeki en saygısız çocuk sensin. Evet Nicky, bir şeyler yemeye gidebilirsin ve bir saat sonra seni karşımda görmek istiyorum, yoksa neredeysen gelip seni kendim alırım. Anlaşıldı mı? Ve inan bana, ben gelmek zorunda kalırsam, başın çok büyük belaya girer genç adam."

"Peki efendim."

"Seni seviyorum bebeğim." Anaç manik-depresif bozukluğun, mutasyona uğramış hali olmalıydı bu. Böyle ürkütücü ruh hali değişimlerinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Ben de seni seviyorum anne. Ve seni telaşlandırdığım için gerçekten üzgünüm."

"Geçti artık. Yapmadığın şey değil zaten. Biraz sebze ye ama unutma: Patates kızartmasıyla ketçap, sebzeden sayılmaz."

"Peki efendim." Nick telefonu kapatıp kotunun üzerine Bubba'nın ödünç verdiği tişörtü giydi. Tişörtün en güzel yanı, sırttaki dükkan logosu ve Bubba'nın fotoğrafıydı: Bubba tüfeğini omzuna dayamış, ekranında kurşun delikleri olan ve dumanı tüten devasa bir bilgisayar ekranının üzerine eğilmiş duruyordu. Fotoğrafın üzerinde de şöyle yazıyordu:

Bilgisayar problemi mi?
1- 888- Ca- Bubba'yı ara
Problemini çözemezsem…
Başka bir yolunu bulurum.

Altında da daha küçük puntolarla şöyle yazıyordu: *Bütün dertlerinize çare biziz. Zombiler, kemirgenler ve vampirler. Başını ağrıtan bir şey mi var? Çaresi biziz. Bizi hemen ara. Sana inancımız tam.*

Evet, Bubba gerçekten kaçık bir adamdı ama Nick, onun Mark'la birlikte çektiği reklam filmlerine bayılıyordu. Çok komik olurlardı. Ve her zaman aynı sloganla biterdi: "Ca' Bubba."

Üzücü olansa Nick, Bubba'nın birkaç kişinin bilgisayarını gerçekten de atış talimi için kullandığını çok iyi biliyordu, üstelik Mark ve anti-zombi ördek idrarını düşünmek bile istemiyordu.

Nick başını sallayarak saçlarını havluyla kuruladıktan sonra Bubba, Mark, Simi, Caleb ve Madaug'un yanına inmek için merdivenlere yöneldi. Arkadaşları, mükemmel bir kaçırma planı üzerinde tartışıyordu. *Hapse girmeme neden olacaklar ve annem bunun için beni öldürecek.*

Simi, Bubba'nın "talihsiz tutuklanmalar" diye andığı sayısız nezaret hatıralarına dayanarak çizdiği tabloya parmağını bastırdı. "Bak, Simi tam burada bir napalm patlatarak..."

"Öyle yaparsan onları öldürebilirsin Simi," diye uyardı Nick.

Kız masum bir ifadeyle Nick'e baktı. "Anlayamadım?"

Nick, kızın masumiyeti karşısında cevap veremedi. O yüzden soruyu Madaug yanıtladı. "Test yapabilmemiz için, Brian'ın canlı olması gerekiyor."

"Of, puf!" Simi kollarını göğsünde kavuşturarak suratını astı. "Ama o zaman hiçbir eğlencesi kalmaz ki. Akri'mle tanışmadığından emin misin?"

Ne dediğini anlamadıkları için, kızı duymamış gibi yaptılar.

Caleb, sandalyesinde arkasına yaslanarak onları inceledi. "Onu görmek isteyen bir avukat içeri giremez mi mesela?"

Bubba önündeki çizimi incelerken başını salladı. "Eh, tabii ama bir avukat onu nezaretten kaçırmaz."

Caleb pişmiş kelle gibi sırıttı. "Eh, avukatına bağlı."

Bubba ona bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Caleb'in gözleri, avının peşindeki bir iblis gibi parladı. "Bana iyilik borcu olan bir avukat tanıdığım var."

"Tanıdığın bir avukat mı var?" Bubba'nın sesinden, ona inanmadığı belliydi.

Caleb, ellerini gömleğine sürttü. "Hey, bunların altında... Eh, aslına bakarsan giyim tarzım berbat sayılabilir ama bu kıyafetlerin altında, doğru fiyat karşılığında bazen yanlış işler yapmaya gönüllü insanları tanıyan birinin kalbi atıyor."

Bubba buna pek inanmış gibi görünmüyordu, Nick de aynı görüşteydi. "Ama bunu başka birileri ölmeden yapmamız gerekiyor. Elektrik şokunun gerçek tedavi yöntemi olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Caleb cep telefonunu çıkardı. "Bunu ayarlayabilirim. Bana güvenin."

Nick, en az Bubba kadar, Caleb'in bunu ayarlayabileceğinden kuşkuluydu. Tabii bir de henüz hiç gündeme getirmedikleri çok önemli bir sorunları vardı. "Bize kaça patlayacak?"

Caleb elini kaldırıp onları susturdu. "Merhaba. Ben Malphas. Virgil Ward ile görüşecektim. Kendisi orada mı?" Caleb konuşacağı adamı beklerken pis pis sırıttı.

Nick ahizeden gelen boğuk sesi duyabiliyordu ama adamın ne söylediğini anlayamıyordu.

"Selam Virg. Uzun zaman oldu." Caleb, Virgil'in söylediği bir şeye güldü. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Nezaretten çıkarılmak değil, aksine içeri girmemiz gereken bir durumumuz var."

Dinlerken bekledi. "Evet, katılıyorum. Aptal benim göbek adım, bunu biliyorsun. Hatta yanılmıyorsam, göbek adımı sen koymuştun. Eee, ne diyorsun, biraderine yardımcı olabilecek misin?" Adamın söylediklerine göz devirdi. "Hayır, bunun karşılığında ruhumu alamazsın. Ruhum bende değil çünkü. Evet, senin insanın kanını emen avukatlardan biri olduğunu biliyorum ama tüm diğer sıradan varlıklar gibi, alacağın parayla sakinleşirsin nasıl olsa."

Nick kaşlarını çatarak Mark, Bubba ve Madaug'a baktı, onlar da kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Caleb kesinlikle çok tuhaf biriydi.

"Gerçekten bu kadarcık mı istiyorsun?" Caleb tekrar arkadaşlarına bakarak sırıttı. "Anlaştık. Yirmi dakika sonra bizimle karakolun önünde buluşabilir misin? Harika, orada görüşürüz o zaman. Teşekkürler dostum. Ve evet, sana borçlandığımın

farkındayım." Caleb telefonu kapatıp arkadaşlarına göz kırptı. "Haydi, gidip zombi kızartalım."

Nick, Caleb'in bu kadar kısa sürede meseleyi çözmesine inanamıyordu. "Çok etkilendim."

"Etkilenme. Aramızdan biri, vampir avukatımızın kendisine izin vermek zorunda ve ben, o biri olmak istemiyorum."

Nick, Caleb'in garip mizah anlayışına gözlerini devirdi. "Niye? Küçük bir ısırıktan mı korkuyorsun?"

Caleb kahkaha attı. "Hayır, anemik biriyim."

"Ben de Katolik olduğum için sıramı savabilir miyim?"

Caleb başını iki yana salladı.

"Simi'nin çantasında biraz barbekü sos var. Doğru fışkırtırsan kan gibi görünüyor. Üstelik ağzında pıhtılaşmıyor ve komik geğirtilere neden olmuyor. Tadının da daha iyi olduğunu söylememe gerek bile yok. Özellikle A tipi kandan çok daha lezzetli. Iyyy! A tipi kan yerine ayakkabılarımı yerim daha iyi." Simi sırtını dikleştirip parmağını onlara doğrulttu. "Ve unutmayın çocuklar, her dört iblisten üçü, hemoglobin yerine barbekü sosunu tercih eder."

"Peeeki."

Bubba, kızın yanından manidar bir şekilde uzaklaştı. Bubba birinin yanından kaçıyorsa ona deli gözüyle baktığı kesindi. "Bu arada... Sanırım artık kamyonete binmemizin zamanı geldi."

Anahtarlarını ve elektrikli sopayı alan Bubba, hepsini dışarıdaki devasa ve siyah renkli Armada'ya yönlendirdi. Bubba,

kamyoneti almasının tek sebebinin, zombi avı donanımlarını taşıyabilecek birkaç büyük araçtan biri olduğunu söylerdi.

Üstelik arka kasasında harika partiler verilebiliyordu.

Diğerleri kamyonetin arka koltuğuna istiflenirken, Nick sopaya kuşkuyla baktı. "Sadece merak ettiğimden soruyorum... Bu iki metrelik sopayı nezarethaneye gizlice nasıl sokacağımıza dair fikri olan var mı?"

Caleb emniyet kemerini taktı. "İşte bu yüzden Virgil'e ihtiyacımız var. O her şeyi içeri sokabilir."

"Ona hayransın, değil mi?"

Caleb omuz silkti. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve neler becerebileceğini görsen aklın şaşar."

"Öyle mi? Mesela?"

Caleb ayrıntıya girmek istemiyordu.

Bubba direksiyona geçip karakola doğru yola koyuldu. Nick, babasını ziyaret ettiği birkaç günü hatırladı – karakolda değil, hapishanede ziyaret etmişti ama sonuçta ikisi de aynı şeydi.

"Şu haylazı uzak tut benden Cherise. Onun çirkin suratını görmek istemiyorum. Bir daha onu ziyarete getirme."

Ben de seni çok seviyorum, canım babacığım.

Nick, annesi kadar güzel ve nazik bir kadının, böylesi bir canavara nasıl kapıldığını hala anlayamıyordu. Çok anlamsızdı. Annesi bir keresinde, serserilerden hoşlandığını itiraf etmişti. Ama kendisi gibi bir serseri havası olan adamlarla, babası gibi akıl hastaları arasında büyük bir fark vardı.

Kadınlar ve kızlar, neden psikopatlardan bu kadar çok hoşlanıyorlardı acaba? Okulda bile, iysi çocuklar çıkma teklif ettiklerinde aşağılanırken, kızlar Stone gibi vahşi zırdelilere neredeyse tapıyordu. Bunu anlamak mümkün değildi.

Tabii kendi durumunda, annesinin giydirmekte ısrar ettiği çirkin gömleklerin de pek faydalı olduğu söylenemezdi.

Her neyse.

Tek dileği, psikopat bir katilin genlerine sahip olduğu için sonunun bir hücre olmamasıydı. Aynı zamanda annesine hiç bozmamak üzere ettiği bir yemindi bu. Asla hapse düşmeyecekti.

Ulaştıklarında Bubba durarak geri vitese taktı ve sokak lambasının altına park etti. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Caleb'e.

"Virgil'i bekleyeceğiz."

"Hangi arabada olduğumuzu nereden bilecek?" diye sordu Mark.

Caleb daha cevap veremeden, birisi Bubba'nın camını tıklattı. Bubba panikle sıçradı. "Ne oluyor yahu?"

Nick, Caleb'in arkadaşını gördüğünde merakla kaşlarını çattı.

Virgil, Nick'in beklediği gibi biri değildi. Uzun boyluydu ve on yedi yaşından büyük göstermiyordu. Avukatlar gibi takım elbise giymiş olsa da cenazeye giden ergen çocuklara benziyordu.

Gerçek bir avukat olamazdı...

Yoksa öyle miydi?

Caleb kapıyı açıp arkadaşına seslendi. "Selam Virg."

Virgil gözleriyle arabanın içindekileri taradı. Çok sinsi bir hali vardı... Ama öte yandan, bu hali bilindik duygusuz avukat tavrı da olabilirdi. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

Caleb cevap vermeden önce Nick'e göz attı. "Bu sabah St. Richard's okulunda sınıf arkadaşını yiyen çocuğu duydun mu?"

"Eee?"

"Ona elektrik şoku verip neler olduğunu bize raporlaman gerekiyor."

Virgil dişlerini göstermeden güldü ama sonra Caleb'in şaka yapmadığını anladı. Bir anda ciddileşti. "Neden?"

"Zombi meselesinde bir tedavi yöntemi bulmuş olabiliriz."

Virgil'in yüz ifadesi dalgalandı. Önce şaşkındı, sonra kafası karışmış gibi göründü ve en sonunda, kafeslerinde hınzırlık yapan küçük maymunları hatırladığını belli eden bir yüz ifadesiyle birlikte konuşmaya başladı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız?"

"Hayır, çok ciddiyiz. Nezarettekini zombiye dönüştüren oyunu programlayan çocuk arabanın içinde." Caleb, Madaug'u işaret edince, çocuk Virgil'e el salladı.

Virgil kaşlarını kaldırarak Caleb'e baktı. "Zombiye dönüştüren program mı? Büyü değil mi yani?"

"Hayır, büyü değil."

"Kötüymüş. Öylesi bir iksiri ele geçirmek için birbirini öldürebilecek insanlar tanıyorum. Seni Karun kadar zengin yapabilirdim."

Caleb omuzlarını silkti. "Maalesef kendi zombilerini yaratmak için başka bir yol bulmaları gerekecek. Tekrar insana dönüştürdüğümüz çocukların, oyunu oynayıp oynamadıklarını öğrenemiyoruz. Oyunu oynadığını bildiğimiz tek çocuk, şu anda nezarethanede oturuyor." Elektrikli sopayı Virgil'e uzattı. "Dikkat et, ucunu kendine değdirme. Voltajı, olması gerekenden çok daha yüksek. Bubba modifiye ederek milyon voltluk şok vermesini sağlamış."

"Pekala," dedi Virgil yavaşça. "Durun bakalım, doğru anlamış mıyım? Siz sivrizekaların yarattığı ödüllü zihnisinir projesi gereğince, yasal olmayan ve modifiye edilmiş bir şok sopasıyla karakolun nezarethanesine gireceğim, öldürme yetkileri olan silahlı polislerin yanından geçeceğim, cinayet suçuyla hüküm giymeyi bekleyen bir çocuğu bulacağım ve normale dönene kadar ona elektrik şoku vereceğim. Başka arzunuz?"

"Yok. Bu kadarı yeterli."

Virgil, elektrikli sopaya kuşkuyla bakarken yavaşça iç çekti. "Bu sana pahalıya patlayacak."

"Biliyorum."

Virgil, başka bir şey demeden binaya doğru yürüdü.

Nick, mucizeyi yakından görmek için yanıp tutuşuyordu. "Hey, Bubba? Kilitleri açar mısın? Tuvalete gitmem lazım."

"Tabii."

Nick araçtan indi ve neler olduğunu görebilmek için binaya doğru ilerledi. İçerisi polis kaynıyordu. Eh, başka türlüsünü beklemek saflık olurdu. Öyle değil mi? Ama asıl göze çarpan-

lar, metal dedektörlerdi. Virgil'in, vurulmadan güvenlikten geçmesi mümkün görünmüyordu.

Eğlenceli olacağa benziyor.

Nick binanın önüne geldiğinde, Virgil'in sanki bina kendisininmiş gibi vals adımlarıyla içeri girdiğini gördü. Birkaç polis onu selamladı. Dahası, sopayı fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Aslına bakılırsa Virgil güvenlik takının altından geçmeden önce sopayı röntgen makinesine koymuştu – bu arada da polislerle sürekli konuşuyordu.

Virgil ayakkabılarını geri giyerken, sopa röntgen bandından tamamen çıktı. Polislerden biri sopayı alıp Virgil'e uzattı.

"Şemsiyenizi unutmayın Bay Ward."

"Sağ ol Cabal. Yağmur beklenmediğini biliyorum ama neme lazım, her zaman hazırlıklı olmakta fayda var."

"Katılıyorum. Hele New Orleans söz konusu olunca, ne zaman kovadan boşalırcasına yağmur yağacağını bilemezsiniz. Her zaman söylerim: Hava hoşunuza gitmiyor mu? Bir dakika beklemeniz yeterli!"

Virgil kahkaha atarak sopayı aldı ve hole yürüdü.

Virgil gözden kaybolduğunda, elindeki sopaya kimsenin sesini çıkarmamış olmasına Nick şaşakalmıştı.

Böyle bir şeyi ben yapmaya kalksaydım, hepsi birden üzerime çullanır, kafama bir kurşun sıkarlardı.

Nick, gördüklerinin şaşkınlığıyla, arabada bekleyen diğerlerinin yanına geri döndü.

Bubba bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Çabuk oldu."

Nick koltuğa geçip emniyet kemerini taktı. "Daha çok, Virgil'in güvenlikten geçmek için ne yapacağını görmek istemiştim."

Caleb daha önce söylediklerinin kanıtlanmış olmasından memnun görünüyordu ama bir şey söylemedi.

"Eee?" diye sordu Mark.

"Nasıl yaptığını sormayın bana ama güvenlikten geçti. Polisler elindekini görmedi. Sanki koskoca sopa görünmez hale geldi."

Bubba hayretle kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Simi hırçın bir şekilde pufladı. "O bir vampir, insanoğulları. Aman Tanrım, yoksa fark etmediniz mi?"

Mark kaşlarını çattı, "Çoğu avukat öyledir. Kan ya da ruh emmeyen bir avukata henüz hiç rastlamadım."

Caleb'in telefonu çalmaya başladığında, cebinden çıkarıp cevap verdi. "Evet?" Bir süre dinledikten sonra konuşmaya devam etti. "Bir saniye. Sesliye alıyorum."

Telefonda birkaç tuşa basarak sesi dışarı verdi. "Şimdi, bana söylediklerini tekrarla."

"Bu sopanın nesi var? Çocuk, duvarla birlikte dışarı fırlayacaktı neredeyse."

Caleb sırıttı. "Onu geç Virgil. Sonrasını anlat."

"Pekala, çocuğa şok verdim ve şu anda, annesini isteyen küçük kızlar gibi zırlıyor. Buraya nasıl girdiğine dair hiçbir fikri olmadığını söylüyor. Arkadaşını ısırmasından da bahsettim ama

suratıma boş boş baktı. Daha da iyisi, artık beynimi yemeye çalışmıyor ki anlaşma yaparken bundan hiç bahsetmemiştin. Her neyse, deneyin sonucuna gelirsek, sanırım işe yarıyor."

Bubba kuşkuyla baktı. "Ona güvenebilir miyiz?"

"Seni duyabildiğimin farkındasın, değil mi?" Virgil'in sesinden, alındığı belli oluyordu.

"Evet," diye terslendi Bubba. "Ve tekrar ediyorum. Sana güvenebilir miyiz?"

"Eh, bu dövüşte horozum olmadığına göre, evet güvenebilirsiniz. Niye yalan söyleyeyim ki? Yani öyle ahlak kumkuması sayılmam. İşime geldiği sürece yalan söylemekten hiç çekinmem. Ama şu anda tamamen dürüstüm. Çocukta bir sorun yok. Buyrun, kendiniz dinleyin..."

"Eve gitmek istiyorum. Ben neredeyim? Neler olduğunu anlayamıyorum..."

Caleb telefonun sesini kapattı.

"Teşekkürler Virgil. Ödemeni daha sonra yapacağım." Bir an durup Mark ve Bubba'ya baktı. "Sopanızı geri istiyor musunuz?"

"Kesinlikle," dedi Mark. "Şoklamamız gereken bir sürü insan var daha."

Caleb başıyla onaylayıp telefona konuştu. "Zahmet olmazsa geri getirebilir misin?"

Daha telefon kapanmadan, Virgil arabanın yanındaydı.

Bubba sopayı almak için araçtan inerken, bu kez yerinden zıplayan Nick olmuştu.

Virgil arabanın camına yaklaşarak Nick'i dikkatle süzdü. "Seninle tanışmamış mıydık?"

Bütün bedeni tavuk derisi gibi diken diken ürperen Nick başını salladı. Virgil, kesinlikle göründüğünden farklı biriydi. "Hiç sanmıyorum."

Caleb boğazını temizledi.

Virgil ona döndüğünde tuhaf bir şekilde bakıştılar, sanki ağızlarını açmadan konuşuyorlardı. Virgil tekrar Nick'e baktığında, gözleri temkinli ve soğuktu. "Tanıştığımıza sevindim Nick."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Virgil cevap vermedi. "Gitsem iyi olacak. Bir saat sonra gece mahkemesinde olmam lazım ve geç kalmak istemiyorum. İlk davamın eşi benzeri yok: Adamın biri Bourbon Caddesi'nde başka birini sandviçiyle dövmüş, sonra kurbanını su birikintisinde boğmaya kalkmış." Bunları söyler söylemez, resmen bir anda gözden kayboldu.

Bubba koltuğunda dönerek Caleb'e baktı. "İlginç arkadaşların varmış."

"Sen daha bir şey görmedin."

Mark kulağını kaşıdı. "Tabitha ve arkadaşlarına, zombilerle nasıl baş edeceklerini söylememiz gerekiyor."

Madaug telefonunu çıkarıp otomatik tuşlamayla ağabeyini aradı. "Ben hallediyorum."

Bubba arabayı park yerinden çıkarıp dükkana dönmek üzere harekete geçti. "Pekala. Denklemin yarısını çözdük sayılır. Onları nasıl tekrar insana dönüştürebileceğimizi biliyoruz artık. Ama asıl soru, bu kadar çok insanın bu oyunu nasıl oynadığı?"

Mark başını iki yana salladı. "Birisi tohumları saçmış olmalı."

Nick kaşlarını çattı. "Tohumları saçmak mı?"

"Tohumları saçmak," diye tekrar etti Mark. "Dağıtmak anlamına geliyor."

"İyi de niye öyle söylemiyorsun?"

Mark, Bubba'ya baktı. "Hatırlat da şuna günün sözü bölümü olan bir takvim alayım." Sonra arka koltuğa dönerek aşağılarcasına Nick'e baktı. "Kelime dağarcığını genişletsen iyi olur çocuk. Etrafta dolaşıp insanların sana aptal demelerine izin veremezsin. Ufkunu genişlet. Hem, duyduklarında sözlüğe bakmak zorunda kalacakları kelimeler kullanarak insanlara hakaret etmek çok eğlenceli."

Bubba güldü. "Evet, bir taşla iki kuş vuruyorsun. Hem olay yerinden uzaklaşma şansın oluyor hem de nasıl ağır bir hakaret olduğunu öğrendiklerinde iki kat daha fazla deliriyorlar. Hele ki güzel bir şey söylediğini sandıklarında, bir de karşılığında teşekkür ettilerse."

"Ve," diye araya girdi Caleb, "o tür hakaretler, annen tarafından cezalandırılmanı da engelliyor."

Hepsinin haklı olduğu noktalar vardı.

"Üstelik üniversite sınavında da faydası olur," dedi Madaug, telefonu kapattığında. Sonra Mark'a bakarak, "Eric ve

hayvanat bahçesi kaçkını arkadaşları, malzeme için dükkana dönüyor. Hepsine yetecek kadar şok tabancası var mı?" diye sordu.

Bubba, sanki Madaug hakaret etmiş gibi köpürdü. "Ayılar ormana dışkılar mı? New Orleans'taki en büyük silah dükkanının sahibine sorulacak soru mu bu? Tabii ki dükkanda bir sürü şok tabancası var. New York Boston'u ışıl ışıl süslemeye yetecek kadar şok tabancam var."

Silah olması iyi bir şeydi çünkü Nick'e öyle geliyordu ki bu gece hepsine ihtiyaçları olacaktı.

Ambrose kitaplığı tuttuğu gibi yere yapıştırdı, dünyanın her yerinden özenle topladığı antika kitaplar, kasvetli ofisinin zeminine yayıldı. Muhtemelen birkaç tane kitap mahvolmuştu ama şu anda hiç umrunda değildi. Öfkesi, binlerce güneşin çıplak ve güçlü ışınları gibi içini öyle bir yakıyordu ki neredeyse yanığın tadını alabiliyordu.

"Niye durduramıyorum?" diye hırladı. Ustalaştığı tüm güçlerine, hükmettiği tüm elementlere rağmen, henüz yeni on dördüne girmiş bir oğlanın aptallıklarını neden önleyemiyordu? Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir şeyler oluyor, ortalık yine karışıyordu.

Ambrose kan istiyordu.

Yanaklarındaki yay ve ok izinin üzerinde dolaşan sakinleştirici eli hissetti. Av Tanrıçası Artemis, bütün kadınları alt edecek, onları kadın oldukları için utandıracak kadar güzeldi.

Uzun kızıl saçları incecik belinden sarkıyor, giydiği antik Yunan giysisi üzerinde, saçlarının rengi daha da belirginleşiyordu. "Şşşş... Böylesi bir kıvırcıklık için kendini fazla yoruyorsun."

Ambrose'un öfkesi üçe katlandı. "Kıvırcıklık değil, çılgınlık," diye düzeltti kadının yanlışını. Kadın aslında antik Yunanca konuştuğu için arada hatalar yapıyor, sürekli kelimelerle deyimleri birbirine karıştırıyordu.

"Burada ne işin var Artemis?" diye sordu Ambrose.

"Seni sakinleştirmeye çalışıyorum aşkım. Kendine bu kadar kötü davranmamalısın. Seni böyle görmek içimi parçalıyor."

Ambrose'un içindeki karanlık güç, kadının üzerine saldırıp merhamet diletene kadar canını yakmak istiyordu. Bu güç, her geçen gün biraz daha yüzeye çıkarak, savaşılması zor bir hal alıyordu.

Yakında artık geri dönüşü olmayan bir noktaya geleceğini biliyordu. Sonunda bu güç onu yiyip bitirecek, babası gibi merhametten ve insanlıktan yoksun, şuursuz bir ölüm makinesi olacaktı. Yeryüzündeki her şeyi bitirmek, herkesi öldürmek isteyen bir makine...

Ambrose gözlerini duvara dikerek kendi çocukluğunu seyretti. Verdiği en küçük kararın bile kendisini Ambrose gibi bir canavara dönüştürebileceği hakkında, Nick Gautier'in hiçbir fikri yoktu.

Kendimi kurtarmam lazım.

Dahası, sevdiklerini de kurtarmak zorundaydı.

Hem de geç olmadan.

Ama nasıl? *Tanrım, on dört yaşımdayken bile nasıl o kadar aptal olabildim?* Geçmişe dönüp bakmak, arkadaşları ve sevdiklerinin yüzlerini hatırlamak çok acı vericiydi. Özellikle tarihi değiştirmemiş olsaydı neye dönüşeceklerini bildiği için acısı daha da katlanıyordu. Acıyla içi öyle bir yarılıyordu ki bu bile tek başına çıldırması için yeterli olabilirdi.

Onu nasıl durduracağım?

Ambrose, Artemis'e döndü. Ondan nefret ediyordu. Acheron gibi o da Ambrose'un bir Malachai'ya dönüşmesinde büyük rol oynamıştı.

Hayır Ambrose, bu senin seçimindi.

Ama başkalarını suçlamak çok daha kolaydı. Oysa Acheron ve Artemis'in, yanlış kararlar vermesine önayak oldukları da bir gerçekti. Umursamak gibi bir hisse sahip olmadan önce aldığı ve şimdi geri almaya çalıştığı kararlar...

Kızgınlıkla soluğunu koyverirken Artemis'in gözlerine baktı. O gözler, kendisini ölümden geri getiren ve güçlerini serbest bırakan kadının gözleriydi. Şimdi o güçlerin daha erken serbest kalması için çalışıyordu. Çocukken bu güçlere sahip olsaydı, onun için kendi hayatı kadar önemli olanları kurtarabilirdi.

Annesini kurtarabilirdi...

Ambrose hatıraları kafasından atmak için kendini zorladı ve daha öncesinde düşünmeye çalıştıkları üzerine odaklandı. "Nekoda kim?"

Artemis ona boş boş baktı. "Öyle bir adam duymadım."

"Kız Artie. Nekoda bir kız."

Kadının kusursuz kaşlarından biri havaya kalkarken, yeşil gözleri kıskançlıkla kararardı. "Ne tür bir kız?"

"Bilmiyorum. Onu Nick tanıyor."

"Nick, sensin." Sesinden sinirlendiği belli oluyordu.

"Kesinlikle. Onun kim olduğunu nasıl bilebilirim?" Geçmişe baktığında onu neden göremiyordu? Bilemediği bir nedenden dolayı, kız onun için bir hayaletten ibaretti. Hangi gücünü kullanırsa kullansın, geçmişinin o parçasını bir türlü bulamıyordu. Birçok şeyi değiştirmiş olsa bile, hala kızı çıkarmaya çalışıyordu.

Ve hala kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Ama neden?

Artemis incecik omuzlarını silkti. "Onu unutmuşsun. Olur öyle şeyler. O zamanlar... Sen de bir insandın."

Oysa artık insan değildi. Bir zamanlar Tabitha'yla avladıkları ve kuduz hayvanlar gibi öldürdükleri yaratıklardan birine dönüşmüştü. Dahası, karnı çok acıkmıştı.

İçi kazınıyordu.

Artemis buraya gelmekle şansını zorluyordu. Ne zaman kadının kanıyla beslense daha güçleniyor, buna karşın her seferinde biraz daha ölüyordu. Güçlerini kullanarak kadını öldürüp tanrıçalığını içine çekmemek için kendini zor tutuyordu.

Herkesi ve her şeyi yok etmemek için kendini tutması daha da zorlaşıyordu.

Yapmayacağım.

Evet, yapacaksın. Zamanı geldiğinde yapacaksın. Kendini değiştiremezsin. İstediğin kadar diren. Sonuçta bunun için dünyaya geldin ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

Ambrose buna inanmayı reddediyordu.

Duvarda seyrettiği masum gençliğini, Bubba'ın arabasında, alnına kanla kazılmış kaderine doğru ilerlerken seyretti. *Haydi Nick, yüzümüzü kara çıkarma. Güçlü olmana ihtiyacım var çocuk.*

Akıllı olmana ihtiyacım var.

Her şeyden öte, yine aynı hataları yapmamasına ihtiyacı vardı. Bazı şeyler, mesela Simi'yle karşılaşması gibi, çoktan değiştirilmişti.

Ama ya diğerleri…

Ambrose, geçmişi kadar net görebildiği geleceğini seyrederken dişlerini sıktı.

Babasının ordusuna komutanlık yapacağı son savaş olan Karnarsas yaklaşıyordu. Ve zamanı geldiğinde, geçmişini doğru bir şekilde değiştirmemiş olursa sevdiği herkesin yok olmasına neden olacaktı…

Hem de hepsinin.

BÖLÜM 14

Nick dükkanın önünde araçtan indiğinde, cep telefonunu kontrol etti. Ooo, hiç zamanı kalmamıştı. *Bu kadar yemek yeterdi…*

"Hey, arkadaşlar? Annemin kulübüne hemen gitmezsem cezaya kalacağım."

Kaldırımda duran Mark, ürkmüş bir geyik gibi başını havaya dikti. "Hey Bub? Kokuyu sen de aldın mı?"

Ne? Yoksa arabadakilerden biri gaz mı çıkarmıştı?

Bubba'nın donakaldığını gördüğünde, Nick az daha Caleb'i suçlayacaktı. İki saniye sonra Bubba, anahtarlarını Nick'e attı. "Çocuklar, hemen dükkana girin. Hemen şimdi!"

Nick tam neler olduğunu soracaktı ki gördüğü şey karşısında hareketsiz kaldı.

Zombiler.

Ama bunlar, zombiye dönüşen sınıf arkadaşlarına uzaktan yakından benzemiyordu. Bunlar gerçekten zombiydi. Etleri çürüyordu. Çok kötü kokuyorlardı. Aksıyorlardı. Gözleri akıyordu…

Zombiler.

Ve pumaların bile kıskanacağı bir hızla üzerlerine geliyorlardı. Madaug bir ciyaklama saldıktan sonra kapıya koştu. Bubba'yla Mark, aracın koltuklarının altındaki beyzbol sopalarını Mary Poppins'in şekerleme torbasıymışçasına tuhaf bir edayla çıkarırken, Nick ve Caleb de Madaug'un peşinden dükkana yöneldi.

Simi araçtan inip zombilere doğru atılacağı sırada, Bubba kızın kolunu yakaladı.

"Oğlanlarla birlikte içeri gir Simi."

Kız suratını astı. Nick kızın Bubba'yla tartışmak istediğini görebiliyordu ama bunun yerine saçlarını sinirle savurduktan sonra onlara doğru koştu.

Bubba küfretti. "Söylesene, niye alev makinesini arabada değil de dükkanda tutuyorum ben?" diye sordu Mark'a.

Mark beyzbol sopasını omuz hizasında kaldırdı. "Polislerle alakalı bir şey olmasın?"

Bubba yaklaşan ilk zombinin başını sopasıyla patlattı. "Eh, bir daha böyle salak bir karar verdiğimde, hapishanenin ölmekten daha iyi olduğunu hatırlatır mısın?"

"Haydi Nick!" Nick doğru anahtarı bulup kilide sokmaya çalışırken, Madaug onu itekliyordu.

Nick sabırla dişlerini sıktı. Bu işi tek elle yapmak zaten yeterince zordu. "Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Kahretsin Bubba. Anahtarlığında kaç tane anahtar var böyle?" Şimdiye kadar bir düzine kadarını denemişti ve hiçbiri işe yaramamıştı. Daha denemesi gereken on tane anahtar vardı.

"Yeşil plastik başlığı olan anahtar." Bubba başka bir zombinin başına vurdu. "Yeşil." Bir daha vurdu. "Plastik." Üçüncü kez vurdu.

"Başlık."

Caleb kapıyı açmak için anahtarları Nick'in elinden çekerek aldı.

"Yaklaşıyorlar Nick. Acele etmemiz lazım."

"Ördek idrarını sürünüp çıkmam gerektiğini biliyordum!" diye patladı Mark. "Bildiğim halde banyo yaptığım için geliyor bunlar hep başıma."

Nick, zombilerin iğrenç nefeslerini ensesinde hissettiği anda kapı açıldı ve doğrudan içeri düştü. Simi hemen arkasından içeri koştu, Madaug da giriyordu ki zombilerden biri onu yakalayıp kaldırıma çektiğinde acı bir çığlık attı.

Caleb güçlerini açığa çıkarmamak ve zombilerle dövüşürken kullanmamak için kendini zor tutuyordu, o yüzden diğer ikisini dükkana soktu. Kara büyünün pis kokusunu alabiliyordu. Nefes alırken bile, kokunun havaya sindiğini hissedebiliyordu. Bu zombileri kim kontrol ediyorsa ciddiye alınması gereken biriydi.

Kadim bir güçtü bu.

Kendisi kadar yaşlı olmayabilirdi ama yine de güçlerini büyük bir rahatlıkla kullanabilen biriydi.

Öğrenci zombilere hükmeden bu gücün kaynağıyla bu akşamın erken saatlerinde karşı karşıya gelmiş, onun oyununu bozmuştu. Bokor bu kez gücünü artırarak geri dönmüştü. Ve bu zombiler, yaşamadığı ve kendi istekleriyle hareket etmedikleri için, öğrencilerden çok daha büyük bir tehlike oluşturuyordu.

Öğrencilerin aksine, bu yaratıkların hayatla hiçbir bağları kalmamıştı. Ne merhamet duymaları ne de hareketlerini gerekçelendirmeleri gerekiyordu. Bunlar, mezarlıktaki ölü bedenlere yerleştirilmiş kötü ruhlardı.

Büyülerin en karasıydı bu. Ölüm bile bu büyünün karşısında duramazdı. Sadece bir Malachai kadar karanlık bir ruh, böylesi büyüklükte bir orduyu kurup yönetebilirdi.

Beyni olmayan ölüm makineleriydi bunlar.

Kayıkçı iblisleri gibiydiler ama Caleb, Simi'nin bile daha iyi kalpli olduğunu düşünüyordu. Geçmişte tanıdığı diğer Kayıkçılar'dan farklı olarak, Simi hala insan formunu koruyor, yemek için zombilerin üzerine atılmıyordu. Birisi onu çok iyi eğitmiş olmalıydı.

Boğazından bir hırıltı salarak, Madaug'u çeken zombiye bir yumruk attı. Zombinin kafatası parçalandığında çenesini sadece tek bir tendon tutarken, Caleb'in eline iğrenç yeşil, yapışkan bir madde bulaştı. İki günlük bayat sümük gibiydi.

"Of, iğrenç!" Caleb elini gömleğine sildi. "Zombi kanı."

"Ooo," diye derin derin kokladı Simi. "Acaba bunların da tadı tavuğa mı benziyordur? Ne dersin?"

Caleb kaşlarını çattı. "Sanırım hayatımın geri kalanında bir daha patlıcan ezmesi yiyemeyeceğim."

Onlara kulak asmayan Nick, bir zombiyi gücü yettiğince geri itiyordu, sonra Simi'nin de yardımıyla Madaug'u dükkana soktu.

"Hey!" Nick'in kapıyı kilitlemeye hazırlandığını gören Caleb bağırdı. Kapıyı itip kızgın kızgın Nick'e baktı. "Arkada adam bırakılmaz."

Nick kaşlarını çattı. "Orduda değilsin oğlum. Her koyun kendi bacağından asılır. Geride kalırsan yenirsin."

"Bir dahaki sefere ben dükkandayken sen dışarıda olursan bunu hatırlarım."

Nick pis pis sırıttı. "Hatırla ama o zaman kurallar yine benim lehime değişecektir." Başka bir zombi kapıyı zorlamaya başladı. Nick kapıyı tuttu. "Of hayır."

"Ne?" diye sordu Caleb.

"Anahtarları dışarıda bıraktın."

Caleb kendi ahmaklığına homurdandıktan sonra Nick'in kapıyı tutmasına yardım etti çünkü artık daha çok zombi kapıya yükleniyordu. "Nasıl biri kapısına düğme mandallı kilit takmaz ki?"

Nick aptalca konuşma dercesine ona baktı. "Bubba gibi biri. Çünkü o zaman içeri girmek isteyen, camı kolayca kırıp içeriden kilidi açabilir. Bubba Kuralını bilirsin: Her zaman

anahtar kullan." Tam da bu yüzden, anahtarlığında onlarca anahtar sallanıyordu.

Zombiler kapıyı tüm güçleriyle itmeye çalışırken, Caleb kaslarının titrediğini hissetti. "Yemin ederim Nick, seni onlara vermeliydim. Onlardan kurtulmam iş bile değil. Asıl kurtulmam gereken sensin."

"Çok gaddarsın dostum."

Belki öyleydi ama eğer zombiler içeri girerse Simi ve onun barbekü sosu gibi hepsini zombilere bırakacaktı, insanlardan artık gına gelmişti.

"Geri çekilin," diye bağırdı Madaug.

Nick omzunun üzerinden geri baktığında, Madaug'un bir roketatarı tuttuğunu gördü. Ah hayır, olamaz. Bunu da nereden bulmuştu şimdi?

Peki ya dolu muydu?

Ne saçma bir endişeydi ama! Burası Bubba'nın dükkanıydı. Elbette doluydu ve çalışıyordu. Hatta muhtemelen, ateşlendiğinde şehrin yarısını uçuracak şekilde modifiye edilmişti.

Nick'in gözleri büyüdü. "Bu sandığım şey değil, öyle değil mi?"

Madaug omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, bence eğilsen iyi edersin."

Madaug roketatarı zombilere doğru ateşlediğinde, henüz eğilmişlerdi. Roket kapıda patlayıp cam ve zombi parçalarının sokağa yağmasına neden oldu. Gecenin karanlığında yeşil ve kırmızı renkte, yapışkan bir yağmur yağıyordu.

Simi, sanki tadına bakmak için can atıyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Ancak daha fazla zombi üstlerine saldırdığında, Nick yutkundu.

"Dostum, senin kadar zeki bir adam için bu fazlasıyla aptalca oldu. Şimdi kapımız yok ve yanılıyor olabilirim ama sanki bunlar bölünerek çoğalıyor."

O sırada gizli odada kilitli çocukların seslerini duydular. Çıkmak için bağırıyorlardı. Eh, en azından bazıları bağırıyordu. Diğerleri, annelerini sayıklayarak ağlıyordu.

Bu sırada Bubba ve Mark, bütün heybetleriyle dışarıda yürüyen ölülerle savaşıyordu. Nick baltayı almak için arka odaya koştu.

Kolum keşke yine çalışsa, buna gerçekten ihtiyacım var şu anda. Ya da daha iyisi, Karanlığın Ordusu filmindeki Ash gibi, kolunda genetik olarak eklenmiş elektrikli bir testere taşıyabilirdi. Şu anda çok işine yarayacağı kesindi.

Ama sonra bu korkunç hayali kafasından kovup iki kolunun da çalışır olması dileğine razı geldi.

O anda gözünün önüne bir görüntü geldiğinde, birden tüyleri diken diken oldu. Bir şey tarafından saldırıya uğramıştı...

Saldıran karga değildi ama kuş hep oradaydı, çılgın bir koruyucu gibi onu seyrediyordu. Ve Nick'in kolu eskisi gibi çalışmaya başlamıştı... Bu görüntüler, beyninin en gerilerine itilmişti, o yüzden tam olarak odaklanmakta zorlanıyordu.

Görüntüler gözünün önüne gelir gelmez uçuşmaya başlıyor, sonra kayboluyordu.

Rüya mı görmüştü?

Ama yaşanmış hatıralar kadar gerçek gibiydi.

"Kahrolun! Yiiii-hav!" diye bağırdı Bubba.

Nick, Madaug ve Caleb'in yanına koşarken, Bubba'nın zombilere beyzbol sopasıyla vurmadan önce, elektrikli sopayla şok verdiğini gördü. Adam gerçekten eğleniyormuş gibi görünüyordu, oysa Nick'in ödü patlıyor, ölmekten çok korkuyordu.

Zombiler iyice yaklaştı.

Nick korkusunu bastırıp Simi'yi korumak için arkasına çekti. "Komşular niye hala şikayet etmedi? İhtiyacın olduğunda polisler niye ortaya çıkmaz ki?"

Caleb burnundan soludu. "Muhtemelen kahve-çörek sefası yapıyorlardır. Eskilerin dediği gibi, saniyeler sayılı olduğunda, polisler sadece birkaç dakika uzaklıktadır."

Dışarıdaki ölüm tarlasına bakan Nick paniğe kapıldı. Bubba ve Mark zombileri psikopat Ninjalar gibi geri püskürtüyordu ama buna rağmen, zombilerin sayısı sürekli arttığı için er ya da geç yorulacaklardı.

Nick gölgelerin arasından daha çok zombi çıktığını görünce dehşete düştü. Bunlar, yaratılıp özellikle buraya gönderilmişti...

Hem de kaçırmak için değil, öldürmek için gönderilmişlerdi.

Nick, eğlenceye katılmak için etrafında koşuşturan Simi'yi tuttu. Uzun boylu olabilirdi ama zombiler ona göre değildi. Dahası, yığınlar halinde ortaya çıkmaya devam ediyorlardı. Madaug ise roketatarı yeniden doldurmaya çalışıyordu.

Hepsini havaya uçurmadan Madaug'un içi rahatlamaya-caktı belli ki.

Nick sokakta bir gümüşün parlayıp kaybolduğunu gördü. Yürüyen ölülerin silahlandığından şüphelenerek korktu ve yanına gelen bir zombiyi tekmesiyle geri gönderdi, sonra dışarıdaki parlamanın ne olduğunu anlayınca donakaldı.

Ash ve Kyrian.

Onların da çatışmaya katıldıklarını gördüğünde, Nick başka bir şeyi daha fark etti. Asıl Ash ve Kyrian, Ninjalar gibi dövüşüyordu. Ash asasını, Kyrian ise kılıcını savururken inanılmaz görünüyordu. Bubba ve Mark'ın hareketleri, Kyrian'ın zarafeti yanında fazlasıyla kaba kalıyordu. Kyrian vahşi bir balet gibi kendi etrafında dönüyor, bir zombiyi kesiyor, ardından tekrar dönerek bir başka zombiyi ikiye bölüyordu.

Nick'in, gizli güçlerini kullanmasını beklediği Ash, her nedense öyle yapmıyordu. Hatta zombileri uzaklaştırmak ya da kafalarını patlatmak için asasını bile çok az kullanıyordu. O sırada Nick, Ash'in söylediklerini hatırladı. Kuşkusuz, etrafta bu kadar çok tanık varken, gizli kalmaya özen gösteriyordu.

Gerçi Ash herkesin zihnini silebileceğinden, böylesi de çok anlamlı değildi. Yoksa Bubba ve Mark gibi, o da sadece dövüşmekten mi zevk alıyordu?

birlikte savaşırken, zombilerin şansları giderek azalıyordu. Sadece birkaç dakika sonra, bütün sokak yeşil yeşil sızan zombi cesetleriyle dolmuştu.

Kyrian, Ash'e baktı. "Toza dönüşmemeleri çok kötü, değil mi? Temiz yaratıkları daha çok tercih ederim."

Ash kahkaha attı.

Bubba ve Mark hasarı inceledi. "Roketatara rağmen neden kimse polisi aramadı, merak ediyorum doğrusu? Tanrı biliyor ya, bahçede osursam, komşular genellikle hemen telefona sarılıp polisi ararlar."

Ash asasının ucunu yere dayadı. "İyi soru."

Kyrian'ın sapındaki bir düğmeye bastığı kılıcı, kapanarak kabzadan ibaret kaldı. Sonra cebine attı. "Daha iyi bir sorum var. Bu pisliği nasıl temizleyeceğiz?"

Nick kaşlarını çattı. "Aslına bakarsanız, benim sorum daha iyi. Okuldaki dolaba elektrikli bir testereyi nasıl saklayabilirim?"

Hepsi ona baktı.

Nick çenesiyle sokakta yatan zombi parçalarını gösterdi. "Bence bunun sonu gelmeyecek ve okula silah sokamadığımız için, kantindeki plastik çatalları kullanarak bunlarla baş etmemiz mümkün olmayacak. Kendimi korumam lazım arkadaşlar. Hem de çok iyi korumam lazım." Gözleri, rokeatarı hala kucağında bebek gibi sallayan Madaug'a kaydı. "Tamam, o kadar olmayabilir ama yine de..."

Mark kaşlarının üzerinde biriken terini eliyle sildi. "Bu yaşadığımız, lanet olasıca zombi kıyametinden başka bir şey

değil. Henüz hayattayken başıma geleceğini adım gibi biliyordum. Bubba haricinde herkes delirdiğimi düşünmüştü. Alın işte... Deli olan kimmiş bakalım?"

Bir şey değişmediğini, Mark'ın hala deli olduğunu söylemek için Nick dilini ısırdı.

Bu arada Caleb, Mark'ı dinlemiyordu çünkü havada bir tuhaflık hissetmişti... Gözü, yeni gelen iki adama kaydı. Onları tanımıyordu ama ne kadar güçlü olduklarını hissedebiliyordu.

Simi ve kendisi gibi, bunlar da insan değildi.

Uzun boylu olanın bir tanrı olduğuna yemin edebilirdi, hatta adam ona doğru döndüğünde, Caleb bundan iyice emin olmuştu.

Öbürüyse...

Güçlü bir savaşçıydı – Tanrıça Artemis'in bir hizmetkarı olduğu kesindi. İnsanları kendisi gibi yaratıklardan korumak için ruhlarını satan, kadim koruyucuların köklü soyundan geliyor olmalıydı.

Ah evet, başka zaman olsa bu ikisinin, gelinlik mağazasındaki son gelinliği paylaşamayan kadınlar gibi birbirlerine girecekleri kesindi.

"Hey," dedi Nick, etrafına bakınarak. "Simi nerede? Nereye gittiğini gören var mı?"

Daha kimse cevap vermeye fırsat bulamadan, karanlığın içinden bir zombi dalgası daha sokağa saldırdı. Bunlar, öncekilerden daha hızlı ve çirkindi.

Ash, Bubba'ya baktı. "Herkes dışarı."

"İyi de nereye gideceğiz?"

"Benim evime," dedi Kyrian. "First Ave üzerinde. Nick yolu biliyor. Evde, birinin sizi içeri almasını sağlayacağım."

Nick, araca doğru koşarlarken, Simi'nin dükkandan çıktığını gördü. Kız onlara katılıp yanına oturdu.

"Nereye gittin?"

"Sana söylerdim ama söyledikten sonra seni yemek zorunda kalırım ve Simi, Nick'ten hoşlandığı için, onun canını yakmak istemiyor." Kız sırıttı.

Bu da iyiydi...

Herkes emniyet kemerlerini takarken, Madaug cep telefonunu tuşladı. "Eric'e ulaşamıyorum. Başlarına bir şey gelmemiştir değil mi?"

"İyidir, iyidir," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Bubba. "Tabitha biraz kaçık olabilir"-*tencere dibin kara, seninki benden kara,* diye düşündü Nick- "ama iyi dövüşür. Karşılarına ne tür yaratık çıkarsa çıksın, alt edebilirler. Vampirler de dahil."

"Ah, bir dakika!" Nick, annesini hatırlayınca panikledi. "Annemin kulübünde olmalıydım. Eğer zamanında gitmezsem, beni aramaya çıkacağını söylemişti."

"Öyle yaparsa zombiler onu kapar," dedi Mark. "Benzer bir şeyi görmüştüm. Aslında defalarca gördüm. İyi niyetli anne, çocuğunu kurtarmak için onu aramaya çıkar. Sonra yakalanır ve yenir."

Bubba kaşlarını çattı. "O dediğin filmlerde olur Mark."

"Eh, bazen gerçek hayatta yaşandığı da olur ve şu anda olmaması için hiçbir sebep göremiyorum çünkü aksi olsa büyük şans olurdu. Onu yakalarlar ve aptallığı yüzünden onu kurtarmaya çalışırken hepimiz birden ölürüz."

Bubba aracı aniden geri döndürdü. "Gidip onu alalım. Çünkü Mark haklı."

Nick saate baktı. "Daha dört saat çalışması gerekiyor."

Mark tabancasını çıkardı. "Sorun değil. Onu bir şekilde oradan çıkarırız."

Nick, annesini silah zoruyla oradan çıkarma önerisini duyunca dehşete düştü. "Anneme ateş edemezsin Mark! Aklını mı kaçırdın?"

"Ona ateş etmeyeceğim. Sakinleş. Onu biraz uyutacağım sadece."

Nick itiraz edemeden, Bubba kamyoneti park etti. "Mark. Sen çocuklarla burada kal."

Nick başını sallayarak itiraz etti. "Annemden bahsediyoruz, o yüzden ben de geliyorum."

Bubba da itiraz edecekti ama sonra vazgeçti. "Kaybedecek zamanımız yok. Haydi."

Nick onu kulübün arka tarafına götürdü ve John açana kadar kapıyı yumrukladı.

Fedai onu görünce başını iki yana salladı. "Oğlum, annen seni öldürecek."

"O nerede?"

"Yeşil odada."

"İyi de nereye gideceğiz?"

"Benim evime," dedi Kyrian. "First Ave üzerinde. Nick yolu biliyor. Evde, birinin sizi içeri almasını sağlayacağım."

Nick, araca doğru koşarlarken, Simi'nin dükkandan çıktığını gördü. Kız onlara katılıp yanına oturdu.

"Nereye gittin?"

"Sana söylerdim ama söyledikten sonra seni yemek zorunda kalırım ve Simi, Nick'ten hoşlandığı için, onun canını yakmak istemiyor." Kız sırıttı.

Bu da iyiydi...

Herkes emniyet kemerlerini takarken, Madaug cep telefonunu tuşladı. "Eric'e ulaşamıyorum. Başlarına bir şey gelmemiştir değil mi?"

"İyidir, iyidir," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Bubba. "Tabitha biraz kaçık olabilir"-*tencere dibin kara, seninki benden kara,* diye düşündü Nick- "ama iyi dövüşür. Karşılarına ne tür yaratık çıkarsa çıksın, alt edebilirler. Vampirler de dahil."

"Ah, bir dakika!" Nick, annesini hatırlayınca panikledi. "Annemin kulübünde olmalıydım. Eğer zamanında gitmezsem, beni aramaya çıkacağını söylemişti."

"Öyle yaparsa zombiler onu kapar," dedi Mark. "Benzer bir şeyi görmüştüm. Aslında defalarca gördüm. İyi niyetli anne, çocuğunu kurtarmak için onu aramaya çıkar. Sonra yakalanır ve yenir."

Bubba kaşlarını çattı. "O dediğin filmlerde olur Mark."

"Eh, bazen gerçek hayatta yaşandığı da olur ve şu anda olmaması için hiçbir sebep göremiyorum çünkü aksi olsa büyük şans olurdu. Onu yakalarlar ve aptallığı yüzünden onu kurtarmaya çalışırken hepimiz birden ölürüz."

Bubba aracı aniden geri döndürdü. "Gidip onu alalım. Çünkü Mark haklı."

Nick saate baktı. "Daha dört saat çalışması gerekiyor."

Mark tabancasını çıkardı. "Sorun değil. Onu bir şekilde oradan çıkarırız."

Nick, annesini silah zoruyla oradan çıkarma önerisini duyunca dehşete düştü. "Anneme ateş edemezsin Mark! Aklını mı kaçırdın?"

"Ona ateş etmeyeceğim. Sakinleş. Onu biraz uyutacağım sadece."

Nick itiraz edemeden, Bubba kamyoneti park etti. "Mark. Sen çocuklarla burada kal."

Nick başını sallayarak itiraz etti. "Annemden bahsediyoruz, o yüzden ben de geliyorum."

Bubba da itiraz edecekti ama sonra vazgeçti. "Kaybedecek zamanımız yok. Haydi."

Nick onu kulübün arka tarafına götürdü ve John açana kadar kapıyı yumrukladı.

Fedai onu görünce başını iki yana salladı. "Oğlum, annen seni öldürecek."

"O nerede?"

"Yeşil odada."

Nick, Bubba'nın önünden dar koridorda yürüyerek soyunma odasına vardı. Sonra kapıyı tıklatıp bekledi.

Kapıyı annesi açtı. Saçları kabartılmıştı, yüzünde kalın bir makyaj vardı ve üzerine bornozunu geçirmişti. Annesinin yüz ifadesini görünce, Nick'in midesi altüst oldu.

"Kendini nasıl savunacaksın bakalım Nick Gautier?"

"Zombi saldırısına uğradık desem?"

Kadın gözlerini devirdi. "Bana masal anlatma."

"Hayır anne, yemin ederim. Gerçekten zombiler saldırdı."

Ama annesi inanacak gibi görünmüyordu. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?"

"Belli ki yine ceza saatim gelmiş." Nick derin bir iç çekti. Bazı günler, dürüst olmak hiçbir işe yaramıyordu.

Annesi gözlerini kısarak ona baktı. "Bak bu çok doğru. Torunların büyüyene kadar cezalandıracağım seni."

Bubba bir adım öne çıkarak kadının sözünü kesti. "Şey, hanımefendi? Bir meselemiz var ve bizimle gelmeniz gerekiyor."

Kadın, Bubba'nın delirdiğini düşünerek kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir yere gelemem. Birkaç dakika sonra sahneye çıkacağım."

"Affınıza sığınıyorum hanımefendi ama zombiler sahneye çıkmanıza hiç aldırmayacaklardır ve sizin sahneden inmenizi beklemeyeceklerinden eminim."

"Aman Tanrım Bubba. Oğlumun beynini bu saçmalıklarla doldurmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Diş perisi dışında hemen bütün doğaüstü yaratıkların gerçek olduğuna onu inandırmayı başardın, bir gün kanat takıp eve geldiğinde on-

ların da gerçek olduğunu söylerse hiç şaşırmayacağım." Annesi Nick'in sağlam kolunu kavradı. "İçeri gir ve sana ne kadar ev cezası vereceğime karar verene kadar şu köşede otur."

"Ama anne..."

"Bana ama anne deme."

Nick çaresizlikle tükenmiş bir halde Bubba'ya baktı. Annesinin kendisini dinleyeceğini de nereden çıkarmıştı ki? Sanki başka türlü davranması beklenirmiş gibi...

Bubba omuzlarını silkip daha Nick onu durduramadan annesine ateş etti.

"Bubba!"

Kadın tiz bir çığlık atıp arkaya doğru sendeledi. Tam kendinden geçip yere yuvarlanacağı sırada, Bubba onu kollarının arasına aldı. "Kahretsin Nick, annen gerçekten de çok hafifmiş. Çok tuhaf. Uyanık olduğu zamanlarda, bu kadar hafif olduğunu anlamıyorsun."

"Çünkü sözleri daha ağır basar." Nick annesinin, gözünü kırpmadan dağları devirebilecek kadar iri yarı babasıyla burun buruna kavga ettiğini hatırlıyordu. "Bizi kesin öldürecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bubba kadını çıkışa doğru taşırken onu duymazdan geldi.

Koridorda karşılaştıkları John, kaşlarını çatarak onlara baktı. "Neler oluyor?"

Nick ve Bubba koro halinde "Bayıldı," dediler.

John'un yanından geçerken, "Doktora götürüyoruz," diye yalan söyledi Nick. Ona yalan söylediği için kendinden nefret

ediyordu ama John'a doğruyu söylese bile inandıramayacağını biliyordu ve muhtemelen, annesinin işten kovulmasına neden olurdu.

"Patron bundan hoşlanmayacak. Hem de hiç."

Nick omuzlarını silkti. "Hastalandı, ne yapalım? Herkesin başına gelebilir." Sonra Bubba annesini çabucak arabaya yerleştirebilsin diye kapıyı açmaya koştu.

Annesinin emniyet kemerini bağladıktan sonra kendisi de yanına oturdu. Bubba da hemen ön koltuğa geçti.

Simi kaşlarını kaldırdı. "Tam da şekerleme yapacak zamanı bulmuş. Gerçekten uyuyor muydu?"

Nick cevap vermeye fırsat bulamadan, Bubba'nın telefonu çaldı.

Bubba telefona cevap verdiği sırada, direksiyonu kırarak yola koyuldu. "Aaa-lo?" Karşıdakini dinlerken, gerçekten kötü bir şey olmuş gibi yüzünden kara bulutlar geçti.

Nick çok feci gerildi. Yine ne olmuştu?

Kahretsin, bu gece şöyle rahat bir nefes alamayacaklar mıydı?

En azından annem güvende.

Bubba dikiz aynasından, rengi atan Madaug'a baktı.

"Ne var?" diye sordu Madaug. Sesi, Nick'in de ta içinde hissettiği dehşetle titriyordu. "Ne oldu?"

"Tamam," diye devam etti Bubba telefonla konuşmaya. Madaug'un sorusunu duymazdan gelmişti. "Ben ona söylerim. Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Bir süre susup dinledi,

sonra hepsi nefesini tutup onun konuşmasını bekledi. "Orada görüşürüz." Bubba telefonu kapattı.

Nick, koltuğunda öne eğildi. "Ne olmuş?"

Bubba cevap vermeden önce sıkıntıyla iç çekti. "Yeni bir meselemiz var."

Harika! Daha harika olamazdı. Artık gösteri biletlerini satmaya başlayabilirlerdi.

"Arayan Eric'ti, Madaug," dedi Bubba.

Madaug mavi gözleri gölgelenirken yutkundu. "Onlara da zombiler mi saldırmış?"

"Evet ama geri püskürtmeyi başarmışlar ."

Madaug gürültülü bir rahatlama sesi çıkardı. "Peki, sen niye bu kadar sıkkın görünüyorsun?"

"Eric eve gitmiş ve kapı sonuna kadar açıkmış."

Nick, endişeyle nefesini tuttu.

Madaug'un yüzünün rengi iyice atarken yüz ifadesi taşa döndü. "Ve?"

"Ağabeyin, evin çok kötü göründüğünü söyledi."

Madaug'un gözleri yaşarmaya başlamıştı. "Annem ve Ian?"

"Evde değillermiş. Ama Eric hemen polisi arayacağını söyledi."

Madaug'un gözlerindeki sonsuz azabı görünce, Nick'in yüreği sıkıştı. "Dostum, çok üzüldüm."

Madaug onu duymamış gibi yüzünü ellerine gömdü. "Hepsi benim hatam. Her şeyin sorumlusu benim. Aman Tanrım… Ben sadece okulda benimle uğraşılmasını engelle-

biliyordu ama John'a doğruyu söylese bile inandıramayacağını biliyordu ve muhtemelen, annesinin işten kovulmasına neden olurdu.

"Patron bundan hoşlanmayacak. Hem de hiç."

Nick omuzlarını silkti. "Hastalandı, ne yapalım? Herkesin başına gelebilir." Sonra Bubba annesini çabucak arabaya yerleştirebilsin diye kapıyı açmaya koştu.

Annesinin emniyet kemerini bağladıktan sonra kendisi de yanına oturdu. Bubba da hemen ön koltuğa geçti.

Simi kaşlarını kaldırdı. "Tam da şekerleme yapacak zamanı bulmuş. Gerçekten uyuyor muydu?"

Nick cevap vermeye fırsat bulamadan, Bubba'nın telefonu çaldı.

Bubba telefona cevap verdiği sırada, direksiyonu kırarak yola koyuldu. "Aaa-lo?" Karşıdakini dinlerken, gerçekten kötü bir şey olmuş gibi yüzünden kara bulutlar geçti.

Nick çok feci gerildi. Yine ne olmuştu?

Kahretsin, bu gece şöyle rahat bir nefes alamayacaklar mıydı?

En azından annem güvende.

Bubba dikiz aynasından, rengi atan Madaug'a baktı.

"Ne var?" diye sordu Madaug. Sesi, Nick'in de ta içinde hissettiği dehşetle titriyordu. "Ne oldu?"

"Tamam," diye devam etti Bubba telefonla konuşmaya. Madaug'un sorusunu duymazdan gelmişti. "Ben ona söylerim. Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Bir süre susup dinledi,

sonra hepsi nefesini tutup onun konuşmasını bekledi. "Orada görüşürüz." Bubba telefonu kapattı.

Nick, koltuğunda öne eğildi. "Ne olmuş?"

Bubba cevap vermeden önce sıkıntıyla iç çekti. "Yeni bir meselemiz var."

Harika! Daha harika olamazdı. Artık gösteri biletlerini satmaya başlayabilirlerdi.

"Arayan Eric'ti, Madaug," dedi Bubba.

Madaug mavi gözleri gölgelenirken yutkundu. "Onlara da zombiler mi saldırmış?"

"Evet ama geri püskürtmeyi başarmışlar ."

Madaug gürültülü bir rahatlama sesi çıkardı. "Peki, sen niye bu kadar sıkkın görünüyorsun?"

"Eric eve gitmiş ve kapı sonuna kadar açıkmış."

Nick, endişeyle nefesini tuttu.

Madaug'un yüzünün rengi iyice atarken yüz ifadesi taşa döndü. "Ve?"

"Ağabeyin, evin çok kötü göründüğünü söyledi."

Madaug'un gözleri yaşarmaya başlamıştı. "Annem ve Ian?"

"Evde değillermiş. Ama Eric hemen polisi arayacağını söyledi."

Madaug'un gözlerindeki sonsuz azabı görünce, Nick'in yüreği sıkıştı. "Dostum, çok üzüldüm."

Madaug onu duymamış gibi yüzünü ellerine gömdü. "Hepsi benim hatam. Her şeyin sorumlusu benim. Aman Tanrım... Ben sadece okulda benimle uğraşılmasını engelle-

meye çalışıyordum. Tek istediğim buydu. Kimsenin canının yanmasını istememiştim. Hiç istemedim. Şimdi de annemle kardeşim kayıp... Muhtemelen zombiler yedi. Ben ne yaptım? Tanrım, ben ne yaptım?"

Nick, Madaug'un, sevdiklerinin ölümüne neden olma düşüncesiyle nasıl bir azap çektiğini gözünde canlandıramıyordu. Dünyada bundan daha büyük bir acı olamayacağından adı gibi emindi.

Madaug'un ızdırabını düşününce neredeyse boğuluyordu. Bir şey söylemek istedi ama kelimeleri bulamıyordu.

Simi öne eğilerek Madaug'un sırtını okşadı.

"Çok üzüldüm küçük insan. Simi de küçükken annesini kaybetti ama senin annen belki hala yaşıyordur. Belki o da seni arıyordur."

Madaug kıza dönüp onu kucakladı.

Simi'nin gözleri büyüdü ama sonra o da oğlana sarıldı. "Tamam, geçti. Göreceksin. Hep iyiyi düşünürsen, sonu iyi gelir. İnan bana. Akri'm hep der ki trajedi ve sıkıntılar, yeniden savaşabilmek için kılıçlarımızı bilediğimiz taşlarmış. Şimdi küçük bir sıkıntı yaşıyorsun ama sonra yine savaşa katılma gücünü kendinde bulacaksın. Simi demişti dersin."

Madaug başıyla onayladı ama Nick onun kızdan uzaklaşırken gözyaşlarını saklamaya çalıştığını görebiliyordu. Madaug gözlüklerini kaldırıp gözyaşlarını çaktırmadan elinin tersiyle sildi. "Eve gitmem lazım."

Bubba söyleneni duyup direksiyonu o yöne kırdı.

Madaug'un oturduğu nezih ve sakin mahalleye varıncaya kadar hepsi suskun kaldı. Dışarıdaki her şey, sessiz ve huzurlu görünüyordu.

Diğer gecelerden farklı değildi.

Ama bu gece hiçbir şey normal değildi ki... Nick'in gözleri baygın annesine kaydı. Uyandığında çok kızgın olacaktı. Gerçi kızması, Madaug'un annesi gibi ortadan yok olmasından daha iyiydi. Annesinin kılına dokunacak birisi olsa gözünü kırpmadan onu öldürürdü ve bunu gerçekten yapabileceği konusunda çok ciddiydi.

Eninde sonunda babasının oğluydu o.

Madaug'un evine yaklaştıklarında, etrafın polislerle kaynadığını gördüler. Polis arabalarının ışıkları bütün bahçeyi ışıl ışıl aydınlatıyordu. Kalabalığı olay yerinden uzak tutabilmek için bahçenin etrafına sarı bant ve polis barikatları çekilmişti.

Araçtan inerlerken, Caleb şaşkınlıkla alçak sesli bir ıslık çaldı. "Siz de bugün kamp kurmuş polisleri görmekten sıkılmadınız mı?"

Nick herhangi bir yorumda bulunmadı ama sonuna kadar katılıyordu. "Simi? Arabada kalıp anneme göz kulak olur musun?"

"Elbette."

Polis barikatının arkasına yığıldıklarında, Tabitha onlara doğru geldi. Yüzündeki buruk ifadeyle Madaug'u kendine çekti. "Çok üzgünüm küçük adam."

"Eric nerede?" diye sordu Madaug.

"İçeride, babanla birlikte."

Madaug hemen içeri koştu.

Bubba, Tabitha'ya baktı. "Ne olmuş?"

Görgü tanıklarıyla konuşan polislere bakan Tabitha, parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Ev savaş alanı gibi. Madaug'un odası altüst olmuş ve mutfakta her yerde kan var. Polis, birilerinin zorla içeri girip annesiyle Ian'ı öldürdüklerini düşünüyor. Cesetleri bulmak için köpeklerin gelmesini istediler."

Nick kızın anlattıklarını dinlerken, büyük bir acıyla yüzünü ekşitti. Hatta bir an, kusacak gibi oldu.

"Eric nasıl?" diye sordu Bubba.

Tabitha yutkundu. "Gerçekten perişan oldu. Sürekli, onları korumak için evde kalması gerektiğini söylüyor." Üzüntüyle iç çekti. "Madaug nasıl karşıladı?"

Mark başını iki yana salladı. "Fazlasıyla sessizdi. Demek istediğim, yol boyunca insanı ürperten, korkutan bir suskunluğu vardı. Eric gibi o da kendini suçluyor. Oyunu yaratmasaydı, bütün bunların meydana gelmeyeceğini söylüyor sürekli."

Nick, Caleb'in bakışlarını yakaladı. "Sen de benim kadar üzgün müsün?"

Caleb başını salladı. "Bir türlü anlayamıyorum. Bütün bu yaşayan ölüler nereden çıkıyor? Yani Madaug'da tek bir oyun olduğuna göre... Hepsinin oyunla ilgisi olamaz."

Nick ensesini kaşıdı. "Bubba'nın da söylediği gibi, birileri kopyalamış olmalı."

"Evet ama bu kadar hızlı yayılmış olması sana normal geliyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Caleb gözlerini kısarak polislere baktı. "Bence burada başka bir şeyler dönüyor. Bir şeyler yolunda gitmiyor."

Nick ona boş boş baktı. "Birkaç dakika önce bizi yemeye çalışan zombiler dışındaki bir şeylerden bahsediyor olmalısın."

"Ben de bunu diyorum ya Nick. Bir oyunun kontrolden çıkması falan değil bu. Kötülüğün parmağını hissediyorum. Hem de gerçek bir kötülüğün."

Nick, Caleb'in tuhaf bir ses tonuyla söyledikleriyle neredeyse dalga geçecekti ama susmasının daha doğru olacağına karar verdi. Her ne kadar Caleb'in kafadan çatlak olduğuna inansa da bu konuda, Tanrı korusun, fena halde haklı olabilirdi.

Gerçekten çok dehşetli şeyler oluyordu. Bunu Nick de hissedebiliyordu.

Keşke Madaug ve Eric'e yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, diye düşünürken olay yerini görmeye gelen kalabalığa baktı. O sırada kalabalığın arasında siyahlar giyinmiş uzun boylu adamı fark etti.

Adamı görür görmez tanıdı ve bu tanıma anında midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Ambrose.

Nick, polis arabalarının ışıklarıyla aydınlanıp kararan adamın tekinsiz yüzünü seyretti. Işıklar yüzüne çarptıkça yanak-

larını gölgelendiriyor, adamın daha az insan gibi görünmesine neden oluyordu. *Bir de babamın şeytana benzediğini düşünürdüm...*

Adarian'ın, Ambrose'la uzaktan yakından hiçbir ilgisi olamazdı.

Bu düşünceyle, bütün olanların arkasında Ambrose'un olabileceği düşüncesiyle sarsıldı. Nick olanları iyice anlayabilmek için, ona doğru yürümeye başladı.

Ambrose dönerek gözlerini Nick'in gözlerine dikti. O kısacık anda Nick, adamın gözlerinin karanlıkta kan kırmızısı parladığına yemin edebilirdi. O anda Ambrose onu öldürebilirmiş gibi nefretle bakıyordu, bir saniye sonraysa...

Puf! Adam ortadan kaybolmuştu.

Nick bahçenin etrafına bakınırken durdu. Adamın birden ortadan kaybolmasını kimse fark etmemişti.

"Neler oluyor ya?"

Caleb arkasından yetişti. "Ters bir şey mi var?"

"Gördün mü..." Devamını nasıl getirecekti? *Deli amcam Jason Voorhees'i gördün mü? Sence Madaug'un annesiyle kardeşini o öldürmüş olabilir mi?*

"Neyi gördüm mü?"

Nick başını iki yana salladı. "Boş ver. Gölge falan olmalı."

Caleb kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin? Yüzün kireç gibi."

Nick artık hiçbir şeyden emin değildi. Bir an, aklını kaçırıyormuş gibi başının döndüğünü hissetti. O an, omzun-

da yumuşak bir el hissetmese hastalanıp bayılacaktı. Başını döndürüp arkasına baktığında, Nekoda'yı gördü. Kızın soluk yüzü her zamanki gibi muhteşemdi ve Nick'in gün boyunca gördüğü en güzel şeydi.

"Burada ne işin var Nick?"

Nick, hayatı boyunca, birini gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Daha düşünemeden kıza döndü ve ona sıkıca sarıldı.

Bu beklenmedik temasla Nekoda donakaldı. Onun da hayatı boyunca, böyle sıkıca sarılan kimsesi olmamıştı. Kimse, onu görünce böylesine heyecanla karşılamamıştı. Bu yabancı duygularla bütün bedeni sarsıldı.

Neydi bu böyle?

Üstelik sadece duygu da değildi, Nick'in bedenini saran kolları da farklı bir his yaratıyordu. Yanağında hissettiği sıcak nefesi ve saçlarının kokusu... Bütün bedeni elinde olmayan bir sevinç hissiyle coşuyor, ellerini çocuğun yumuşak saçlarına daldırmamak için kendini zor tutuyordu. Her şeyden öte, bütün tüyleri diken diken olmuştu. "Nick?"

Nick kendini kızın sıcaklığına bırakmıştı, altüst olan duygularını sakinleştirmeye çalıştığı için bir süre cevap vermedi. Kaosun hakim olduğu gecede, kızın ona huzur getirmiş olması ne tuhaftı?

"Özür dilerim," diye fısıldadı Nick, kızı bırakmadan önce. Sonra geriye çekildi. "Böyle üstüne atılmak istememiştim. Ben sadece... Çok kötü bir geceydi ve iyi bir arkadaşla karşılaştığım için çok sevindim."

Nekoda, yanağında Nick'in elini hissettiğinde sendeledi. *O benim düşmanım.* Nick onun için, öldürmeye yemin ettiği bir yaratıktı. Ama çocuğun mavi gözlerine bakarken, görmesi gereken canavarı bir türlü göremiyordu.

Gördüğü tek şey…

Gördüğü şeyle korku ve şoku iliklerinde hissetti. *Seni etkilemesine izin verme. Gördüklerin gerçek değil. Güçlerini sana karşı kullanıyor. Başka bir şey değil.*

O bütün kötülüklerin babası.

Ama hissettiği çekimin Nick'ten gelmediğini anlayabiliyordu. En derinlerden bir yerden, ona doğru aktığını hissedebiliyordu. Sanki bir parçası, ona daha yakın olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Çok garipti.

Bu hislere karşı koyamayacağını anladığında, Nick'in elini yanağından iterek aklını başına getirebilmek için aralarına bir mesafe koydu.

"Soruma cevap vermedin."

Nick omzunun üzerinden eve doğru baktı. "Madaug'u eve getirdik. Peki sen? Sen burada ne yapıyorsun?"

"Yakında oturuyorum," diye yalan söyledi Nekoda. Aslında şiddetli bir kara büyü hissederek buraya gelmişti. Hissettiği güç, Nick'in güçlerinden kat kat daha üstündü. Nick karşısında olmasa, onun güçlerinin son seviyesine ulaştığını düşünürdü ama gördüğü kadarıyla çocuk hala zayıftı.

Hala insandı.

Oysa onu buraya getiren daha olgun bir güçtü ve hayatları söndürmeye hazırdı.

"Polisleri görünce bir bakmaya geldim," dedi kız.

"Burada olmaman lazım. Çok tehlikeli."

Nekoda kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Nick bu kez omzunun üzerinden yüzünde tuhaf bir ifadeyle onları izleyen Caleb'e baktı. "Dışarıda şeyler var…" *Sakın zombi deme moron. Kız kafayı üşüttüğünü sanacak.* "Yani ortalık çok tekinsiz. Dolunay falan. Evinde daha emniyette olursun."

"Sen beni…" diyen Nekoda, kelimeleri ararken gözlerini kıstı, "korumaya mı çalışıyorsun?"

Ah, Nick bu ses tonunu biliyordu. Tehlikeli bir tondu. "Maçoluk yapmıyorum. Kadınların da erkekler kadar kendilerini koruyabileceklerini biliyorum ama bazı şeyler… Eminim ailen de seni merak ediyordur ve..."

"*Sen* beni gerçekten korumaya çalışıyorsun." Nekoda midesinde kelebekler uçuşurken, dudaklarındaki gülümsemenin büyümesine engel olamadı. "Yaptığın şey çok şeker!"

Nick, kızın tokat atacağını beklerken yanağına konan öpücükle şaşakalmıştı.

Nick'in bütün bedeni, kızın dudaklarını yanağında hissedince eriyip bitti. Şu anda asıl tehlikede olanın kendisi olduğunu hissediyordu. Hayatında ilk defa, kendisine "şeker" denmesine sesini çıkarmamıştı. Gerçi kızın yanağından öpmesi

aklına takılmıştı. Yani yanağındansa dudaklarından öpülmek çok daha iyi olurdu ama kız hakaret ettiğini düşünerek onu tokatlamadığı sürece, neresinden öpüldüğünün o kadar da önemi yoktu.

Kız geri çekildiğinde, gözleri loş ışıkta parıldıyordu. "Beni düşündüğün için teşekkürler."

"Zevkle." *Gerzek. Söylenecek laf mı şimdi bu?*

Ama kız, Nick'in ne dediğini fark etmemiş gibiydi. "Pekala. Ben gitsem iyi olur. Kendine dikkat et."

"Sen de."

Nekoda arkasını dönerken, Nick o birkaç saniyede kızın kokusunu son bir kez içine çekti. Nekoda tam bir kız gibi tatlı tatlı kokuyordu. Nick'in içinden, evine kadar onu takip etmek geçti.

Caleb, Nick'in burnunun dibinde parmak şaklattı. "Dostum, o kız sandığın gibi değil."

Nick başını döndürerek Caleb'e baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ondan uzak durman gerek Nick. Güven bana. Bu kız beladan başka bir şey değil."

Evet, öyleydi ve Nick kendini bu belanın üzerine atmak, bela her yerine bulanana kadar üzerinde yuvarlanmak istiyordu.

Yine de kıza aşık olduğu için Caleb'in anaokulu veletleri gibi kendisiyle dalga geçmesini istemediğinden renk vermedi. Kahretsin! En nefret ettiği aşağılanma şekli buydu. "Fena kız değil."

Caleb'in gözleri samimiyetle parladı. "Hayır, hiç de iyi bir kız değil. Beni dinlemelisin çocuk. O kız senin ölümün."

Nick öfkeyle patladı. "Sen de tam bir salaksın." Sonra arabada uyuyan annesinin yanına döndü.

Ama arabaya ulaştığında, davetsiz bir görüntü aniden gözlerinin önünde belirdi. Nekoda...

Ama gördüğü Nekoda, onu güldüren ve yanağına öpücük konduran kız değildi artık. Tamamen farklı bir şeydi. Zırhların içinde, kalkanı ve miğferiyle kadim savaşçıları andırıyordu.

Ve kılıcını, doğrudan Nick'in kalbine doğrultmuştu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 15

Madaug odasında yalnızdı. Dağınıklığı toparlarken, işleri nasıl böyle yüzüne gözüne bulaştırdığını daha iyi kavrıyor, gözyaşlarına hakim olamıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Kendini korumaya çalışırken, işler nasıl da böyle rayından çıkmıştı? Nasıl?

İstemeden bir sürü hayatı mahvetmişti…

Beş para etmez biriyim. Brian hapse girecekti… Sınıf arkadaşları ölmüş, Scott'un kolu kesilmişti. Şimdiyse muhtemelen, annesi ve kardeşinin ölümüne neden olmuştu – yarattığı yaratıklar onları da yemişti. *Kendimi bir otobüsün altına atsam yeridir. Kurşun harcamaya bile değmem.*

Birden fısıltıları işitti.

İlk başta, kapı önünde babasıyla konuşan polisler olduğunu düşündü. Ama değildi.

Fısıltılar kulağının dibinde, hatta sanki beyninin içindeydi. Başını kaldırıp etrafına bakınarak fısıltıların kaynağını bulmaya çalıştı ama tek görebildiği, kapalı perdelerin arkasından sızan polis ışıklarıydı.

Madaug… Annesinin panik dolu sesi farklı geliyordu. Yine de oydu.

"Anne?"

Kadın cevap vermedi.

Harika. Şimdi de hayal görmeye başladım. Kafayı sıyırdığımın resmidir...

Yatak odasının penceresinde ince bir sis belirdi. Duman gibi içeriye daldı ve pencere pervazından yere doğru ince bir ip gibi aktı. Sonra yavaş çekimde, tüyler ürperten bir tırtıl gibi çalışma masasına süründü ve masanın üzerine bulut gibi çöreklendi. Duman, dans edercesine kıvrılırken, sonunda yaşlı, çirkin ve küçücük bir kadına dönüştü, üstelik suçlarcasına parmağını ona doğrultmuştu. "Annenle kardeşini öldürüyorsun."

Minyatür hayaletin hemen yanında, annesiyle kardeşinin çığlıklar atan görüntüleri belirdi.

Madaug, elleriyle kulaklarını kapattı. "Kes şunu! Onların canını yakma!"

Annesiyle kardeşinin görüntüsü solup yok olurken yaşlı kocakarı ona doğru yaklaştı. "Onları kurtarmak istiyor musun?"

Nasıl aptal bir soruydu ki bu? "Tabii istiyorum."

"O zaman yanıma gelmen gerekiyor."

Madaug duraksadı. "Zaten odamdasın. Zaten seninleyim." Gerçekten kadın bu kadar aptal olabilir miydi?

"Burası değil embesil. Yanıma gelmen gerekiyor."

Ne yapması gerekiyordu? New Orleans'taki milyonlarca noktadan birini tahmin mi etmesi bekleniyordu? "Neredesin ki?"

"St. Louis Mezarlığı."

Ah, tabii ya! Annesiyle kardeşini kurtarmanın kolay olacağını düşünecek kadar beyin hücrelerini yakmamıştı henüz. Oraya yanında destek olmadan giderse yaşlı kadın hayaleti, annesiyle kendisine istediği her şeyi yapabilirdi.

Hatta Ian'a.

"Dediğini yaparsam beni öldürürsün."

Küçük kadın şeytani kahkahalar attı. "Yapmazsan da onları öldürürüm."

Madaug, masanın üzerine yumruğunu yapıştırıp hayaleti hamamböceği gibi ezmek istiyordu. Ama bunu yapmaya çalıştığında, sadece kendi canını yakacağını biliyordu. Kadın gerçek değildi. Gerçek bir formu ya da bedeni olmayan bir hayaletten ibaretti. "Bana bunu niye yapıyorsun?"

"Burnunu, karıştırmaman gereken işlere sokan sensin. İnsan halinle olmadık işlere kalkıştığında, korkunç şeyler olacağını bilmiyor muydun?"

"Kimsenin canını yakmak istemedim. Niyetim asla öyle bir şey değildi. Sadece, benimle uğraşmaktan vazgeçmelerini istiyordum."

Kadın omuzlarını silkti. "Niyetlerin hiç önemi yok. Yaptıklarımızın sonuçlarından her zaman sorumlu tutuluruz. İyi niyetli kötülükler bile, eninde sonunda yine kötülüktür. Ve şeytanla dans etmeye kalkarsan, şarkıyı da genellikle şeytan seçer."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Yani onların hayatlarının sayacı hızla geri sayıyor ve sen oyalanmaya devam ettikçe, ölüme her an daha hızlı yaklaşıyorlar."

"Onların canını yakma. Tamam, geliyorum."

"Yalnız başına gelirsen iyi edersin *küçüğüm*. Ve Zombi Avı oyununu da yanında getir, yoksa… Sana otuz dakika veriyorum." Sonra kadın solup yok oldu.

Madaug, perdeleri açıp bahçede dolaşan polisleri görünce dudağını ısırdı. Kimseye görünmeden ya da takip edilmeden mezarlığa nasıl gidebilirdi?

O kadar kısa sürede oraya varması imkansızdı.

Ne yapacaktı?

Alnında terler birikirken, arkadaki merdivenlerden mutfak tarafına inmeye başladı. Ağabeyi ve arkadaşlarının, Bubba, Mark, Nick ve Simi'yle birlikte evin ön tarafında olduğunu görünce donakaldı.

"Mark'ı burada bırakıyorum," dedi Bubba, Eric'e. "Ben Cherise ile Nick'i, Kyrian'ın evine götürürken, o size yardımcı olur. Sonra geri gelirim."

Eric başıyla onayladı. "Kendine dikkat et yeter."

"Ederim."

Madaug kimseye görünmeden arka kapıdan yavaşça dışarı çıktı ve gölgelerde kalmaya dikkat ederek babasının çim biçme makinesini koyduğu kulübeye doğru ilerledi. Eric'in eski Honda mopedi de burada dururdu. Bugüne kadar bu mopede hep inek-mobil demişti ama işte şimdi, kullanmak zorunda kalıyordu.

Of, berbat bir şeydi.

Ama annesinin hayatını kurtarmak için, aptal gibi görünse bile umurunda değildi. Gıcırtı dikkatleri üzerine çekmesin diye kapıyı özenle açtı, sonra küçük ahşap kulübeye daldı.

Ses çıkarmamaya çalışarak mopedin yanına gelip benzin kapağını açtı. Aynen tahmin ettiği gibi, benzini tükenmişti.

Kahretsin! Sen hiçbir şeyi doğru dürüst yapamaz mısın Eric?

Pekala. IQ'un 160. Başka bir plan geliştirebilirsin. Sakinleşmeye çalışarak, aklına gelen seçenekleri değerlendirdi. Gözleri karanlık odayı deli gibi tararken, aklına bir fikir geldi.

Bahçe makasını kapıp hortumdan bir parça kesti, sonra çim biçme makinesindeki benzini mopede aktardı.

İşini bitirir bitirmez duvarda asılı duran anahtarları kaptı, örümcek ağlarıyla kaplı kaskı aldı ve mopedi yürüterek evden uzaklaşmaya girişti. Attığı her adımda, kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Her an yakalanma korkusuyla titriyordu.

Neyse ki onu gören kimse olmadı. Polisler parmak izlerini almakla, insanlarla konuşmakla ve kalabalığı kontrol etmekle

o kadar meşguldüler ki arka bahçede parlak kırmızı bir mopedle kaçmaya çalışan bir çocuğu fark edecek durumda değillerdi.

Aslına bakılırsa düşüncesi bile korkunçtu. Özellikle bu konularda eğitim almış uzmanlar, bu kadar şuursuz olabilir miydi? Şu anda gizlice kaçmak zorunda kalmasaydı, polislerin ihmalkarlığını dehşet verici olarak değerlendirirdi. Her şey bittikten sonra geriye dönüp baktığında, aynı dehşeti hissedeceğini de biliyordu. Ama şu anda, bütün dikkatini annesiyle kardeşini kurtarmaya vermeliydi.

İyice uzaklaştığına karar verdiğinde, rahatlayarak derin derin soluklandıktan sonra, mopede binip motoru çalıştırdı. Motor kükreyerek paslanmış bir tankerin kıskanacağı bir hızla yola koyuldu. Sonuçta, yürümekten daha hızlıydı.

Üstelik mezarlığa zamanında yetişebilecekti.

"Geliyorum anne." Annesinin ya da kardeşinin başına bir şey gelmesine izin vermeyecekti. Ian çoğunlukla onu delirtiyordu ama onun küçük kardeşiydi ve çocuğu korumak Madaug'un göreviydi.

Karşısındakiler beyin yiyen zombiler olsa bile...

Nick sırtı ürperdiğinde, ensesindeki saçların dikildiğini hissetti.

Bir şeyler oluyordu...

Gözlerinin önünde Madaug belirdi. Başında gerçekten çok aptal görünen parlak kırmızı Power Rangers kaskı ve kıpkır-

mızı bir mopedle evden gizlice kaçıyordu. Görüntünün nereden geldiğini ya da gözünün önünde nasıl oluştuğunu hiç bilmiyordu ama sonuçta yanında duran Bubba kadar gerçekti.

"Sanırım Madaug aptalca bir şeyler yapıyor."

Bubba kaşlarını çattı. "Her zamanki halinden farkı var mı?"

"Polis! Durun!"

Nick silahlarını çekmiş iki polise baktı. Sonra polislerin aslında neye baktıklarını anlayınca ağzı açık kaldı.

Madaug değildi bu.

Etrafları daha çok zombiyle sarılmıştı.

Nick lanet okudu.

Polis memuru, bir zombi kendisine iyice yaklaşana kadar ateş etmedi. Ama ateş etmemesinin bedelini, kafasına geçen çürük dişlerle ödedi.

Zombilerin gelmeye devam ettiğini gören Nick'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım..."

Yürüyen ölülerden bir ordu gibiydiler ve çirkin sırtlanlar gibi sürü halinde doğrudan üzerlerine geliyorlardı. Neden Romero'nun meşhur filmindeki zombiler gibi ağır adımlarla yalpalamıyordu bunlar?

Aaa, olur muydu hiç öyle şey! Tabii ki kendilerine saldıranlar, süper zombi olmalıydı. *Aşağısı beni kesmez zaten.*

"Bu mahalleyi de kaybettik," dedi Caleb.

Nick onu itekledi.

"Mark!" Bubba eve doğru koşmaya başladı ama artık çok geçti. Her taraflarından, giderek artan sayıda zombi geliyordu

ve birkaç adım sonra üzerlerine atılacaklardı. Şimdi bütün sokak düşmanla sarılmıştı ve kaçmaya çalışan insan kalabalığı, zombilere yem olmaktan kurtulamıyordu.

Nick, Mark'ın peşinden gitmesini engellemek için Bubba'nın kolunu yakaladı. "Gitmemiz gerek."

Bubba'nın yüzü taş kesti. "Merak etme. O filmi ben de seyrettim. İçeri girip arkadaşlarını kurtarmaya çalışırsan, sen de yem olursun. Mark yeterince akıllıdır. Kaçmayı başaracaktır. Buna inanıyorum."

Simi kamyonetten çıktı. "Simi gidip onu getirir. Siz güvenli bir yere gidin, ben bu iğrenç zombilerin icabına bakarım." Sonra tabut şeklindeki çantasından bir şişe barbekü sosu çıkardı.

Nick onun bu önerisinden pek emin olamıyordu. "Simi..."

Ama kız çoktan bahçeyi yarılamıştı ve büyük bir hevesle elindeki sos şişesini sallıyordu.

Bubba, Nick'i döndürerek arabaya itti.

"Kolum! Koluma dikkat et!" Bubba'nın omzunu kavrayan eli bütün vücudunun acıyla sarsılmasına neden olurken, Nick ona bağırdı.

Bubba yerine geçip motoru çalıştırırken, Caleb de öne oturdu ve sokakta bir patinaj atarak yola çıktılar. Yol üzerinde zombilere çarpmak için bile yavaşlamıyordu.

Kamyoneti yakalayıp üstüne binmeye çalıştıkları sırada tüm zombiler kükreyip tıslıyordu. Bubba direksiyonu hafifçe kırarak onları havaya uçurdu.

İçlerinden biri yakındaki bir ağaca tırmanıp aracın ön camına renkli bir böcek gibi atladığında, Nick yerinde sıçradı. "İyi ki annem baygın. Yoksa hepimizin derisini yüzerdi."

"Kahretsin," dedi Caleb, soluk soluğa öne eğilirken. "Bunların sonu gelmeyecek mi?"

Bubba direksiyonu kırarak başka bir zombiyi daha havaya uçurdu – en azından Nick, çarptığı şeyin, masum yayalardan biri değil de bir zombi olduğunu umuyordu. "Üç yüz yıl boyunca New Orleans'ta ölenlerin sayısını hesaplarsan anlarsın. Yıllardır Mark'la birlikte birkaç düzine zombinin hakkından geldik... Ama onlar eksilse bile yine de sayıca çok fazla olduğunu söyleyebiliriz," dedi Bubba.

Nick kaşlarını çattı. "Ama bir Bokor'un bu kadar ölüyü mezarından kaldırması mümkün mü? Bu kadarına hükmederken, güçlerini bırak, canları bile kalmaz, öyle değil mi?"

Bubba başını iki yana salladı. "Hatta kanı bile kalmaz, tabii bunları yaratan çok daha güçlü başka bir varlık değilse."

"Tanrı gibi mi?" diye sordu Caleb.

Bubba başıyla Caleb'i onayladı.

"Evet. Tanrı gibi biri."

Nick başında ani bir ağrı hissettiğinde acıyla tısladı. Öyle yoğun bir acıydı ki burnu kanamaya başlamıştı.

Bubba başını çevirerek arkaya baktı. "Sen iyi misin?"

Nick kanı durdurmak için burnunu tutuyordu ama neden böyle bir şey olduğunu anlayamıyordu. "Midem çok fena bulanıyor. Öyle böyle değil."

"Arka koltuğa kusarsan, kustuklarını sana yalatırım çocuk. Yemin ederim. Kamyonetin taksitlerini hala ödüyorum. Üstelik döşemeden kusmuk kokusunu çıkarmak çok zordur."

Ama Nick'in mide bulantısının kusmakla ilgisi yoktu. Anlayamadığı görüntüler gözünün önünde uçuşurken başı dönüyordu. Gözünde alevler canlandığında, inanılmaz bir öfkeye tutuldu.

Bu şey, gördüğü her neyse, kendisinindi. Ama aynı zamanda, henüz kendisinin de değildi. Nick anlayamıyordu.

Bubba dönüp Caleb'e baktı. "Zombiye falan dönüşmüyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Caleb, kaşlarını çatarak. "Ama yeşile döndüğünü söyleyebilirim. Kusmaya kalkarsa arabada torba gibi bir şeyin var mı?"

Nick onların konuştuklarını duymazdan geldi. "Annemi bir yere bırakıp Madaug'u bulmamız lazım."

"Ne?" diye sordu diğerleri koro halinde.

Nick, dikiz aynasından kendisini süzen Bubba'nın bakışlarını yakaladı. "Kötü bir şeyler olmak üzere."

"Oğlum, belki o müthiş dikkatinden kaçmış olabilir ama bütün gün boyunca kötü şeyler oluyor zaten."

Caleb koltuğunda arkaya döndü. "Belki önce Madaug'u bulsak daha iyi olur."

"Olmaz." Nick annesine baktı. Kadın her halükarda bir yerde asılı duran eşek arısı kovanından bile daha kızgın ola-

caktı. "Önce annemi bırakacağız – ilk önceliğim o. Emniyette olduğundan emin olmam lazım."

"Ya sonra?" diye sordu Caleb.

"Sonra büyük zombi salgınını, ah... Sss."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 16

Nick başını cama dayamış, dışarıda akıp giden yola bakarken kendini toparlamaya çalışıyordu. Nesi vardı böyle? *Bana direniyorsun. Direnmeyi bırakırsan kendini daha iyi hissedersin.*

Arabada etrafına bakınıp diğerlerinin de sesi duyup duymadığını kontrol etti. Annesi hala baygındı. Bubba radyoya kulak vermişti ve Caleb de bir Iron Maiden şarkısı mırıldanıyordu.

Ama Caleb'e bakar bakmaz, arkadaşının gözlerinin önünde şekil değiştirdiğine tanık oldu. Sanki Caleb'in derisinin altını görebiliyordu ve onun bir insan olmadığından emindi. O bir...

"Bir daeva iblisi. İblislerin orta sınıfından. Doğuştan kötü değillerdir. Kadim zamanların ve toprakların askerleriydiler.

Kadim tanrıların koruyucuları ya da ulakçılarıydı onlar. Caleb ise bir iblis birliğini yardıma çağırıp yönetebilecek kadar güçlü, korku salan bir komutandı. Hala da öyle.

Bilgin olsun Nick, bütün iblisler kötü değildir. İnsanlar gibi onlar da karmaşık yaratıklardır ve farklı kişilik özellikleri geliştirirler. Karmaşık duygularla doludurlar, örneğin bazıları cidden kötüdür ama buna karşılık bazıları da çok iyidir. Caleb, senin koruyucun. Seni korumak için canını bile verir.

Yani, doğarken sen de kim olacağını bilemediğin gibi, onu bir iblis olarak doğduğu için yargılamadan önce bilmelisin ki gerçekten yardıma ihtiyacın olana kadar, uzun yıllar geride kalarak sessizce sana göz kulak oldu. Hiç ihtiyacı yokken, seninle birlikte liseye gitmekten çok hoşlandığını mı sanıyorsun?"

Nick, Caleb'in kanatları ve alev gibi ışıldayan turuncu uzun saçlarıyla, savaşta önderlik ettiği bin iblisin önünde asaletle durduğunu görebiliyordu. Yılanı andıran sarı renkli gözleri, koyu kırmızı yüzünde parlıyordu ve savaşırken, titanlar kadar güçlü görünüyordu.

Nick kafasını salladı. *İyice deliriyorum galiba.*

"Hayır, sen de kim ve ne olduğunu anlamaya başlıyorsun. Etrafındaki gizli kalan her şey yavaş yavaş ortaya çıkacak – aynen sana söz verdiğim gibi."

Kimsin sen? diye sordu Nick sessizce.

"Ambrose... Ve ben de seni korumak için geldim. Beni dinle Nick. Dinlersen, seni yok etmek için karşına çıkacak yaratıklarla savaşabilmen için sana her şeyi öğretebilirim. Bu

yaratıkları görme ve onlarla savaşma yeteneğini kazanmazsan hayatın mahvolacak."

Nick kaşlarını çattı. *Anlayamıyorum. Niye Madaug'un evinin önünde benden kaçtın?*

"Senden kaçmıyordum. Ölümsüzler arkadaşına zarar vermeden önce onu kurtarmaya çalışıyordum. Ama o da tıpkı senin gibi beni dinlemedi."

Evet ya. Ben bu saçmalıklara neden inanmıyorum ki?

"Bunlar gerçek Nick. Ara sokaktaki küçük kızı hatırlıyor musun? Hani sonrasında sana saldıran?"

Bu da laf mı yani? Sanki Wes Craven filmlerinden fırlayan bir şeyi unutabilirmişim gibi.

Öte yandan, bir şey yaparak unutmasını sağlamışlardı. Ama şu anda, her saniyesini hatırlayabiliyordu.

Neydi bütün bu başına gelenler?

"Sana onların ölümsüzler olduğunu söylemiştim. Sürünerek deliklerinden çıktılar ve bu kez Madaug'a ve ailesine saldırdılar. Bilgisayar oyununu kullanarak yaşayanları da kontrol etmek istiyorlar. Çünkü yaşayanların hala ruhları ve iradeleri vardır. Yaşayan zombiler de tatlı dile ve yönlendirilmeye bağışıkdır. Onları, ölüleri kontrol edebildiğimiz gibi kontrol edemiyoruz. Ölümsüzler bilgisayar oyununu Madaug'dan alabilirlerse özellikle seni kontrolleri altında tutabilir ve bu sayede, yaşayan zombilerden oluşan bir orduyla bütün dünyaya saldırabilirler."

Neden ben? Bunların neden olduğunu ve beni kontrolleri altına alabilmek için niçin bu kadar çaba sarf ettiklerini hiç anla-

yamıyorum. Başımı belaya sokmadan ve ceza almadan, iki adım atmam bile mümkün değil.

"Nick, sen tarih boyunca yaratılmış en şiddetli, en katıksız gücün anahtarısın. Senin için çıkan savaşlar sende öyle yaralar bırakacak ki farkına bile varmayacaksın. Beni dinlersen, seni kurtarabilirim."

Ben anahtar mıyım? Dostum, beni cidden başka biriyle karıştırıyorsun.

"Hayır, karıştırmıyorum. Senin ne kadar güçlü olduğunu ve neler yapabileceğini benden daha iyi hiç kimse bilemez. İçinde, çok derinlerde bir yerde bu güçleri sen de hissediyorsun. Bütün hayatın boyunca bunu inkar ettin. Bu hislerini Menyara'ya ya da altıncı hissine yordun. Ama bu, içine gömebileceğin bir his değil. Doğduğunda bu güçler seninle birlikte dünyaya geldi ve bunları kabullenip sahiplenmezsen, değer verdiğin her şeyi kaybedeceksin."

Ya bütün bu saçmalıklara inanmıyorsam?

Nick'in zihninde, kapkaranlık ürkütücü bir deliğin görüntüsü belirdi. Kendi geleceğini görüyordu. Yapayalnız. Yoksun. İşkence görmüş.

Her şeyden öte artık insan değildi ve çok zalimdi.

"Seni kötülüğün yanına çekebilirlerse onlar kazanacak, sen mahvolacaksın. Ve sevdiğin herkes bedelini ödeyecek."

"Herkes."

Nick gözünün önündeki korkunç görüntülerden kurtulabilmek için başını salladı. Babası gibi bir canavara, bugün

gördüğü yaratıklardan birine dönüşme korkusuyla nefessiz kaldığında, az kalsın boğulacaktı.

Kötü biri olmak istemiyorum.

"Sadece söyleyerek iyi olamazsın. O kadar kolay değil bu."

Elbette kolay. Annem her zaman iyiyle kötü arasında seçim yaptığımızı söyler. Kim olacağımız tamamen bizim elimizde.

"Ancak bazen öyle şeyler olur ki istemeden de olsa bazı kararlar vermek zorunda kalabiliriz. Tıpkı annen gibi… Onun dans etmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun, yine de her gece tam zamanında kulübe gidiyor, hatta eve daha fazla para getirebilmek için çoğunlukla çift mesai çalışıyor. Sadece senin için. Üstelik henüz hiç ihanete uğramadın Nick. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sana nasıl bir acı yaşatacağını bilemezsin. İhanetin açtığı yaralar, hiçbir zaman tam olarak kapanmaz."

Bu doğru değil. Alan, Mike ve Tyree beni aldattı.

"Ve sen de intikamını almak istiyorsun."

Kanlarında yıkanmak istiyorum.

"İşte ben de *tam olarak* bundan bahsediyorum. Seni baştan çıkarmaya çalışan kötülüğün ta kendisi bu. Damarlarında dolaşan kötücül güç, sevdiğin ve önem verdiğin herkesin bedel ödemesine neden olacak karanlık bir yola çekmeye çalışıyor seni. Geç olmadan içindeki kızgınlığı söndürmen gerekiyor. İntikam, insanın içini yer bitirir, sonunda bir bakarsın ki içinde dolduramayacağın bir boşluktan başka bir şey kalmamış."

O gece tekrar gözlerinin önüne geldiğinde, Nick'in tüyleri diken diken oldu – tetiği çektiği anda, Alan'ın gözlerindeki sinsi coşkuyu görmüştü.

Beni vurdular!

"Ve bunun hesabını verecekler ama senin elinle değil. Güven bana. Karma, onlar için kendi planlarını hazırlıyor. Ve karma, hayal edemeyeceğin kadar büyük acıları cebinden hiç bir zaman eksik etmez."

O kadarını bilemem. Benim de hayal gücüm kuvvetlidir. Üstelik boş vermek, yapmaktan daha zor.

Ambrose'un kahkahası kulağında çınladı. "İnan bana, ne dediğimi biliyorum."

Nick bir anda Ambrose'un arabada olduğunu gördü. Şeffaftı, annesinin yanında bir anda ortaya çıkıvermişti ve sanki gerçekten oradaymış gibi omzunu kapıya yaslayarak oturuyordu.

Karanlık gözleri keskin bir acıyla dolarken, Ambrose uzanıp annesinin yanağına dokundu. Dokunurken yüzünde beliren keder ve şefkat o kadar yoğundu ki Nick'in midesi kasıldı. Ambrose, sanki yüzyıllar boyunca kendisine musallat olan bir hayaletmiş gibi dokunuyordu annesine.

Ondan da öte, sanki dile getirilemeyen eşsiz bir varlıkmış gibi dokunuyordu hatta. Sanki bir daha görmeyi aklına bile getiremeyeceği biriymiş gibi... Ambrose, annesinin saçlarını okşarken dudakları buruldu.

Onu seviyorsun, diye zihninden konuştu Nick.

Ambrose başıyla onayladı, sonra ona baktığında, Nick adamın gözlerinde yanan içtenliği gördü. "Onu güvende tutabilmek için her şeyi yapabilirdim. Tıpkı seni doğru yolda tutmak için her şeyi yapabileceğim gibi."

O anda Nick, Ambrose'a güvenebileceğini anladı. Böylesi derin duyguların taklit edilmesi mümkün değildi. Söylediği her sözde dürüst ve içtendi.

Ambrose'un yüzüne bakınca, Nick'in içi yandı. "Bana güvenecek misin küçük kardeşim?"

Sanırım. Sadece bana ihanet etmediğin sürece, güvenebilirim sanırım.

Ambrose kendine güvendiğini gösteren bir şekilde sırıttı. "Sana ihanet edecek son kişi ben olurdum Nick. Bana dönüşmemen için ruhumu satar, hayatımı bu yolda feda ederdim."

Nick başını salladı. *O zaman ne bilmem gerekiyorsa söyle.*

"Zombilere hükmetmeyi öğrenmen gerekecek."

Nick öyle bir kahkaha attı ki Caleb yerinde sıçrayıp endişeyle arkasına baktı.

"Kusura bakma," dedi Nick ona. "Seni korkutmak istemedim."

Caleb uzun bir soluk saldıktan sonra rahatladı. "Beni korkutabilmen için biraz daha *fazlası* lazım. Kafanın içinde pek eğleniyor olmalısın Gautier. Ama bizim seninle birlikte kafanın içinde eğlenemeyeceğimizi unutma."

Evet, belli ki sadece Ambrose bu güce sahipti.

Nick dikkatini yine Ambrose'a yöneltti. Yanlarından geçen arabaların ışıklarıyla, karanlıkta biraz daha parlıyordu. *Caleb seni hissedemiyor mu?*

"Sadece izin verirsem hissedebilir."

Demek Ambrose kendisinden başkasının onu duymasına ya da görmesine izin vermiyordu.

Sen nesin, diye sordu Nick, Ambrose'a.

"Biz" diyerek kendisiyle Nick'i işaret etti, "lanetli bir soyun sonuncularıyız. Bu aslında o kadar da kötü bir şey değil. Sonuçta, başkalarının canlarını yakmak doğamızda var. Zayıf ve yaralı olduklarında, öldürmek üzere biz devreye gireriz. Ama umarım annenin sahip olduğu şey sana da geçmiştir ve bu dürtüleri budayıp benim hiç yapamadığım şeyleri sen yapabilirsin."

Nick de öyle umuyordu. *Adarian'a benzemek istemiyorum.*

Ambrose'un gözlerindeki ürkütücü kırmızılık geri geldi. Gerçi Nick'in, korkmamak için koltuğun öbür tarafında oturanın insan olmadığını kendine hatırlatması gerekmiyordu. "O da hiç istemezdi ve senin düşündüğün kadar aşağılık biri değildir. Zamanla ister istemez onu daha iyi anlayacaksın. Ve birlikte, biraz şansımız varsa seni doğru yolda tutacağız. Zamanla, daha doğrusu en kısa zamanda, sana bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Acelemiz ne?

Ambrose'un gözlerinde turuncu alevler dans edercesine parladı. "Zamanım daralıyor ve yakında ben..." Sesi alçalarak sustu.

Yakında sen ne?

"Artık umursamayacağım. Hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamayacağım... Seni bile." Ambrose, Nick'in elini tuttuğunda, avucunda altınlarla süslenmiş bir hançer belirdi. Hançerin kabzasında, kadim kuşlar sanki havada turluyormuş gibi çok ayrıntılı bir desen vardı. Ve kan kırmızısı, yakuttan kabza, resmen elini yakıyordu.

Nick kaşlarını kaldırarak şekle baktı. *Bu nedir?*

"Malachai Mührü. Bu hançer sayesinde, öldüremeyeceğin hiçbir şey yok. Tanrılar, iblisler, zombiler... Aklına gelebilecek her tür yaratık. Dahası, hançeri sapladığında senin tarafına geçecekler."

Bunu bana niye veriyorsun?

"Bir parça beni baştan çıkarmasın diye. Öte yandan bu gece seninle savaşmaya gelecek zombileri alt edebilmen için veriyorum." Yine Nick'in elini tutarak avucunu hançerin merkezine yerleştirdi. "Şimdi gözlerini kapatarak, hançerin cep çakısı boyutunda olduğunu hayal et."

Ne yapayım, ne yapayım?

"Güven bana Nick."

Nick onu dinledi ve küçülmüş hali daha gözünün önünde belirir belirmez, hançer elinde küçüldü. Nefesini tutarak gözlerini açtığında, hançerin işaret parmağından daha büyük olmadığını gördü.

Ambrose hançerin yeni boyutuna uygun bir kılıfı ona uzattı. "Şimdi bunu her yere yanında taşıyabilirsin. Büyütmek

için, istediğin büyüklüğü hayal etmen yeterli. Kılıç, hançer, bıçak, nasıl istersen öyle kullanabilirsin."

Sen ciddi misin?

Ambrose başıyla onayladı. "Havaalanı güvenliğinden bile geçer. Hiçbir şey bu hançerin varlığını hissedemez."

Nasıl olabiliyor bu?

O tanıdık hüzün yine Ambrose'un yüzüne yerleşti. "Bugüne kadar hayal bile edemediğin şeyleri sana göstereceğim. Kırk yıl düşünsen varlığından haberdar olamayacağın bir dünyayı gözlerinin önüne sereceğim. Ve bunu yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm. Ama yapılması gerekiyor çünkü benim öğrendiğim yoldan öğrenmendense sana göstermem çok daha iyi olacak."

Adamın sözlerinden ve tavrından, ölümcül tekmelerin hayat okulundan iftiharla mezun olduğu belli oluyordu. Nick onun uyuklayan annesine bakışını seyrederken, bir şeyi merak etmeden duramadı.

Kaç yaşındasın?

Ambrose cevap vermeden önce içini çekti. "Yüzlerce yıl yaşadım."

Nick korkuyla yutkundu. Ambrose, yirmi dört yaşından yaşlı görünmüyordu. O kadar uzun yaşamış olması gerçekten mümkün müydü?

Gerçi Ash de bir o kadar yaşamıştı. Nick, her ne kadar duyacağı cevaba dair bir fikri varsa da, başka bir sorunun cevabını duymak için canını verebilirdi.

Peki ya babam? O kaç yaşında? Çünkü şu anda, babasının da göründüğünden daha yaşlı olduğuna bahse girebilirdi.

Ambrose annesinin elini alıp kalbine götürdü. "Benden çok daha yaşlı."

Nick de bundan şüpheleniyordu ama gerçeği duyunca midesine yumruk yemiş gibi oldu. Yüzyıllar boyunca yaşamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Çok eğlenceli olmalıydı.

Ve son derece yalnız.

Ben de o kadar uzun yaşayacak mıyım?

"Şansın varsa umarım o kadar zaman benden daha mutlu yaşarsın."

Yani?

"Yani, sana odaklanmam gerekiyor. Madaug'u kurtarmak istiyorsan, beni dinlemelisin, yoksa ölümsüzler ikinizi de sabah kahvaltısı niyetine yiyiverir."

Seni dinliyorum.

Ambrose arabayı yavaşlattığında bir küfür savurdu. "Kyrian'ın evine geldik. Bu biraz beklemek zorunda."

Nick onun ne demek istediğini sormak üzereydi ki camdan dışarı baktığı anda ne olduğunu anladı. Evin önünde birikmiş küçük bir kalabalık vardı. Kızlı erkekli grubun yarısının ellerinde beyzbol sopaları ve kalın tahtalar vardı. Ellerinde taşıdıkları bu silahlardan başka, göremediği ne gibi silahlar taşıdıklarını Nick merak ediyordu.

Nick, Caleb'e baktı. "Şey, ben mi yanılıyorum, yoksa oradakiler gerçekten bizim sınıftakiler mi?"

sanırım yıllık toplantısı yapıyorlar ya da bizim sınıf-
takileri düşünürsek, sadece moronlar bir araya gelmiş diyebi-
liriz. Haydi ayıp etmeyelim de geyikler diyelim. Hatta kazlar
da diyebiliriz."

Bubba arabayı evin önüne çektiğinde, Tad diğerlerine emirler yağdırıyordu.

Nick arabadan indiğinde Ambrose yine yanında belirdi.

Aralarında Kyle, Alex, Stone ve Casey'nin de olduğu gruba konuşan Tad'in sırtı onlara dönüktü. Nick, Brynna'yı aralarında göremeyince şaşırdı. "Bu gecede şehirde sadece dört Karanlık Avcı var. İfritlerle savaşmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Ama ifritler, ortaya çıkan zombi durumundan faydalanarak, suçu onların üzerine atıyor."

Bubba annesini almak için arabaya giderken Nick, Caleb'e bakıp kaşlarını çattı.

"İfrit nedir?" diye sordu Nick, Ambrose'a.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Beni aydınlat."

Ambrose'un gözleri tuhaf bir şekilde parladı. "Ruh emen vampirler. İnsanları öldürürken kanla beslenmezler. Kanını içerek insanları öldürürler, sonra bedenlerinden ayrılır ayrılmaz ruhlarını emerler. Aslında ruhlarla beslenirler."

Nick duyduklarına inanamayarak bir adım geri attı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Ambrose başını iki yana salladı. "Hayır, geçmiyorum. Bir gün sen de onlarla haşır neşir olacaksın."

"Bunu söyleme şeklinden hiç hoşlanmadım Ambrose." Dahası, Ambrose'un ima ettiği şeyden de hoşlanmamıştı.

"Günün birinde Stryker adında bir ifritle karşılaştığında da hiç hoşlanmayacaksın. Ama bu başka bir hikaye..." Ambrose çenesiyle Tad'i işaret etti. "Öte yandan, onunla arkadaş olabilirsin. Her şeyi bir yana bırakırsan, eğlenceli biri."

Bubba annesini eve taşırken Nick de Tad'in söylediklerini kaşlarını çatarak dinledi.

"Karanlık Avcılar meşgul olduğu için Eric'in bize ihtiyacı var. Henüz bilmeyenler ve buraya neden geldiğini merak edenler için tekrar ediyorum: Eric'in annesi ve kardeşi ortadan kayboldu. Bokor'un onları kaçırdığını sanıyoruz. Eric nerede olduklarını bilmiyor." Gözleri Stone ile Kyle ve Alex Peltier biraderlere kaydı. "Onların izlerini sürmek için size ihtiyacımız var."

Stone küçümseyerek Peltier biraderlere baktı. "Onlar hiçbir şeyin izini süremez."

Alex onun üzerine yürümeye yeltendi ama Kyle onu tutup geri çekti. "Kurdu öldürmek istemezsin A. Tatları kurutulmuş tavuk gibi."

Stone öfkeyle dikleşti. "Sen kime tavuk diyorsun?"

"Gıt, gıt, gıdak" dedi Alex sırıtarak. "Gagan sıkıyorsa..."

Stone, Alex'e doğru atıldığında, bu kez diğerleri de araya girdi.

Tad onlara gürledi. "Avcımsılar, rahat durun. Böyle saçma hareketler yapmanın zamanı değil. Sizlere ihtiyacımız var."

Nick şaşırarak kaşlarını çattı. İşte yine aynı kelimeyi duyuyordu. Yine de Tad'in söylediklerine rağmen, hala bir oyun terimi olduğundan emindi.

Russell arkasını döndüğünde, Nick'le Caleb'i gördü. "Bu sıradanlar ne zamandır burada yahu?"

Caleb kaşlarını çattı. "Ne sıradanı aptal? Burada olmak, hepinizden çok bizim hakkımız."

Stone küçümseyerek Caleb'e baktı. "Senin havan burada sökmez Malphas."

Caleb elini açtı. Tıpkı daha önce aralık sokakta Ambrose'un yaptığı gibi, avucunun ortasında bir ateş topu belirdi. Ateş topunu Stone'a doğru fırlatıp ayaklarının dibine düşürerek çocuğun bütün vücudunu aydınlattı.

"Benimle didişme Scooby- Doo. Uğraştığın küçük çocuklara benzemem ben."

Tad başını sallayarak doğruladı. "Üstelik Gautier, artık Kyrian için çalışıyor. Nasıl olsa ne olduğumuzu eninde sonunda öğrenecekti."

"Neymişsiniz ki siz?" diye sordu Nick.

Tad'in arkadaşlarından biri olan sarı saçlı, mavi gözlü Carl Samuel, bir adım öne çıktı. "Bizler, Nesillerin Şövalyeleri'yiz."

"Yani, bu ne demek oluyor?" diye sordu Nick. "Şövalyelik taslamak için teneke zırhlarınız ve plastik kılıçlarınızla ortalıkta mı dolaşıyorsunuz?"

Carl güldü. Ama Russ, Nick'in zekasına ve terbiyesine küfretmeden duramadı.

Tad ise onları duymazdan gelerek soruyu cevapladı. "Bizler, Tanrıça Artemis'in hizmetindeki insanlarız. Ona ve askerlerine, insanlığı tehdit eden kötülükle savaşlarında yardımcı oluyoruz. St. Richard's Lisesi, köklü Şövalye ailelerinden gelenlerin New Orleans'taki eğitim birliğidir."

"Doğru," dedi Carl. "Bazılarımızın sizlere pek iyi davranmamasının sebebi de bu. Kim olduğumuzu bilmeyen, bizi tanımayan sıradanlarla bir arada olmaktan hoşlanmayız. Alınmak yok."

Alınmak yok mu? Çoğu, ona her zaman domuz gibi davranmıştı.

Carl, Peltier biraderlerle Stone'u işaret etti. "Onlar şekil değiştirenlerdendir. Yani futbol takımının çoğu öyledir." Sonra gözü Caleb'e kaydı. "Ama seni ve güçlerini bilmiyoruz."

Caleb omuz silkti. "Beni bilmeniz hiç gerekmedi ve sabah uyandığınızda, yine benimle ilgili hiçbir şey bilmeyeceksiniz."

Stone burnundan soludu. "O söylediğin bize işlemez."

"Sen öyle san Scooby, öyle bir işler ki şaşarsın. Seninle kaç kez karşılaştığımızın sayısını unuttum. Uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünmenin tek sebebi benim."

Nick güldü. "Senden hoşlanmamın bir sebebi olduğunu biliyordum."

Caleb, Nick'le Ambrose'un arasından öne eğilerek, alçak sesle konuştu, "Bu arada patron... Sandığın kadar görünmez değilsin ve arabada çocuğa söylediklerinin hepsini duydum."

Doğrudan Ambrose'a baktı. "Palton da güzelmiş. Ama son karşılaştığımızda giydiğin siyah takım elbiseni tercih ederim."

Ambrose, Darth Vader gibi bir hareket yaptığında, Caleb görünmez ellerle boğuluyormuş gibi oldu. "Şansını zorlama Malphas."

Ambrose uzaklaştığında, Caleb rahatladı. "Biliyor musun Nick, seni bu hıyardan daha çok seviyorum."

Nick, bunun bir kompliman olup olmadığını kestiremedi.

"Pekala," dedi Tad, dikkatleri yine üzerine çekmek için. "Dört gruba ayrılıp araştırmaya çıkmamız gerekiyor."

Alex Peltier, başparmağıyla omzunun üzerinden Nick'i gösterdi. "Ben Bubba, Nick ve ekibiyle giderim."

"Tamam. Bir şey bulursanız aramayı unutmayın ve grubunuzdan ayrılmayın. Kimsenin kahramanlık yapmasını istemiyorum. Bu gece ölmemize gerek yok."

Alex onlara yöneldiğinde, Nick neler olduğunu hala kavrayamamıştı. "Niye bizi seçtin?"

"Acemi çaylaklara yardım etmek hoşuma gidiyor, üstelik diğerleri sinirlerimi bozuyor. Hiçbir şey olmasa Bubba ve Mark'la her zaman çok eğlenmişizdir."

Nick'in başından bir anda kaynar sular döküldü. "Evet, eğlencelidirler ama sanırım Mark'ı zombiler yedi."

"Ne?" Alex şok geçirmiş gibi ona baktı.

"Doğru," dedi Caleb, üzgün bir şekilde. "Madaug'un evine gittiğimizde zombiler saldırdı ve o zamandan beri Mark'ı görmedik. Durum pek iyi değil anlayacağın."

Alex'in rengi atmıştı. "Yazık olmuş. Mark ne zaman şişenin dibini bulup amcalarım ve Eros'la iskambil oynamaya kalksa çok eğlenirdim. Daha eğlenceli bir şey hatırlamıyorum."

Nick başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Annemle Bubba'ya bir göz atayım. Hemen dönerim." Bir adım attıktan sonra durup tekrar Alex'e döndü. "Sen gerçekten şekil değiştirebiliyor musun?"

Alex başıyla onayladı. "Ursilines Caddesi'ndeki Tapınak Kulübü'nü biliyor musun?"

"Evet."

"Ailem oranın sahibi ve neredeyse hepimiz şekil değiştirenlerdeniz."

Nick inanamayarak başını salladı. "Haydi canım!"

"Gerçekten!"

Nick onun dalga geçmediğini biliyordu ama buna inanmak gerçekten çok zordu. "Neye dönüşüyorsun?"

"Ayıya."

Nick, Tapınak'ın uzun yıllara dayanan geleneklerini sonunda anlayabildiği için güldü.

"Siz ayı insanlar, bedava içki için güreşiyormuşsunuz, öyle mi?"

"Yok ya. Onu yapan Quinn amcam."

Bu konu da açıklığa kavuştuktan sonra Nick, annesini bulmak için eve girdi. Bubba oturma odasında Phil'le konuşuyordu. Sadece annesinin nerede olduğunu öğrenebilmek için onların sözünü kesti, sonra misafir odasına yollandı.

Odaya girdiğinde, bordo ve altın renklerinden oluşan devasa yatağa yaklaştı ve uykudaki annesini seyretti. Koyu altın rengindeki örtülerin altında fazlasıyla kırılgan ve savunmasız görünüyordu.

Anneni koru çocuk. Babasının sesi kulaklarında çınladı ama sorumluluklarını bilmek için onun sesini duyması gerekmiyordu. Evin erkeğiydi ve annesini korumak onun göreviydi. Annesi istemese bile.

Ve şu anda, gidip kıyameti durdurmaları ve bir arkadaşı kurtarmaları gerekiyordu. Ölümsüzlere ulaşıp onları delikleri-ne geri göndermezlerse bütün şehri zombiler saracaktı.

Nick, feleğin şakasına başını sallamadan edemedi. Daha dün, vurulduktan sonraki ilk kimya dersine yetişip yetişemeyeceği dertlerinin en büyüğüydü. Oysa şimdi, dünyayı kurtarması gerekiyordu.

Bütün bunlar için fazlasıyla gencim...

"Ne yazık ki değilsin."

Ambrose'un sesiyle arkasına döndü.

"Sen neredeydin?"

"Bunu almaya gittim." Ambrose ona deri ciltli bir kitap uzattı. Kitap, karton kapaklı romanlardan bir parça daha büyüktü.

Nick kitabı açtığında, boş sayfaları görünce kaşlarını kaldırdı. "Bu ne? Günlük mü?"

"Büyü kitabın. Güçlerini serbest bırakacak kilitleri açtıkça, yeteneklerini daha da ileri götürecek büyüler ve dualar bu say-

faların üzerinde belirmeye başlayacak. Hatta yeni sayfalar da eklenecek."

"Böylesi, ters olmuyor mu? Yani önce nasıl kullanacağımı bilmem gerekmez mi?"

Ambrose başını iki yana salladı. "Öyle işlemiyor Nick." Gözleriyle Nick'in cebini işaret etti. "Sana verdiğim hançer hala üzerinde mi?"

"Evet."

"Cebinden çıkar ve ilk sayfanın üzerine koy."

Nick, tek kolu çalıştığı için kitabı komodinin üzerine koydu. Sonra cebindeki hançeri çıkarıp Ambrose'un isteğini yerine getirdi. Daha hançeri sayfanın üzerine koyduğu anda, kan kırmızısı mürekkeple bir yazı belirdi. Ne yazdığını Ambrose'a sormak üzereydi ki bir kere daha bakınca okuyabildiğini anladı.

Nasıl olabilirdi ki?

Perde incedir, bu yüzden görürsün,
Ağaç yüzeyin üzerinde yatanı.
Seni asla kandırmazlar.
Ama onlara alet olmaktan korun.

Ambrose hançeri onun elinden alıp parmağının ucuna batırdı.

Nick küfretti. "Sen ne yapıyorsun?"

Ambrose cevap vermedi. Sayfanın üzerine üç damla kanın düşmesini bekledi. Damlalar düşerken, *"Dredanya eire coulet,"*

diye fısıldadı. Sonra kan damlaları daireler çizerek dolaşırken, sayfanın üzerinde daha fazla kelime belirdi.

Bu gece dolunay yükselecek.
Ve kötülüğün çekimi hissedilecek.
Güçlü ol ve sonuna kadar savaş.
Savaş sadece güçlü inançla bitecek.

Ambrose hançeri ona geri verdi. "Akıl danışmak ya da bilgi almak istersen bu büyüyü oku. Zamanla kehanetleri bulmak ve geleceği okumak için de kullanmayı öğreneceksin."

Nick'in nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"

Ambrose başını eğdi. "Benim artık yola çıkmam gerek." Biraz solgun görünüyordu, sanki bir şey güçlerini emiyordu. "İyi şanslar Nick."

"Teşekkürler."

Ambrose, solup yok olmadan önce, yine başını eğerek selam verdi.

Nick annesine son bir kez baktı, sonra kitabı arka cebine koydu. Kendini çelik bir azimle donanmış gibi hissederek odadan çıkıp aşağı indi. Phil ve Bubba hala konuşuyorlardı. Biraz kulak kabartınca Phil'in söylediklerini duydu. Kyrian eve gelip annesiyle kendisine göz kulak olmasını istemişti.

Nick, Phil'in, Kyrian'ın emrine girebileceğine ve adamın onu aramış olabileceğine hiç ihtimal vermiyordu ama sorgulamak ona düşmezdi. Bildiği bir şey varsa o da yetişkinlerin

çocuklara gereğinden fazlasını söylemekten hoşlanmadığıydı. Phil onu görünce gülümsedi. "Endişelenme Nick. Sen geri gelene kadar onu koruyacağım."

Bubba kuşkuyla Phil'i süzdü. "İçeri birisi girse bir şey yapabilir misin bilemiyorum."

Phil'in dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Takım elbisem seni aldatmasın. Göründüğümden daha sertimdir."

Nick hayatında gördüğü en tuhaf şeyi gördüğünde, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Phil'in elinin üzerinde bir örümcek ağı dövmesi vardı. Biraz solmuştu ama yine de görülmeyecek gibi değildi. Üstelik Phil'in pahalı takım elbisesi ve kaymak tabaka görüntüsüyle hiç uyuşmuyordu. "Çok güzelmiş. Gençken mi yaptırdın?"

Phil öteki eliyle dövmesinin üzerini kapattı. "Aslına bakarsan öyle."

"Nick?" Dikkatini kendine çekmek isteyen Bubba ona seslendi. "Çıkmamız lazım."

Nick, annesine göz kulak olacağı için Phil'e teşekkür ettikten sonra Caleb, Alex ve Bubba'nın çoktan bindiği kamyonete gitti.

Nick araca binip yerine oturduğunda bir iç çekti. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu gece hakikaten en uzun gece mi oldu?"

Bubba burnundan soludu. "Benim yaptıklarımı yaparsan, gece daha da uzayabilir çocuk."

Nick, Bubba motoru çalıştırdığında adamın oldukça kederli olduğunu fark etti. "Mark'ı mı merak ediyorsun?"

Bubba sanki hakaret edilmiş gibi sinirlendi ama Nick, bu esip gürleme halini çok yakından tanıyordu. Bubba kesinlikle sinirli ve endişeliydi. "Niye onu merak edecekmişim ki? Mark, hayatında tanıyabileceğin en sıkı kurabiye canavarıdır. Hiçbir zombi onu ele geçiremez. O, işinde sandığından daha iyidir."

Ama Nick onun aksilenen ses tonundan gerçeği okuyabiliyordu. Sıkı olsun olmasın, başına alacağı tek bir darbe Mark'ın hayatına mal olabilirdi ve yola devam ederken aslında hepsi bunu düşünüyordu.

"Eee Alex?" diye sordu Bubba. "İzleri nasıl takip edeceksin?"

Alex küçük bir el aleti çıkardı. "GPS." Sonra koltuğunda dönüp Caleb'le Nick'e göz kırptı.

Bubba, o kadar kolay kandırılamazdı. "Koordinatları nasıl belirleyeceksin?"

"Madaug'un cep telefonundan."

"Peki, tamam. Nereye gitmem gerektiğini söyle yeter."

Alex kendini tutmaya çalışıyormuş gibi utangaç bir şekilde sırıttı. Bir saniye sonra gözlerini yumduğunda, Nick onun doğaüstü güçlerini kullanarak Madaug'u ve ailesini bulmaya çalıştığını biliyordu.

Bubba ise radyoyu açmıştı. Acil yayın bandı sürekli dönüyor, belediye başkanı şiddetli grip salgınından dolayı evden çıkma yasağının başladığını duyuruyordu.

Caleb öfkeyle kaşlarını çattı. "Söylemiştim size, yine olayı hastalığa bağladılar."

Bubba, Kanal'a vardıklarında sola döndü. "İnsanların paniklemesini istemiyorlar. Bu kez onları suçlayamayacağım. Sokakta ne kadar çok insan olursa morgdaki kurbanların sayısı da o kadar artar."

Duyuru devam etti. "Polis bütün şehirde sokağa çıkma yasağını uygulamaya koydu. Quarter bölgesinde emniyet sağlanana kadar, bütün şehir sakinlerinin evlerinde kalmaları isteniyor. Dışarıda görülen herkes tutuklanacak."

"Ve bütün zombiler vurulacak," diye ekledi Nick, bir kahkaha eşliğinde.

"Geri mi dönsek?" diye sordu Alex.

Bubba omuz silkti. "Sağduyu öylesini salık veriyor. Siz ne diyorsunuz?"

Nick koltuğunda arkasına yaslandı. "Sağduyumun, aptallığımın önüne geçmesine hiçbir zaman izin vermedim. Bence gazlayalım. Caleb?"

Caleb pis pis sırıttı. "Sabıka kaydı da neymiş? Üçümüzün de yaşı tutmuyor zaten."

"Sonsuzluğa doğru o zaman."

Bubba'nın söylediklerini duyan Nick kaşlarını çattı. "Bu da ne demek?"

"Ben küçükken, babam söylerdi. Sonsuzluğa doğru gitmek, sonunda göreceğin bir şey var anlamına geliyor."

Nick anlayamıyordu. "Ama sonsuzluğun sonu yoktur ki!"

"Haklısın. Bu da demek oluyor ki önüne ne engel çıkarsa çıksın, ne kadar gidersen git, ilerlemeye devam edersin. Üs-

tünden, altından, etrafından, içinden... Her zaman bir yol vardır. Ve sonsuzluğa doğru bir şeyi takip etmen gerekiyorsa uzun donunu ve tırmanma botlarını giyip yola devam edersin."

Nick konuşmak üzere ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemeden, bir şey kamyonete çarptı. Bir an için hepsi iyi durumdaydı.

Sonra bir anda kontrolden çıkarak yuvarlanmaya başladılar.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 17

Nick'in başı cama çok sert çarpmıştı ve kamyonet, çarpmanın etkisiyle durmadan yuvarlanırken, çocuğun gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu. Yuvarlanmaları sanki hiç durmayacakmış gibiydi ve I-10 kavşağındaki beton duvara gelmeden, bir şey onları fırlatana kadar da durmadı. Yere öyle sert çarptılar ki Nick kamyonetin ikiye bölünmemesine şaşırmıştı.

Nick inlemeyi duyunca, Bubba'nın direksiyonla koltuk arasında sıkışmış halde baygın yattığını gördü. Patlayan kaşından akan kan, yüzünü kana buluyor, oradan da gömleğine damlıyordu. Alex kapıyı açmaya çalışırken, doğum yapan kadınlar gibi inliyordu. Onun da patlayan dudağı yüzünden her yanı kana bulanmıştı ve gözü şişmişti. Ama en şok edicisi Caleb'di çünkü insan görünümü tamamen kaybolmuştu.

Vay canına, diye düşündü Nick. Caleb'in kırmızı derisi hafifçe parlıyordu. Üstelik yılan gözleri ve elmas şeklindeki göz bebekleriyle, en ürkütücü görüntüler listesinde bir numara olmaya aday olabilirdi.

Nick hareket etmeye çalıştı. Ama hissettiği korkunç acıyla nefes almakta zorlandı. Caleb ise emniyet kemerini çözmekle uğraşıyordu. Bir eli kırılmış gibi görünüyordu. Buna rağmen, rahatsız olmuş bir hali yoktu.

"Alex?" dedi Caleb, koyu bir aksanla. "Saldırıya uğradık. Dışarı çıkabiliyor musun?"

Alex, kızgın ayılar gibi bir ses çıkardı. "Bir şey güçlerimi kilitledi. Emniyet kemerimi bile çözemiyorum. Seninkiler ne alemde?"

"Aynen. İnsan formumu bile koruyamıyorum."

Nick bir anda sülfür ve ölümün keskin kokusunu aldı.

Caleb, yan camı tekmelerken küfretti. Camı kırar kırmaz da Nick'i yakalayıp pencereden dışarı çıkardı. Nick, omzundaki ve kolundaki ağrı gözlerini yaşartırken tısladı.

Kahretsin! Canı çok yanmıştı.

Caleb dışarı çıkıp Nick'in sağlam kolundan tuttu. Bir taraftan onu çekiştirirken, Nick'in anlamadığı dilde konuşuyordu.

"Dostum, böylesi bir kazadan sonra ambulans gelene kadar bir yere ayrılmasak iyi olur. Sanırım bir yerim kırıldı. Omurgamızı falan daha beter hale getirebiliriz."

"Omurgandan çok daha fazlası kırılacak." Caleb dönüp başlarının üzerini kontrol etti. Lanetler okuyarak Nick'i yine

yakaladı ve drenaj borusuna doğru itti. "Hareket etme ve sadece gerektikçe nefes al."

Bu aptal emir de nereden çıkmıştı şimdi?

Nick tartışmaya hazırlandı ama sonra Caleb'i neyin endişelendirdiğini gördü. Bunlar...

Uçan maymun muydu?

Keşke öyle olsaydı. Çünkü peşlerine düşenler, çılgın kıyafetleri ve şapkalarıyla, sevimli minik şeyler olmaktan çok uzaktı. Hatta Nick'in midesini bulandıracak derecede büyük ve çirkin yaratıklardı. Kel kafaları, pençeleri ve Shar-Pei cinsi köpeklere benzeyen derileriyle, çirkinlik kavramına yeni bir anlam kazandırıyorlardı. Üstelik çürük yumurta gibi kokuyorlardı. Yok, hayır, daha doğrusu ağustos güneşi altında çürümeye bırakılmış, dört günlük, pudra şekerli çürük yumurta gibi kokuyorlardı.

Ya da Bubba'nın ayakkabıları gibi...

Leş kokusu o kadar baskındı ki Nick nefes almasa daha iyiydi.

Caleb dönerek onlarla çarpışmaya başladı. Yaratıklar tıpkı klasik Hitchcock filmindeki kuşlar gibi hemen etrafını sardı. Onu alaşağı ettiklerinde Nick, Caleb'in saçının telini bile göremiyordu.

Nick gördüklerinin dehşetiyle drenaj borusunun içinde daha da derinlere çekilerek gözden kayboldu. Cebindeki hançeri çıkarıp ilahi güçlerin yardımı için bir dua fısıldadı.

Gecenin içinde çarpan kanat sesleri, gök gürültüleriyle atan kalbinin sesini bastırıyordu. Alnında ter damlacıkları belirir-

ken, seçeneklerini gözden geçirdi. Karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Dışarı çıkıp koşmaya başlasa yaratıklar anında onu görüp etrafını sarardı.

Of, ben ne yapacağım şimdi?

"Nick?"

Annesinin ağlamaklı sesini duyan Nick donakaldı. *Bu bir hile!* Annesinin burada olmasının imkanı yoktu. Hem de hiç.

"Canımı yakıyorlar bebeğim. Yardım et. Lütfen!"

Bu annen değil. Bu o değil.

Ama ya oysa?

Ya değilse?

Elini cep telefonuna atarak, annesini arayıp durumunu öğrenmeye yeltendi. Ama ya gerçekten bir hileyse... Telefonla konuşurken, yaratıklar sesini duyabilirdi.

Ben şimdi ne yapacağım?

Hançeri elinde sıkıca tutarken, dışarıda sürünen bir şeyin sesini duydu. Sanki giderek yaklaşıyordu. Elindeki hançerin parlak yakuttan kabzasına baktığında duraksadı. Tek silahı buydu. Onu kaybeder ya da elinden kaptırırsa tamamen karşısındakinin merhametine kalırdı.

Ama bir dakika...

Aslında yardım alabileceği başka bir şeyi daha vardı. En azından, yardım alabileceğini umuyordu. Arka cebinden kitabı çıkarıp üzerine kapandı ve boş sayfaları görebilmek için cep telefonunun ışığını kullandı. Ambrose'un kitabın marifetlerini göstermek için söylediği sözleri tekrar ederek,

hançerin sivri ucuyla parmak ucunu deldi ve kanını sayfanın üzerine akıttı.

"Peşimdeki bu yaratıklar ne?" diye fısıldadı.

Az önce göz ucuyla görebildiği yaratıkların daha da çirkin bir resmi, sayfada kan renginde belirdi. Sonra altında, ne olduklarını açıklayan bir metin belirdi. *Taahiki iblisleri. Sınırlı güçleri olan üçüncü derece iblislerden. Nesneleri ve yaratıkları yakalayıp sahiplerine götürmek için kullanılırlar. Şu andaki durumda peşinde oldukları... Sensin.*

"Caleb ve Alex'in güçlerini nasıl zayıflattılar?"

Resmin yanında bir başkası belirdi. Fazlasıyla süslü, küçük bir madalyondu. Yine kelimeler belirdi. *Ishtar Yıldızı. İblis Kriptoniti. Temas eden bütün iblis türlerini zayıflatıp hapseder, senin gibi kırma cinsler de buna dahil.*

Ve yaratığımsılar için de iyi değildir.

Kırma mı? Bu kitabın ciddi terbiye problemi vardı.

"Peki, ne yapacağım?" diye sordu Nick.

Kanı, sayfaların üzerinden akarak karşı sayfaya geçti.

Her şey söylendikten ve anlaşıldıktan sonra,
Şu anda senin için en iyisi, koşmaya başlamak.

Koşmaya kelimesi, diğerlerinden çok daha büyük ve sipsivri harflerle belirmişti. Nick kitabın kapağını sertçe kapatıp cebine koydu. Ve hemen, kitabın önerisine uymaya karar verdi ve işe koyuldu. Hızla borunun içinden çıktı. Bubba'nın kam-

yonetinden geriye kalanları gördüğünde duraksadı. *Ne olur ölmesin!*

Daha bu düşünce aklından geçerken, iblisler onu görüp yönlerini değiştirdi. Kulakları tırmalayan çığlıklarla, kuşlar gibi kanatlarını çırparak üzerine doğru gelmeye başladılar. Nick hançerini cebine atıp başını öne eğerek, bütün gücüyle kaçmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca arayı açmış gibi görünüyordu.

Sonra, tam kaçtığından emin olduğu sırada, yaratıklar havada dalışa geçip onu sertçe itti. Darbeyle öne doğru sendeleyen Nick yere düştü. Omzu ve kolu sert asfalta çarptığında acıyla haykırdı. Canı öyle çok yanıyordu ki bir an için bayılacağını sandı.

Koş! Kelime beyninin içinde haykırarak çınlıyordu. Zorlanarak ayağa kalktı ama iblisler ona yeniden çarpıp bu kez arka üstü yere devirdi. Pençeleriyle saldırırlarken, Nick'in çektiği acı dayanılmazdı.

Sakın bayılma. Sakın bayılayım deme.

Ama artık çok geçti. Görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Son gördüğü şey, Bubba'nın kamyonetinin alev alarak patlamasıydı.

Sonra her yer karardı.

Nick, başını patlatacakmış gibi zonklayan dehşetli bir ağrıyla uyandı. Sanki sağ gözü oyuluyordu. Bu kadar canını yaktığı halde öldürmeyen bir acıyı daha önce hiç yaşamamıştı.

Sonra küçük bir çocuğun sessizce ağladığını duydu. Gözlerini kırpıştırarak açtığında, küçük bir hücrenin toprak zemininde yüzüstü yattığını fark etti. Ağlama sesi, köşede dizlerini göğsüne çekmiş on yaşlarında bir çocuktan geliyordu. Dizlerinin üzerine hıçkırırken, kahverengi gözleri yanaklarını ıslatıyordu.

"Şşşş," diye fısıldadı Nick. Çocuğun canını daha da sıkmak istemiyordu. Ama kafasının içinde yankılanan hıçkırıklara dayanacak gücü yoktu.

Çocuk, burnunu çekerek ona baktı. "Benim canımı yakacak mısın?"

Nick, sadece ağlamaya devam ederse canını yakacağını söylemek üzereydi ama neyse ki çocuğu daha fazla dehşete düşürmeden kendini tutabildi. "Hayır. Sen Madaug'un kardeşi misin?"

"Madaug'u tanıyor musun?"

"Evet."

"O iyi mi?"

Nick başındaki ağrı artarken yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Sen onu gördün mü?"

Çocuk başıyla onayladı. "Annemi alıp götürdüklerinde onu buraya getirdiler. Sonra beni buraya kilitlediler ve bir daha görünmediler. Ben çok korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek." Nick, çocuğa söylediğinin bir yalan olmamasını umdu.

"Onlar böyle söylemiyor. Beynimi yiyeceklerini söylediler."

"Yok yahu. Sadece büyük ağabeyler böyle söyler."

Çocuk gülmeden edemedi. "Benim adım Ian. Sen kimsin?"

"Nick."

"Bizi buradan çıkarabilir misin?"

Nick etrafına bakındı. Odanın görünen bir kapısı ya da penceresi yoktu, bu da dışarı çıkamayacakları anlamına geliyordu. Ama çocuğa bunu söylemek istemedi.

"Buraya nasıl geldik?"

Ian soldaki duvarı işaret etti.

"İçeri girmek ya da çıkmak istediklerinde, orada bir kapı beliriyor."

Nick ayağa kalkıp bir düğme ya da gizli bir kapı bulma umuduyla duvarı inceledi. Ama duvarda hiçbir şey yoktu.

Eh, durumları düşünülürse bir şey bulamaması mantıklıydı.

Cep telefonunu çıkarıp aramaya çalıştı. Sürpriz! Telefon çekmiyordu. Ama hiç olmazsa, kitabı ve hançeri vardı. Tamamen savunmasız değillerdi. Yine de durumunu değerlendirdiğinde, bu savaşta tamamen yenilmiş olduğu düşüncesiyle sarsıldı. Nasıl yenilmemiş olsundu ki? Gece boyunca her şey ters gitmişti. Bubba ve Alex ölmüştü. Tabitha, Eric ve Mark muhtemelen ölmüşlerdi. Simi ve Caleb de öyle...

Kendisi dahil hiç kimse, nerede olduğunu bilmiyordu.

Ben şimdi ne yapacağım?

Çıkış yolunu bulamıyordu.

"Ambrose?" diye seslendi, koruyucusundan bir ses duymak umuduyla.

Cevap gelmedi.

"Haydi ama dostum," diye seslendi yine. "Bütün gece ortaya çıkıp durdun. Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda ortaya çıksan olmaz mı?"

Ambrose yine cevap vermedi. Çünkü cevap gelseydi, bu gece, bir kez olsun başına iyi bir şey gelmiş olurdu.

Nick öfkeyle soluklandı. Bugünü böyle planlamamıştı. Oysa şu anda, iblisler tarafından yenecek ya da zombiye dönüştürülecekti.

Annemle kim ilgilenecek şimdi?

Annesinin savunmasız kaldığı gerçeği bütün çıplaklığıyla aklına düştüğünde, kendini umutsuzluğun tam ortasında hissetti. Ama buna ne olursa olsun izin vermeyecekti. Önündeki çocuk gibi ağlamayacaktı. Şimdiye kadar, korku filmlerindeki aptal sarışınlar gibi yere yatıp ölmeyi beklemeyecek kadar çok şeyin üstesinden gelmişti. Bunun da üstesinden gelirdi.

Yo, yo, yo! Onun adı Nick Gautier'di. Doğar doğmaz ayaklarının üzerinde durmuş, herkese haddini bildirmişti. Kimse bugüne kadar onu alt edememişti ve şimdi buna izin verirse kendini sonsuza kadar lanetlerdi.

Ambrose'un söyledikleri doğruysa damarlarında taşıdığı güçleri vardı. Kullanabileceği güçler! Tek yapması gereken, bu güçleri nasıl ortaya çıkarabileceğini bulmaktı.

Kitabı çıkararak kanını akıttığında, büyülü sözleri tekrarladı. "Buradan nasıl çıkarım?"

Ian ne yaptığını görmek için emekleyerek yanına geldi ama Nick'i seyrederken sesini çıkarmadı. Kan damlası sayfanın üzerinde kıvrılarak Nick'in sorusunu yanıtladı.

Doğru yolu bulana kadar,
Buradasın ve burada kalacaksın.

"Of hemoglobin, biraz daha açık olamaz mısın?"

Zamandan doğan. Mekandan doğan.
Önce yerini bulman gerekir.

"Evet ya da hayır diye cevap versen olmaz mı sanki? Buradan nasıl çıkacağımı söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Evet ya da hayır sözleri benim sözlerim değil.
Cevabı kendin arayarak bulman daha hayırlı.

Nick, bu şifreli cevaplar karşısında dudaklarını küçümsemeyle büktü. "Ah, hiçbir işe yaramazsın sen."

Hiçbir işe yaramadığımı söylüyorsun, haklısın belki.
Ama kapısız bir odada kapalı kalan ben değilim ki.

Nick daha da öfkelendi. "Sahibiyle küstahça konuşan kitap da ancak beni bulur." Kızgınlıkla kitabın kapağını çarptı.

Ian kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda bu kitabı yakabilmeyi diliyorum." Elinde tuttuğu kitap, neredeyse tutamayacağı kadar ısındı. "Kes şunu!" diye azarladı kitabı.

Kitap yine soğudu.

Nick parmaklarını saçlarından geçirdi. Güçlerini nasıl kullanacaktı?

Hançeri büyütüp küçültürken olduğu gibi, gözlerini yumarak güçlerine odaklandı.

Hiçbir şey olmadı.

Sadece baş ağrısı daha da kötüleşti. Daha kötü ağrıyamazdı. *Hiç faydası yok!*

"Burada öleceğiz, öyle değil mi?" diye sordu Ian.

Nick başını iki yana salladı.

"Hayır Ian, ölmeyeceğiz. Seni koruyacağım. Söz veriyorum."

"Ya koruyamazsan?"

"Dostum, bana biraz olsun güven, tamam mı?"

Ian burnunu çekerken başıyla onayladı.

Nick, kız ya da erkek, bir kardeşi olmasının nasıl bir şey olabileceğini hep merak etmişti. Bir kardeşin sinirlerini nasıl bozabileceğini hayalinde canlandırabiliyordu ama Nick, Ian'ın gözünde bir kahraman olduğunu da hissedebiliyordu...

Bir kardeşin kahramanı olma fikrine kolayca alışabilirdi. Nick, bu hissin karşılığını vermek istediğini fark etti.

Duvardaki kapı açıldı. İçeri uzun boylu, iri yarı, karanlık ve tekinsiz bir yaratık girdiğinde, Nick hemen Ian'ı arkasına aldı.

Kara yaratık başını havaya dikip Nick'le Ian'a tepeden baktı. "Sana sunduğumuzdan memnun değil misin?"

Soru, Nick'in şaşıp kalmasına neden oldu. "Ne?"

Kara yaratık gözleriyle Ian'ı işaret etti. "Sizi tatmin etmiyor mu lordum?"

"Neyimi tatmin edecek?"

Yaratığın arkasından başka biri daha girdi. Bu, esmer tenli ufak tefek bir kadındı. Bir melek kadar güzel görünüyordu. "İnsan kurbanınız efendim. Şimdiye kadar onu parçalamış olacağınızı düşünüyordu."

Ian, Nick'ten uzaklaşırken korkulu gözlerle ona baktı. "Çocuğa zarar vermeyeceğim," dedi Nick.

Karşısındakiler de kendisi kadar afallamış görünüyordu. Deli miydi bunlar?

Hücrede kötücül bir kahkaha yankılandı. "Boşuna uğraşmayın çocuklarım. Henüz tam bir Malachai değil o. Tohumumuz, hala bir insan olduğunu sanıyor. Ama zamanı gelince öğrenecek. Şimdi onu bana getirin."

Ian ağlamaya başladı.

Nick hücreden onsuz çıkmaya razı gelmeyecekti. "Onu burada yalnız bırakmayacağım. Çok korkuyor."

Kadın kaşlarını çattı. "Niye umursuyorsunuz ki?"

"Ben hep fazlasıyla umursarım." Nick elini uzattığında, Ian sıkıca ona tutundu.

"Bırak, küçük yaratığı yanında getirsin," dedi kara yaratık. "Zararı olmaz."

"Pekala." Kadın geriledi. "Beni takip ediniz."

Nick itaat etti. Kadın eski bir fabrikanın koridorlarını andıran karanlık bir holde ilerlerken kara yaratık arkalarından geliyordu. "Neredeyiz biz?"

"Bunun hiç önemi yok." Kadın bir kapıyı açtığında, geri durarak Nick'le Ian'ın girmesine izin verdi.

Kapıdan girdiklerinde, bir ambar olduğu belli olan geniş bir alana girdiler. Küflü yeşil duvarların daha güzel göründüğü zamanlar olmuştu mutlaka. Her yer, toz, örümcek ağı ve kırık camlarla doluydu.

Ama bunlar önemli değildi.

Önemli olan, Madaug, annesi, Eric, Tabitha ve Stone'un bir kafeste olmalarıydı.

"Anne!" Ian, parmaklıkların arasından annesine sarılabilmek için koştu.

Nick onları görünce, rahatlamaya fırsat bulamadan, üç iblisi fark etti. Aralık sokaktaki kadını hatırlıyordu ve diğer üç adamı da yanındaydı. Şimdi insan kılığına girmiş, baştan aşağı deri kıyafetler giyinmişlerdi. Adamlar simsiyah, kadınsa göz alan kan kırmızısı deri kıyafetler içindeydi.

Bir yırtıcıyı andıran yavaş adımlarla Nick'e doğru yaklaşan kadının sarı saçları omuzlarında dalgalandı. "Sürprizlerle dolusun."

Nick bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi bir şey olmadığından adı gibi emindi.

"Burada neler oluyor?"

Kadın bakışlarını sağdaki duvara çevirdi. Devasa bir ekranda, oyunun beklemeye alındığını görebiliyordu. "Bu oyunun gücünü biliyor musun?"

"Bütün oyunların gücünü bilirim. Hepsi insanı hipnotize eder." Annesi oyunlara zaman vampirleri derdi çünkü insan bir kere oynamaya başladı mı zaman kavramı tamamen yok olurdu. Beş dakika oynadığınızı düşünürken, bir bakmışsınız ki bir saat geçip gitmiş olurdu. Menyara bile, oyunlar için şeytanın oyuncağı derdi.

Geldikleri duruma bakılırsa haklı da sayılabilirdi.

Nick, Tabitha, Madaug ve Eric'in yüzlerindeki sersem ifadelere baktı. "Onlara ne yaptınız?"

"Biraz oyun oynadılar." Bir kumanda çıkarıp Nick'e uzattı. "Oyuna katılıp onların puanlarını aşmak istemez misin?"

Kara yaratık elini Nick'in omzuna koydu ve kadına doğru itti. Nick bir anda kapana kısıldığı düşüncesiyle nefessiz kaldı.

Bu histen hep nefret ederdi. O yüzden öfkesi kabardı.

Kadın oyunu yeniden çalıştırdı. "Bak şuna Nicholas."

Nick sırtını dönmeye çalıştı ama kara yaratık onu tutup ekrana çevirdi. Bu kez gözlerini sımsıkı yumdu. Kara yaratık arkasına geçip parmaklarıyla göz kapaklarını açtığında, Nick'in artık seyretmekten başka çaresi kalmamıştı.

Nick hırlayarak elinden geldiğince karşı koymaya çalıştı ama ne yapsa faydasızdı.

Daha ne yaptığının farkına varamadan, oyundaki ana karakteri seyrediyordu: Uzun paltosu uçuşan sarışın bir adam,

eski bir mezarlıkta bir zombi ordusuyla çarpışıyordu. Oyun görevi, ekrandan akarak geçti.

Kadim bir kötülüğün serbest kaldığı bir dünyada, insanlık için tek bir umut var.

O umut sensin.

Görevin, beyni çalışmayan canilere dönüşen insanlarla, yani zombilerle savaşıp çok eski tarihlerden bugüne kadar gelmiş yer altı mezarlıklarında, yüzyıllar önce bir peri prensesi tarafından saklanmış iksiri bulmak. Yenilmez olana kadar, yolunun üzerindeki eşyaları ve silahları toplamalı, kendini korumalısın.

Senden alamayacakları tek şey, zekan ve cesaretindir. Ama dikkatli ol! En yakınındaki sevdiklerin bile zombiye dönüşebilir ve onlarla savaşmak zorunda kalabilirsin. Gücünü artırmak için düşmanlarının kalbini yemen ve öldürebildiğin kadarını öldürmen gerekiyor. Gücün arttıkça, puanların da hızla artacak.

İyi şanslar savaşçı.

Kadim Tanrılar hep yanında olsun.

Ekranda patlayan ışıklar Nick'i afallattı. Etrafındaki her şeye karşı diken üzerinde durmaya çalışıyordu ama gözlerini oyunun ana karakterinden ayıramıyordu. Sanki bütün dünya batmış, sadece ikisi kalmışlardı. Dahası, kendini sürekli büyüyen bir zombi ordusuyla savaşan Büyücü Necodemus gibi hissediyordu.

Öldürdüğü her zombiyle, bir kalp ya da silah kazanıyordu. Öldürdüğü her yaratıkla, yer altı mezarlığına daha çok yaklaşıyordu...

"Sen bizimsin," diye kulağına fısıldadı bir ses.

Nick etrafını bir sisin sardığını hissetti. Çevresinde olup bitenin farkına varamayacak kadar kendini oyuna kaptırmıştı. Sanki yüksek bir uçurumun kenarında duruyor, sonsuzluğu görebiliyordu. Zaman yavaşlayıp kırılmış, evren bütün sırlarını ona fısıldamaya başlamıştı.

Her ölen zombiyle, kendini daha da güçlü hissediyordu.

Ve daha yenilmez.

Sen bir Malachai'sin. Gözünün önünde görüntüler belirdiğinde, bu kelimeler zihnine üflenmişti. Bütün düşmanlarını alt ediyordu. Hayatındaki her zorba, her Stone, her Bay Peters yaptıklarının bedelini ödüyordu. Ölmüyorlardı. Acımasızlıkları karşısında, bu çok hafif kalırdı. Çok daha kötü, bin kat daha kötü bir bedel ödüyorlardı.

Nick'e dönüşüyorlardı. Dalga geçilen, küçümsenen, kahkahalarla gülünen artık onlardı ve kendilerini bir hiç gibi hissediyorlardı.

Hepsinin her hakareti, aşağılaması, küçümseyen bakışı, artık bin katıyla onlara dönmüştü.

Hayatı boyunca yaşattıklarının aynısını onlara yaşatırken, merhamet etmesi için ona yalvarıyorlardı. Hiçbirine yüz vermiyordu.

Alın, sizi gidi pislikler! Kelimelerinizin ve acımasızlığınızın tadına bakın. Gaddarlığınızda boğulup ölün.

"O artık bizim," diye duyurdu ölümsüzlerin lideri. "Kötülükten doğmadı ama insanlığın acımasızlığından doğdu." Kadın, Nick'e bir kılıç uzattı. "Şimdi seninle dalga geçenlerden intikamını al. Onları öldür ve beyinlerini ye."

Nick büyüyen gözlerinde dehşetle bakan Stone'a döndü. Ondan duyduğu her aşağılama ve hakaret, Nick'in kulaklarında yankılanıyordu. Takımdan atılmasına neden olan Stone'du. Okuldan atılması için elinden geleni ardına koymayan yine Stone'du…

Öfkeyle haykıran Nick, domuz gibi gördüğü çocuğun bağırsaklarını deşmek üzere ilerledi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

BÖLÜM 18

Stone, en sevdiği oyuncağını kaybetmiş dört yaşındaki bir kız çocuğu gibi çığlıklar atarak kafeste gerilerken, korunmak istercesine kollarıyla kendisini sarmış, Nick'ten merhamet dileniyordu.

Nick, intikamın tadını alabiliyordu ve dürüst olmak gerekirse...

İntikam, çok tatlı ve tatmin ediciydi.

Ama ne kadar öyle olmasını istese de asla doyurucu değildi. Hatta boş ve soğuktu. Stone'un başkalarına çektirdiği acıları çekmeyi, yaptıklarından dolayı ölmeyi hak ettiğine kendini ikna etmeye çalışıyordu ama bir türlü başarılı olamıyordu.

İşte o anda Ambrose'un, Mike, Tyree ve Alan ile ilgili söylemeye çalıştığı şeyi anladı.

Stone ve diğerleri gibi olmak istemiyorum.

Arkadaşsız. Terbiyesiz. Sürekli başkalarını kıskanan ve sırf bu yüzden üstünlük sağlamaya çalışırken hayattan tat almayan biri olmayacaktı.

Stone zavallının tekiydi. Zayıf bir kişilikti.

Her şeyden öte, Nick'in kendi geleceğini karartmasına değmezdi. Günün sonunda Stone'u sahtekar arkadaşları ve zavallı kıskançlığıyla baş başa bırakmaktan daha acımasız bir ceza düşünemiyordu. Stone, kendisinden aslında hiç hoşlanmayan arkadaşlarıyla baş başa kalacaktı. Çıkarları için kendisini kullanan insanlardan başka kimsesi olmayacaktı.

Evet, böylesi bir dünya, yeryüzündeki cehennem demekti ve Nick bu dünyanın bir parçası olmak istemiyordu. Nick kullanılmış giysiler giyip annesi ve Menyara'yla küçücük mezbeleliklerinde mutlu mesut yaşarken, Stone da ailesinin ona aldığı pahalı oyuncak ve cihazlarla yaşadığı konakta hep mutsuz olacaktı.

Nick böylesi zavallı bir hayatı ne kıskanır ne de isterdi.

Stone yaşamayı hak etmiyor. İşkence ettiği bütün o insanları düşün, onu sağ bırakırsan, gelecekte işkence edeceği insanları düşün.

Nick kılıcının ucunu Stone'un boğazına bastırdığında, çocuk ciyaklayarak altını ıslattı. Nick'in kafasının içindeki ses, susmak bilmiyordu.

Düşmanının kanını dökersen ordulara hükmedeceksin... Özgür olacaksın.

Kimse seninle bir daha dalga geçemeyecek.

Asla.

Ense kökünü okşayan kötülüğün soğuk elini hissetti. "Bitir işini," dedi yumuşak ve nazik bir ses. "Karşılaştığın herkesin sana saygı duymasını sağlayacak gücü kazan. Sonrasında kimse seninle dalga geçemeyecek. Saygı kazanmak ve geçmişinden kurtulmak için, düşmanlarını öldürmen gerekiyor."

Ölümsüz, söylediklerinde haklıydı. Özgür kalmasının yolu, düşmanlarını öldürüp onları derine gömmekti.

Ama onları öldürmekten başka yollar da olmalıydı. Stone gibiler, halihazırda geçmişini ondan almışlardı. Nick geleceğini de onlara teslim etmeyecekti.

Cebindeki hançer ve kitap, bir anda ısınmaya başladı. Sanki içinde bir şey özgür kalmıştı. Nefret değildi bu. İntikam arzusu da değildi.

İçinde serbest kalan şey, adalet duygusuydu. Daha önce hiç bu kadar net olmamıştı. Sümüğünü atmayacağı kadar değersiz insanların, kendisine saygı duymasını istemiyordu – kaldı ki bu insanlar, ayakkabısına yapışan bir sakız kadar bile değerli değildi.

Aslında tek istediği, kendisine saygı duyabilmekti. Hayatında önem verdiği, gerçekten sevdiği ve sevildiği insanların ona saygı göstermesi, o yeterliydi.

Stone, ölümsüzler, okuldaki zorbalar ya da okul müdürü bunlardan biri değildi.

Kendisini iyi bir insan olarak yetiştirmeye çalışan annesi ve Bourbon Caddesi'ndeki striptizciler onun için önemliydi. Menyara, Liza, Bubba ve Kyrian, onun için önemliydi.

Her şeyden çok da Nekoda'nın saygısını ve sevgisini kazanmak istiyordu.

"Haklısın." Nick bir adım geri atarak ölümsüzlere döndü. "Hayatımdaki zorbalar benim düşmanlarım." Aslında karakterinin güçlenmesini sağlayan, Stone gibi insanlardı ve bunun için onlara minnettar olmalıydı. Çektiği acılarla dayanıklılığı kat kat artmıştı. Karakteri çok daha güçlenmiş, daha onurlu biri olmuştu. Hayat ona ne kadar acımasız davranırsa davransın, Nick son derece güçlenmişti. Stone ve diğerleri, bunlara hayatları boyunca sahip olamazdı.

Kendisiyle dalga geçen ve elinde olmayan şeyler yüzünden ondan nefret eden bu zavallılar, asıl düşmanı değildi.

Gerçekte, arkadaş gibi davranıp yalan söyleyenler, kendilerine benzetmek isteyenler, hayatı boyunca edinmeye çalıştığı her şeyi bir kenara fırlatarak hayatını mahvedenler, onun düşmanıydı.

Kitabın fısıldadığını duydu…

"Arrasee- terra. Gitana mortelay dohn. Erra me tihani vassau. Pur mi."

Bana gerçeği göster. Kibir ya da nefretin gözlerimi kör etmesine izin verme. Bu benim hayatım ve hayatımı bilgece yaşayacağım. Kendim için yaşayacağım.

Onlar için değil.

Nick içine yayılan elektrik dalgasıyla başını dikti. Sanki bedenindeki bütün hücreler, sıcak tellerle birbirine bağlanmıştı. Kısacık bir an için, kozmosun nefesini kulağında hissetti.

"Öldür onu!" diye bağırdı ölümsüzlerin lideri.

Nick kılıcı onlara doğru fırlatırken, kolunun bir anda iyileştiğini hissetti. Kendi hançerini çıkarıp zihin gücüyle büyüttü ve kafesin kapısındaki kilidi parçaladı.

Stone diğerlerini arkasında bırakarak, çığlıklarla hemen dışarı fırladı.

"Seni aptal ödlek!" Nick, ilk saldıran iblisi tekmesiyle uzaklaştırdı. Bir taraftan da Tabitha, Eric, Madaug ve onun annesini koruyordu.

Ian ise annesini uyandırabilmek için koşarken yine ağlıyordu.

Nick iblisleri geriletmişti ama uzun sürmedi. Onlara zarar veremeyeceğini bildiklerinden, bu kez Tabitha, Eric ve Madaug'u üzerine salmışlardı. Gerçekten de başkasının kontrolü altındayken, Nick onlara zarar veremezdi.

Onları şoklamak için bir şey bulmam lazım...

"İhtiyacım olduğunda neden etrafta bir şok sopası olmaz ki?"

Bulundukları yerde elektrik prizi bile yoktu. Şimşek çakmasını istese fazla bir şey mi istemiş olurdu? Yani, tamam, gökyüzünde tek bir bulut bile olmayabilirdi ama yine de...

Kara yaratığı atlatıp kadınla dövüşmek üzere kendi etrafında bir tur attı. Elinin yandığını hissettiğinde bir anda gözünün önüne Ambrose ve Caleb'in avuçlarında beliriveren ateşi hatırladı.

Onlar zihin gücüyle ateş yaratabiliyorlarsa kendisi elektrik yaratabilir miydi acaba?

Ne olacaktı ki? Denemeye değerdi. Başına gelebilecekler in en kötüsü, başarısız olursa arkadaşları tarafından öldürülmekti.

Ki onlar tarafından öldürülmeyi de tercih ederdi.

Lütfen işe yarasın, lütfen...

"Karatei!" Avucunu hızla açtığında beliren şimşek, parmak uçlarından çıkıp Madaug'u vurdu.

Ve çocuk, anında bir keçiye dönüştü.

Ah, kahretsin.

Keçi Madaug ona doğru koşup tosladığında, Nick iblise doğru uçtu. İblisi uzaklaştırarak tekrar dengesini sağladı. Keçi, karşısında durmuş kendisini seyrederken, Nick kızgın gözlerle ona baktı. "Dostum, burada sizi kurtarmaya çalışıyorum."

Ama keçinin umurunda bile değildi, tekrar ona doğru atıldı.

Nick apış arasını hedefleyen boynuzlardan kaçarken, diğer tarafta annesini uyandırmaya çalışan Ian'ın çığlık çığlığa ağladığını duyabiliyordu. "Keşke bu kabustan bir an önce uyanabilsem!"

Kükreyerek, elektrik gücüyle Madaug'u yine değiştirmeye çalıştı. Keçi ciyaklayarak sarsıldı.

Ah lütfen, ne olur ölmesin!

Onun ölümüne sebep olursa Nick de ölürdü.

Keçi titreyerek yere yığıldığında mum gibi eridi.

Nick'in midesi kasıldı. Kahretsin! Ama keçiden kalanlara doğru adım attığı anda, Madaug yine insan şekline büründü.

Çocuğu öldürmediğini anlayınca Nick çok sevindi. Ama o sırada zombiler üzerine atıldığı için, sevinci kursağında kaldı.

Üstelik saldıran zombilerin arasında Madaug da vardı.

Daha beteri, Tabitha ve Eric, Nick'in kolunu koparmaya çalışırken odaya daha fazla sayıda zombi hücum ediyordu.

Nick kıvranarak onlardan uzaklaştı. *Artık öldüm sayılır...*

Ian'ı elinden kapıp arkasına aldı çünkü uyanan annesi zavallı çocuktan bir ısırık almak üzereydi. "Ağlama çocuk. Ben seni koruyacağım."

İyi de beni kim koruyacak?

Tam şu anda sözüm ona güçlerimin ortaya çıkıp bana yardım etmesi gerekirdi. Gerçekten... Daha ne bekliyorlardı?

Güçlerini yine davet etmeye çalışabilirdi ama daha işi bitmeden zombiler onu yiyip bitirmiş olurdu. Durumun ne kadar umutsuz olduğunu fark eden Nick'in kalbi deli gibi atmaya başladı. Karşısındakilerin sayısıyla doğru orantılı bir şekilde yorgunluğu da artıyordu. Kılıç boyutuna getirdiği hançerini her savurduğunda, gücünün bir parça daha tükendiğini hissediyordu. İkisi köşeye sıkıştıklarında, artık onları öldürmeyecekti. Gerçekten. Onları yavaşlatmayacaktı bile.

Etrafı sarılmıştı ve bu yaratıklar büyük bir iştahla, beyninde geriye kalan hücrelerin peşindeydi. Ama Nick birden öfkelendi. Pes edecek değildi.

Son nefesine kadar savaşacaktı.

Kimse benimle baş edemez.

Asla.

Kulakları tırmalayan bir kükremeyle, elinden geleni ardına koymadan, iblis ve zombilerle dövüştü.

Etraflarını saran duvarlar sarsılıyordu. Arkasına saklanan Ian küçük elleriyle gömleğinin eteğinden kavramışken, Nick de en azından küçük çocuğun kaçıp kurtulabileceği bir kapı ya da pencere bakınıyordu. Ama yoruluyordu da. Gücü tükeniyordu.

Sağ tarafında bir çarpma sesi duydu.

Korkudan soğuk terler dökerken, neredeyse bayılacaktı. Daha çok zombinin patlayan duvardan girmesini bekleyen Nick geriledi.

Bir anda nereden çıktığını anlayamadığı devasa boyutlarda geniş bir gri kamyon duvardan geçtiğinde, aracın önündeki kepçeyi andıran metal plakalar az daha Nick ve Ian'ı ikiye bölecekti. Ancak kamyon, çim biçme makinesi gibi büyük bir hızla zombilerin üzerine doğru gitmeye devam etti.

Nick, böylesine çılgın araba kullanan tek bir kişi tanıyordu ve aklına en sevdiği kızıl bilge geldiğinde donakaldı.

Hayır, olamazdı...

Onlar ölmüştü...

Yine de içinde bir sevinç kıvılcımının çakmasını engelleyemiyordu.

Kamyonun kapıları açıldığında güçlü bir "Yiii- hav" nidası eşliğinde, buldukları bütün silahları kuşanmış Bubba, Mark, Caleb, Nekoda, Simi ve Alex araçtan indi. Eh, aslında Simi için silahlı demek doğru olmazdı. Simi, çin çubuklarını yalar-

ken elinde sadece büyük bir barbekü sosu şişesi vardı ve daha da ilginci, önüne beyaz bir ıstakoz önlüğü takmıştı. Mark ise araçtan iner inmez, ilk zombi grubunun üzerine alev makinesiyle atıldı.

Bubba kapısında yükselip kolunu aracın üstüne dayadı ve ok tabancasıyla nişan almaya başladı. İlk oku fırlattığında "Başını eğ Mark!" diye haykırdı ve Mark'ın hemen arkasındaki zombiyi tam kaşlarının ortasından vurdu.

Nekoda elinde şok sopasıyla Nick'e doğru koştu. "Al, değiş tokuş yapalım." Sopayı Nick'e verdikten sonra, Ian'ı elinden tutup kamyona doğru koşturdu. Böylece Bubba, çocuğun emniyette kalmasını sağlayacaktı.

Nick şok tabancasını Tabitha, Eric, Madaug ve onun annesi üzerinde kullandı. Hepsi sanki beyinleri sıfırlanmış gibi geriye doğru sendeledi, sonra yine insana dönüştü.

En çabuk toparlanan Tabitha oldu. Öfkeyle hırlayarak en yakınındaki iblisi yakaladığı gibi boynunu kırıverdi. "Beni zombiye dönüştürürsünüz ha! Alın bakalım!" Botlarından birer kama çıkarıp çürümüş derilerini yüzmek üzere zombilere saldırdı.

Kızın zombiye dönüştürüldüğünü nasıl hatırlayabildiği hakkında Nick'in hiçbir fikri yoktu ama şu anda, diğerleriyle savaşmaktan, başını kaşıyacak zamanı yoktu. Eric'in belinden çıkardığı metal kemer, demirden bir kırbaca dönüştüğünde hemen Tabitha'nın arkasından atıldı. Madaug ise annesini kaptığı gibi Bubba'nın kamyonunda bekleyen Ian'ın yanına götürdü.

Simi, zombileri teker teker parçalara ayırıyor, kahkahalar atarak etraflarında zıplıyordu. Bu arada yine insan şekline bürünmüş Caleb, Jet Li'nin kıskanacağı dövüş teknikleriyle üç iblisle birden dövüşüyordu.

Nekoda kamyondan inerek elindeki metal yelpazeyi Ninja kraliçeleri gibi savurmaya başladı. Nick onu seyrederken bir anlığına donakaldı. Kahretsin, kız gerçekten çok yetenekliydi ve fazlasıyla esnekti.

Zombilerden biri ona çarptığında Nick tısladı. Dönüp sopasıyla elektrik verdikten sonra, kılıcını ona sapladı.

Ama zombilerin sonu gelmiyordu. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar sayıları bir türlü azalmıyordu. Bu yeni zombi türü, durdurulabilecek gibi değildi. Ne kılıç saplamak, ne yakmak ne de parçalamak işe yarıyordu. Bunları kim eğitmişti böyle? Terminatör mü?

Nekoda bir çığlık attı.

Nick ona doğru döndüğünde, iki zombinin, kalan son biftek parçasına saldıran köpekler gibi kızın üzerine tünediğini gördü.

Kalbi tekledi. Nekoda'yı öldüreceklerdi.

Bir şey yap. Çünkü bir şey yapmazsa hiçbiri kurtulamayacaktı.

Ölülere hükmetme gücün olacak...

Ambrose bunu söylerken belki hap falan atmış olabilirdi. Ama gerçeği söylüyor olması ihtimali de vardı.

Nick, ikincisi olduğunu umarak kıza yardım etmek için koştu. Ulaştığı ilk zombi ona döndü ve omzundan sert bir şe-

kilde ısırdı. "Artık canımı iyice sıkmaya başladınız ama," diyen Nick, kılıcını zombinin kalbine sapladı.

Ama yaratık hala dövüşmeye çalışıyordu.

"Kaç Kody!"

Kız itiraz etti.

"Sensiz hiçbir yere gitmem."

Nick söylenen sözler hoşuna gitmiş olsa da kızın aklını kaçırmış olduğunu düşündü.

Nick hemen kızı arkasına aldı. "Durumumuz çok kötü görünüyor. Taraf değiştirmek için çok mu geç oldu?"

Kody ona gülümsediğinde, Nick'in dizleri boşaldı.

"Sana inancım tam Nick." Sonra kız, hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Nick'in dudaklarına yapıştı.

Nick, kızın dilinin tadını aldığında felç geçirmiş gibi oldu. Bir anlığına zaman durmuş, kalbinin atışı kızınkilere karışmış, dudakları birbirine yapışmıştı. Bu... Nick'in hayal ettiğinden bile çok daha güzel bir duyguydu ve bütün bedeninin alev aldığını hissedebiliyordu.

Harika, ilk öpücüğümü zombiler tarafından öldürülmeden üç saniye önce yaşıyorum.

Şansı hiç değişmeyecekti.

Zombilerden biri kızın kolunu çekip yere savurduğunda, Kody bir çığlık attı. Diğer zombiler de kızın üzerine yumuldu.

Nick cebindeki kitabın yine ısındığını hissederken, fısıltıyı duydu.

Ölüleri durdurmak için,
Hükmetmeyi gerçekten istemelisin.

Nasıl yani? Bu kitap kafayı mı sıyırmıştı?

Ama daha bunu düşünürken cevabı bulmuştu. Geçen yıl Brynna bir ödev hazırlamış ve sınıfta sunmuştu. O zamanlar Nick, bunun aptalca olduğunu düşünmüştü ama şimdi anlayabiliyordu.

Görselleştirme! Bir şeyin olmasını sağlamak ya da bir şeyi dönüştürmek için ne istiyorsan, zihninde net bir şekilde canlandırman gerekiyordu. Başarının ilk adımı buydu. Bulanık düşler asla bir sonuç getirmezdi. Sadece net bir şekilde görebildiklerin gerçekleşebilirdi.

Tıpkı hançer gibi...

Düşüncelerin gücü vardı. Olumsuz ve olumlu... Her şeyi etkileyebiliyorlardı. Birini son derece güçlü kılabilir ya da parçalara ayırabilirdi.

Ve bu gece, hayatlarını kurtarabilirdi.

Gözlerini yuman Nick, zihninde Zombi Avı oyunundaki karakter olduğunu canlandırdı.

Buraların en acımasız varlığı olarak kötülükten hiç korkmuyorum. Ben onların alaşağı edemeyeceği kadar güçlüyüm. Benim iradem hükmümdür.

Ben ne dersem onu yapacaklar. Ölüler bana hükmedemez. Onlara hükmeden benim.

Güç, gerçek güç, insanın içinden gelir. Dışından değil.

He-Man'in sözleri aklından geçtiğinde, Nick gülerek gözlerini açtı.

Artık her şey farklı görünüyordu. İnsanların etrafında bir hare olmasına rağmen, zombiler sönük bir ışıkla parlıyorlardı.

Dahası, zombilerin beynini okuyabiliyordu. Yani zombilerin değil de ölümsüzlerin mezardan kaldırdığı cesetlerin içine yerleşmiş kötü ruhların seslerini duyabiliyordu.

Beden sadece bir kılıftı. Ve şimdi, o kılıfları boşaltmanın zamanı gelmişti. Hem de *hepsini*.

Zombilerin düşüp kaybolması için
Savurmalısın basit bir dua ve dokunuş.

Bu abuk sabuk sözleri anlayabilmek için başını salladı. "Kafiyelerin gerçekten çok berbat kitap."

Pekala Malachai, o zaman yabancı bir dilde kafiye tuttırmayı bir de sen dene istersen. Sana yardım ettiğim için kendini şanslı saymalısın. Sanki yaşaman ya da ölmen çok umurumdaymış gibi. Bana sahip olmaktan memnun olacak başka birini bulmakta hiç zorlanmam insan, bilesin. Kitap, insan kelimesini en aşağılık hakaretmiş gibi neredeyse tükürmüştü.

Evet, bu kitabın gerçekten ciddi bir terbiye sorunu vardı. Ama en azından ihtiyacı olan kelimeleri fısıldamıştı.

Küller küllere.
Zombi kafalar yarılsın.

Toprak toprağa.
Mezarlarınıza dönmeniz gerek.

Ama sayfanın üzerinde beliren kelimeler, orijinal haliyle görünüyordu:

Tirre Tirre.
Grauz sa ton.
Dhani Dhani
Madabauhn.

Neyse ki zombileri öldürmek için bu duayı söylemesi yeterliydi. Tabii ufak bir şey daha vardı, onlara dokunması gerekiyordu.

İğrenç ama etkiliydi. Kelimeleri söyleyip onlara dokunduğu anda, zombiler filmlerdeki kötü aktörler gibi yere yığılıveriyordu.

Nick geriye sadece üç iblis kalana kadar bütün zombileri teker teker yere devirirken, Bubba ve diğerleri geride durup onu seyrediyordu.

Ölümsüzler, Nick'e öfkeli gözlerle baktılar.

"Seninle hesabımız daha bitmedi Malachai," diye patladı kadın. Loş ışıkta, gözleri kıvılcımlar çakıyordu.

Nick kaşlarını çattı. "Ah, elbette bitti. Pis kokan kıçlarınızı çıktığınız deliğe geri gönderiyorum. Bana hükmedemezsiniz, asla da hükmedemeyeceksiniz."

Kötücül kahkahalar kulağında çınladı. "Bugün böyle söylüyorsun ama ya yarın... Yanlış yola sapmak, doğru yolda yürümekten daha kolaydır. Bu savaşı biz kazanacağız, göreceksin. Söylenecekler ve yapılacaklar tükenmeden, sonunda bizim tarafımızda yer alacaksın. Sana söz veriyorum."

Nick bir an kulaklarına inanamadı. "Bir Cajun çocuğunun inadını asla hafife almamalıydınız. Kitaplar, yüz yüze kapışmak için burunlarımızı kestiğimize dair hikayelerle doludur." Bunu söyledikten sonra gözlerinden alevler saçarken, yeni gücünü kullanarak iblisleri deliklerine geri gönderdi.

Tabitha, kamalarını botlarına sokmadan önce üzerlerindeki kanı sildi. "Bak bu doğru. Gözümden kaybolun sürtükler. Sizinle harcayacak zamanım yok benim. Hah!"

Nick başını iki yana salladı. "İyi ki senden bir tane var Tabitha."

Eric burnundan güldü. "İkiz kardeşi olduğunu bilmiyor muydun?"

Nick onların gen havuzunu hayal etmek bile istemiyordu. Şu anda iblisleri geri gönderebildiği ve artık tehlikede olmadığı için, hayatından gayet memnundu.

Şansları yaver giderse en azından bir saat daha huzurlu kalabilirlerdi.

Kody koşarak ona geldi. "Sen iyi misin?"

Nick, kızı kendine çekip kucakladı. Beynini yemek ya da öldürmek istemeyen birine yakın olmaktan başka bir şey istemiyordu artık.

Üstelik kıza sarılmak harika bir histi.

"Evet, iyiyim. Sen buraya nasıl geldin?"

Nekoda geri çekilerek başıyla Mark'ı işaret etti. "Mark canavar kamyonuyla ortaya çıkıp onları ezdiğinde, etrafımı zombiler sarmıştı. Kamyona atlamamı söylediğinde durup tartışmayı düşünmedim bile."

Nick güldü. "Sanırım ben de aynı tuzağa düştüm." Ama hala anlayamadığı şeyler vardı.

Ok tabancasını ve okları Mark'ın kamyonuna yükleyen Bubba'nın yanına gitti. Alnındaki yarık ve çürüklere rağmen onun hayatta olduğunu görmek çok sevindiriciydi. Nick sevinçten ona da sarılmak isterdi. Ama sarıldığı anda Bubba'nın onu alnının tam ortasından vuracağını adı gibi biliyordu. "Kamyonetin patladığını gördüm. Senin öldüğünü sanıyordum."

Bubba, Alex'i gösterdi. "Sana şekil değiştirenlerin tuhaf güçlerinden bahsetmiştim."

Alex elini kaldırdı. "Güçlerime tekrar kavuştuğum için şanslısın. Benim yaşımda bir şekil değiştirenin, güçlerine söz geçirme şansı çok azdır. Üstelik bizi dışarı çıkarmaya çalışırken, kamyonetin patlamasına da güçlerim neden oldu."

Nick kollarını göğsünde kavuşturup kibirli bir şekilde tek kaşını kaldırarak ona bakan Caleb'e döndü. "Ah, beni fena benzettiler. Hiç şüphem yok, birkaç hafta boyunca aksayarak dolaşacağım. Ama göründüğümden daha sertimdir, beni yere sırtüstü yatıracak sayıda olsalar da yerde tutacak kadar güçlü değillerdi."

Arkasında bir şey parçalandığında, Nick olduğu yerde sıçradı. Geri dönüp baktığında, Madaug'un yerde bulmuş olabileceği demir bir boruyla oyun konsolunu parçaladığını gördü. Makine ve disk bir daha tamir edilemeyecek hale gelene kadar vurmaya devam etti. Sonra ikisini de yere indirip üzerlerinde zıplamaya başladı.

Madaug siniri geçtikten sonra, annesinin yanına gidip kadına sıkıca sarıldı. "Her şey için çok özür dilerim." Sonra Ian'a bakıp ona da sarıldı. "İkinizin de iyi olmasına çok sevindim. Başınıza bir şey gelseydi ne yapardım bilmiyorum. Sizi çok seviyorum."

Ian sırıttı. "Bu, artık istediğim zaman odana girebileceğim anlamına mı geliyor?"

Madaug onu itti. "Şansını zorlama Ian. O kadar da değil."

Eric ve Tabitha da onlara katıldı. "Teşekkürler Nick," dedi Tabitha. "Sana borçluyuz."

Nick, Eric'in elini sıktı. "Her zaman diyeceğim ama aslında zombiler yine saldırdığında, Bubba'yı arasanız daha iyi olur. Anlattıklarınıza sorgulamadan inanacaktır. Arayacağınız numarayı aklınıza yazın: 1- 888- ca- Bubba. *Probleminizi çözemezse, çözmenin başka bir yolunu kesinlikle bulacaktır.* Farkındaysanız, sloganda hiçbir şekilde Nick adı geçmiyor. Nick, artık Kyrian'ın ayak işlerini yapmak üzere bu işlerden emekli oluyor. Tek yapmak istediğim bu. Zombi öldürmek, ördek idrarı ya da paranormal herhangi başka bir şey duymak istemiyorum. Bir daha asla!"

Nick'in henüz konuşmadığı sadece bir kişi kalmıştı. Mark.

"Sen nasıl kurtuldun?" diye sordu Mark'a.

Mark sırıttı.

"Ne? Heyyy! Sana öğrettiğim ilk kuralı ne çabuk unuttun çocuk?"

Nick, Mark'ın çeşitli hayatta kalma kurallarını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Ördek idrarı, yaşayan ve yaşamayan her şeyi uzaklaştırır."

"Hayır, o altı numaralı kural. Bir numaralı kural: Zombilerden değil, senden daha hızlı koşmam gerekiyor. Eric'le Tabitha nasıl yakalandı sanıyorsun?"

Tabitha güldü.

"Yok artık daha neler? Sevgili Müfettiş Gadget'ımız, Eric'in maket yapıştırıcısı ve çakmağıyla alev makinesi yapmaya kalkıştı. Ev hala ayakta duruyor mu emin değilim ama neyse ki Simi, arkamızı korurken bizi evden çıkarmayı başardı. Tam kurtuluyorduk ki Eric'in ayağı takıldı ve ben de onu yerden kaldırmak için geri dönme gafletinde bulundum. O sırada Mark, komşunun arabasına ters kontak yapmaya çalışıyordu."

Mark iç çekti. "Arkamda olmadıklarını fark ettiğimde artık gitmişlerdi ve çok kötü oldum. Gerçekten zombiler tarafından yendiklerini düşünmüştüm. Ama sonra şans eseri kız arkadaşının saldırıya uğradığını gördüm ve Simi'nin de yardımıyla onu kurtardık."

Bütün anlatılanları gözünde canlandırmaya çalışan Nick, başını sallayarak dinliyordu. Tek bir sorusu kalmıştı. "İyi de Stone buraya nasıl geldi?"

"Stone burada mıydı?" diye sordu Tabitha.

"Evet. Ödlek herif, bulduğu ilk fırsatta bizi bırakarak kaçıp gitti."

Alex dudaklarını tiksintiyle büzdü. "Kurtadamların adını kötüye çıkarıyor o çocuk."

Madaug'un annesi derin derin iç çekti. "Biliyor musunuz çocuklar? Bu gece yeterince heyecan yaşadım. Bubba, rica etsem beni eve götürebilir misin? Ian'ı artık yatağına yatırmam, Madaug ve Eric'i de cezalandırmam gerekiyor. Ve tek istediğim, duyduğum bütün bu doğaüstü şeyleri unutup hayatıma huzurlu bir şekilde devam etmek."

"Elbette."

Alex kadına sırıttı.

"Teslim bayrağını çekip inzivaya mı çekileceksiniz Bayan K.?"

"Halt etmişsin sen. Sadece dinlenmek istiyorum." Ian'ın kamyona çıkmasına yardım ettikten sonra kendisi de bindi. "Eric, Madaug... Çabuk arabaya!"

Eric, Tabitha'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Seni sonra ararım."

Bubba arabanın kapısını açıp girdiğinde, Tabitha ve Mark da yanına oturdu. "Onları evlerine bıraktıktan sonra gelip sizi alırım."

Nekoda elini tutup sıktığında, Nick başıyla onayladı. Caleb, Simi, Alex ve Nekoda'yla birlikte, bir süre burada beklemeleri gerekecekti.

Nick oyun konsoluna doğru gidip iç çekti. "Biliyor musunuz, çok eğlenceli bir oyun aslında. Üstelik zombiye dönüştürme işinde, milyonların sahibi olabilirdi."

Gölgelerin arasında bir sürtünme sesi duyduklarında hepsi donakaldı. Nick, Nekoda'yı arkasına saklarken, Alex de sesin kaynağını bulmak için fırladı.

Birkaç saniye sonra, Stone aydınlığa fırladı.

Nick kızgın gözlerle ona baktı. "Seni ödlek domuz!"

"Aman, kes sesini Gautier. Her halükarda çöpten başka bir şey değilsin."

Nick sırıttı. "Evet ama elinde ciddi modifikasyona uğramış bir şok sopası olan bir çöpüm." Sopanın ucunu Stone'un kalçasına değdirdiğinde, çocuk havaya uçtu.

Ama elektrik şoku sonrasında, Nick'in hiç beklemediği başka bir şey daha oldu. Stone sadece şok yemekle kalmamıştı, aynı zamanda gözlerinin önünde bir kurda bir insana dönüşüp duruyordu.

"Bu da ne böyle?"

Nick, Alex'e baktığında onun gerilediğini gördü. "Şekil değiştiren olmanın en kötü yanlarından biri de bu. Elektrik şokunu yediğimiz anda, şeklimizi kontrol edemeyiz."

Nick yutkunarak yine Stone'a baktı. Çocuk birkaç saniye insan kalabildiği anlarda küfredecekmiş gibi görünüyordu

ama sonra aniden yine şekil değiştiriyordu. "Ne kadar sürecek?"

"Ciddi voltaj yedi. Muhtemelen bir saat."

Nick güldü. "Rövanş."

Alex de gülerek başını iki yana salladı. "Eh, artık benim de eve gitmem gerekiyor. Ceza almak istemiyorum. Yarın okulda görüşürüz çocuklar." Sonra koşarak çıktı.

Nick, Nekoda'ya baktı. "Bütün bu çılgınlıkları gayet makul karşılıyorsun. Korkmalı mıyım?"

"Bu gece az daha zombilere yem oluyordum Nick ve üstüne bir de Bubba'nın kullandığı bir kamyona bindim. Gölgelerin arasından fırlayan biri ya da köpeğe dönüşen başka biri, son birkaç saattir gördüğüm en korkunç şeyler değildi."

Simi gelip Kody'nin omzuna yaslandı. "Ah, Simi senin çok, çok daha korkunç şeyler gördüğünü düşünüyor."

Nekoda'nın rengi biraz atsa da sesini çıkarmadı.

Nick, kızla biraz özel konuşabilmek için onu diğerlerinden uzağa çekti. Kahretsin, bu çok acayipti. Kıza söylemek istediği bir sürü şey vardı ama içinde, çok derinlerde bir yerde, hala ondan korktuğunu hissedebiliyordu. Yaşadıkları bunca şeyden sonra, Nekoda'nın onu tam kalbinden vuracağı düşüncesini aklından bir türlü silemiyordu.

"Şey, Kody... Merak ediyordum da..." Korkusu daha da artarken sesi kısıldı.

Sor gitsin işte.

Daha ne bekliyorsun Nick? Kız seni öptü bile.

Evet ama o sırada kız öleceklerini düşünüyordu. Şimdi ölüm tehlikesini atlattıklarına göre, o öpücükten pişmanlık duyuyor olabilirdi. Belki o öpücüğü daha yakışıklı, daha zeki birine saklamış olmayı diliyordu, kendisi gibi aptal gömlekler giyen birine değil.

"Ne?" diye sordu kız.

Biraz erkek ol oğlum. İblisleri sindirmiş adamsın. Şimdi bir kızın karşısında sinecek misin?

Ama Nick için iblislerle savaşmak, çok hoşlandığı bir kıza çıkma teklif etmekten daha kolaydı. İblisler, insanın duygularını incitemezdi.

Oysa Nekoda'nın tek bir kelimesiyle, Nick parçalara ayrılabilirdi.

Yap şunu!

Nick derin bir nefes çektikten sonra başını çevirdi ve vazgeçmesine fırsat kalmasın diye bir an önce konuşmaya başladı. "Yarın okuldan sonra benimle Café Du Monde'a gelip takılmak ister misin? Tabii Bubba onu uyuttuğu için annem beni oda cezasına çarptırmazsa?"

Kız konuşana kadar, sanki zaman durmuş gibi geldi. "Tabii. Çok hoşuma gider. Ama bu kez zombi falan yok, tamam mı?"

O anda Nick mutluluktan uçacağını sandı. "Evet, tamam. Zombi yok."

Ama kafasının içinde Ambrose'un sesini duyabiliyordu. *Bu gece öğrenmen gerekenlerin sadece bir kısmını öğrendin çocuk.*

Daha dokuz ayın var. Dikkatini bir kızla dağıtmanın senin için gerçekten iyi olacağını mı düşünüyorsun?

Dürüst olmak gerekirse, evet, öyle düşünüyordu. Çünkü Kody'nin gözlerine ne zaman baksa geleceği görebiliyordu. Kızda içini ısıtan bir şey vardı ve bu geceden sonra, bu sıcaklığa gerçekten ihtiyacı olacaktı.

Hele ki gelecekte karşılaşacağı zorluklar ve mücadeleler düşünüldüğünde...

Rahat ol yaşlı adam. Bu senin değil, benim hayatım ve onu en güzel şekilde yaşamak istiyorum.

Nick'in sözleri kafasında uçuşurken, Ambrose'un sırtı ürperdi. Ama sonra geri çekilip zaferinin tadını çıkarması için çocuğa bir fırsat tanıdı.

"Maalesef benim hayatımı yaşıyorsun Nick ve Tanrı yardımcımız olsun, her seferinde yepyeni hatalar yapmaktan kendimizi alamıyoruz."

Sadece bu kez, sevdiklerinden kimseyi kaybetmeyeceklerini umuyordu.

Nekoda'ya gelince...

Ambrose, çok uzun zaman önce, ne geçmişini ne geleceğini görebildiği insanlardan korkması gerektiğini çok iyi öğrenmişti. Ne zaman aynı hatayı yapsa yanına yaklaştırdığı insanlar onu yok etmek için ellerinden geleni arkalarına koymamıştı.

Ve içten içe, Nekoda'nın da bir istisna olmayacağını hissediyordu.

Yeni bir yüz. Yeni bir şans.

Ama yeterli olacak mıydı? Bekleyip görecekti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama: HASRET =)

SONSÖZ

Bubba, Nick'i, Kyrian'ın evine bıraktığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Eve gelmeden ve Nick genellikle annesi olarak bilinen ejderhayla yüz yüze gelmeden önce, dükkana uğrayıp Biff ve arkadaşlarını hücreden çıkarmışlardı.

Nick midesini delen korkuyla Kyrian'ın evine bakarken Caleb yanında duruyordu.

"Hiç gerçekten korktuğun bir şey yapmak zorunda kaldın mı?" diye sordu Nick, ona.

"Evet. Çalar saatin sesini duyduğumda, okula gidip zaten bildiğim şeyleri yeniden yeniden öğrenmek zorunda olduğumu hissettiğim her sabah."

Nick onu anlayabiliyordu. "Nasıl dayanıyorsun?"

Caleb omuz silkti. "Seni korumak benim görevim Nick. Ne yapman gerekiyorsa yap, ne öğrenmen gerekiyorsa öğren,

yoksa daha büyük iblisler peşine düşüp ciğerlerini yer ve kemiklerini kürdan yerine kullanıp dişlerini temizler."

İşin kötü yanı, Nick onun şaka yapıp yapmadığından emin olamıyordu. "Peki. Şey, ben sadece bu gece beni korumak için yaptıklarından dolayı teşekkür etmek istiyorum. Etrafın sarılıp fena halde dayak yediğin için çok üzgünüm. Benim için yaptıklarına gerçekten minnettarım."

Caleb bu içten sözler karşısında donup kalmıştı. Yüzyıllardır tek bir kişi bile, onlar için kanını döktüğü halde teşekkür etmemişti.

Nick ona elini uzattı.

Caleb az daha boşboğazlık yapacaktı ama sonra fikrini değiştirdi. Kendine iyi davranan birine karşı kabalık yapmayacaktı. "O zevk bana ait Nick." Çocuğun elini sıktı. "Bu arada, kolunu bir süre daha gizli tutmanda fayda var. Bir anda iyileştiğini görürse annen kafayı yiyebilir."

Nick, kol askısını omzuna geçirdi. "Doğru söylüyorsun." Kapıya doğru bir adım attıktan sonra durdu. "Yarın görüşecek miyiz?"

"Evet, görüşeceğiz. Şeytan hala senin peşinde çocuk." Caleb, kargaya dönüşüp uçmadan önce gülümsedi.

Nick gecenin karanlığında gözden kaybolana kadar onu seyretti.

Ne acayip bir gün geçirmişti... Ama sonuçta hayatta kalmıştı ve tuhaf bir şekilde, hem kendisi hem de geleceğiyle ilgili daha önce hiç hissetmediği kadar kendini iyi hissediyordu.

Perişan haldeyim.

Gülerek kapıya gitti ve zili çaldı. Kaçınılmazı beklerken, korkusu bin kat daha artıyordu.

Birkaç saniye sonra, Kyrian kapıyı açtı.

Nick'i görünce rahatlayarak bir soluk saldı. "Tanrılara şükürler olsun, eve döndün. Annen, uyandığı andan beri beni deli etti. Kahretsin, kadının çenesi hiç durmuyor."

"Şakası yoktur. Olimpiyatlarda öyle bir dal olsa dünya rekorunu kimseye kaptırmazdı."

Kyrian, Nick'in içeri girmesine izin verdikten sonra, kapıyı kapatıp sıkıca kilitledi. Sonra alarmı ayarladı.

Annesi, oturma odasından koşarak Nick'e sımsıkı sarıldı. "Tanrım, üstün başın kan olmuş! Sana ne oldu? Nerelerdeydin? Yemin ederim, yarın Bubba ve Mark'ı öldüreceğim. İlk işim bu olacak, görürsün. Ve sen Bay Gautier, sonsuza kadar cezalısın."

Nick ertesi gün Kody'yle buluşup buluşamayacağını soracaktı ama sonra, annesinin sakinleşmesini beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Annesinin delirmiş haline bakılırsa şu anda sorsa cevap kesinlikle hayır olacaktı ve tartışmaya başlarlarsa meselenin kapanmayacağından emindi.

"Özür dilerim anne. Çok çılgın bir geceydi ve senin zarar görmeni istemedim."

"Zarar mı? Çocuk, işimden olmazsam, bu bir mucize olur."

Kyrian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eh, eğer kovulmuşsanız, size başka bir iş ayarlayabiliriz Bayan Gautier."

Kadın kuşkuyla gözlerini kısarak Kyrian'a baktı. "Ne gibi?"

"Tapınak'ın sahipleri arkadaşımdır ve bir aşçıyla garson aradıklarını duymuştum. Sadece rica etmeme bakar."

Bunun üzerine kadın sakinleşti. "Gerçekten mi? Orada çalışan garsonların New Orleans'taki en iyi bahşişleri aldığını duymuştum."

"Öyledir hanımefendi."

Annesi tekrar Nick'e döndüğünde, öfkesi kaldığı yerden yine kendini gösterdi. "Ama umarım, senin şaklabanlıkların yüzünden işimden olmamışımdır. Şimdi doğru yatağa!"

Nick annesinin emrini duyunca şaşırdı. "Burada mı kalıyoruz?"

Kyrian başıyla onayladı. "Benim artık uyumam lazım, annen de düzgün kullanamadığı için arabayı ona ödünç veremem. Rosa birkaç saate kadar gelir, bir şeye ihtiyacınız olursa ondan istersiniz."

"Haydi Nick." Annesi merdivenleri tırmanmaya başladı.

Nick de onu arkasından takip etti.

Merdivenlerin yarısına gelmişti ki Nick durup Kyrian'a teşekkür etmek üzere arkasına döndü. Kyrian aşağıda esniyordu.

Ve adam esnerken ortaya çıkan sivri dişleri, Nick'in gözünden kaçmamıştı.